MERCENAR

13 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Masca de luptă

Dick Stanford

Masca de Luptă

DICK STANFORD

MASCA DE LUPTĂ

Traducere de
Nicolae Constantinescu

Editura Z
1997

Editor: Zamfir M. Rusu
Coperta: EDITURA Z

Copyright © Toate drepturile asupra
acestei versiuni aparțin
Editurii Z

Redactor: Constantin Dumitru
Tehnoredactor: Mihaela Bârloiu

Tipar: Grupul drago print

TIPOGRAFIA FED - Calea Rahovei 147,
sector 5 - București; Tel.: 3359318; Fax. 3373377

CAPITOLUL I

Bob Hunter visa și știa asta. Îi plăcea visul și era agasat de voința exterioară care voia să-l trezească din acel vis amuzant. În visul lui, Hunter era din nou printre colegii lui din *Death Squad* — Echipa Morții — în marele salon al vilei de pe plajă unde își aveau baza.

Chopper Fontenelli și Deadeye Washington făceau glume despre standing-ul negrilor în ierarhia Mafiei. Flower Child Andromede îi recita un poem lugubru lui Gunsmoke Harrington care se antrena la scosul pistolului. Bum-Bum Hoffower meșterea la un bec electric în timp ce Bloodbrother Loudelk mima toată scena cu semnale indiene. Whispering Zitka arunca cu pumnalul în muște, în timp ce Politicienii Blancanales și Gadgets Schwarz lucrau la un panou electric.

Panoul îl agasa pe Hunter. Făcea un fel de „hâcuri" scârboase care amenințau continuitatea visului.

Se simțea atât de bine cu ei, împreună cu echipa aceea diabolică.

Deodată, agasarea dispăru și Hunter se trezi. Se afla singur în penumbra încăperii, îmbrăcat, întins pe jumătate într-un fotoliu. Dispozitivul de securitate, un fel de consolă, care se afla pe o masă joasă în dreapta lui Hunter, emitea un zbârnâit strident iar un bec galben se aprindea și se stingea în mod frenetic.

Hunter se afla deja în picioare și traversase jumătate din încăpere înainte ca mintea lui să fi analizat situația.

Dădu la o parte o perdea și scrută întunericul, apoi se întoarse lângă consolă pentru a verifica indicatorii de distanță. Becul semnala un intrus la poarta drumului de acces aflată la vreo două sute de metri de vilă.

Deodată, începu să clipească al doilea bec, apoi al treilea.

Hunter își agață de umăr un pistol-mitralieră și zâmbi sinistru. Apoi se îndreptă fără zgomot spre patio, situat pe una din laturile casei.

Vila era izolată pe o plajă a coastei ciopârțite, în sudul Californiei, lângă Santa Monica. Adăpostită pe trei laturi de faleze și în spate de mare, Hunter o alesese pentru izolarea și sistemul natural de apărare. Locul i se păruse ideal ca bază pentru *Death Squad* în timpul războiului pe care îl purtaseră împotriva Mafiei.

Dar echipa dispăruse. Numai Hunter supraviețuise, și acum se întreba dacă nu cumva acel loc ar fi o capcană pentru un singur apărător. Singurătatea îl apăsa, accentuată de zgomotul mării și norii negri care acopereau cerul nocturn.

Deci avea vizitatori...

Bob Hunter se întoarse în casă și luă o valiză deja pregătită, o duse afară, traversă patio, și o puse pe bancheta din spate a unei mașini negre cu patru uși. Porni motorul și îl lăsă să meargă, apoi se întoarse lângă zidul curții interioare. Acolo, Hunter alinie o serie de rachete luminoase, calculă azimutul și bătaia unui mortier de 60 mm instalat pe placa lui, și îl încărcă. Tubul scoase un „ump!" înăbușit. Hunter

reglă alt azimut și încărcă din nou. Duse binoclul la ochi înainte de a doua tragere.

Prima rachetă făcu explozie sus în aer, deasupra porții iar a doua lumină spațiul dintre poartă și casă. Două mașini se apropiau încetișor, cu farurile stinse. Amândouă frânară brusc. Portiera mașinii din față se deschise și doi bărbați săriră afară.

*
* *

Hunter privi prin binoclu, recunoscu o față familiară și mormăi:

— Lou Pena!

Lou Pena era unul dintre ucigașii mafiei locale.

„Prin urmare, își zise el cu calm, Mafia m-a găsit în cele din urmă!"

Hunter își stăpâni angoasa care îi crispa stomacul, întinse mâna spre carabina echipată cu lunetă și lipi ochiul de vizor. Prinse în vizor prima țintă și apăsă pe trăgaci. Carabina bubui și ținta dispăru din raza vizuală.

Întoarse arma spre vehicule și goli încărcătorul. Prima mașină făcu explozie și flăcările puternice se întinseră cu rapiditate la cea de a doua. Cineva începu să strige tot felul de ordine și împotriva vilei se dezlănțui un potop de împușcături furioase.

Hunter zâmbi, lăsă arma Mauser și alergă la celălalt capăt al zidului unde se afla mitraliera de 50 mm, cu răcire cu apă, care fusese mândria lui Chopper. Verifică rapid poziția muniției, reglă limitele de baleiere la treizeci de grade și fixă dispozitivul de foc continuu pe care îl realizase cu câteva ore înainte.

Răpăitul răgușit al mitralierei invadă noaptea, țeava baleind singură sectorul fixat după fiecare oprire, pusă în

mișcare de violența propriilor rafale. După ce se asigură că totul funcționa corect, Hunter se repezi spre mașină, se instală la volan și acceleră stârnind o jerbă de pietriș în mica parcare.

Parcurse drumul cu accelerația la maximum, farurile stinse și cauciucurile urlând. În momentul în care intra în zona luminată, în fața barei de protecție se ivi un obiect. Simți impactul în momentul în care recunoscu corpul unui om și îl văzu arcuindu-se în aerul nopții. Apoi pătrunse în zona luminată, aplecat peste volan, cu motorul care urla amenințător.

Capul lui făcu o mișcare scurtă și involuntară când un glonț trecu prin parbriz. Ceva lovi speteaza lângă umărul lui. Vedea forme omenești alergând din toate părțile și gloanțele loveau caroseria.

Hunter se rugă cerului să-i fie cruțate cauciucurile, rezervorul și motorul și începu slalomul printre rămășițele cuprinse de flăcări care blocau drumul. Una dinte roțile din față intră în pământul nisipos din afara drumului, făcând mașina să derapeze periculos. Răsuci volanul în direcția traiectoriei sale, apoi reveni pe suprafața tare a drumului cu pedala acceleratiei apăsată la maximum. Cauciucurile scrâșniră, dar rezistară și mușcară din caldarâm. Hunter se pomeni dintr-o dată liber, gonind spre șosea.

În urma lui se mai auzeau încă împușcături răzlețe. Când ajunse la șosea, aruncă o privire peste umăr. Câțiva oameni alergau pe drumul care ducea la vilă. I se păru că vede o strălucire metalică în spatele lui pe șosea. Ar fi dorit să nu fie o a treia mașină, dar cu siguranță că era.

Când ajunse în vârful coastei care ducea la *State Highway*, în oglinda retrovizoare străluciră farurile unui vehicul. Da, mai aveau o mașină!

Hunter se strădui să se destindă și să micșoreze puțin viteza la apropierea de autostradă. Problema se ivi imediat. În ce direcție? Hotărârea fu promptă și se îndreptă cu toată viteza spre nord.

Conform hărții care îi rămăsese întipărită în minte, după câțiva kilometri urma să ajungă în dreptul unui mic drum secundar care avea să-l ducă spre vest.

Se întrebă dacă forțele de poliție care îl hăituiau mai erau încă pe picior de război și cât timp le va trebui ca să reacționeze la vestea acestui nou masacru, care indica locul în care se afla Bob Hunter. Trebuia să țină cont de eventualitatea că cineva auzise și semnalase poliției cele întâmplate.

Observă mașinile de pe șosea și își zise că cel puțin vreo zece ar fi putut să audă împușcăturile. Dădu din umeri și luă curba. În urma lui, alte faruri luară curba în direcția lui. În fine!... Oricum, asta nu avea prea mare importanță! Ce diferență era între polițiști și mafioți? Și unii și alții vor avea același efect asupra existenței sale.

Trase ușor de pe umăr pistolul-mitralieră și îl puse pe banchetă lângă pulpa lui. Aruncă o privire în spate și se uită la valiza grea. Casa de bani... în fine, ce mai rămăsese din ea. Și din Bob Hunter ce mai rămânea? O mașină găurită ca o sită care, poate, își pierdea deja carburantul. Un pistol-mitralieră cu cinci încărcătoare. O valiză cu lovele. Da, asta era totul.

„Nu, își zise el brusc. Mai e ceva."

Mai erau fantomele celor șapte tipi minunați și spectrul altora doi care riscau să-și petreacă restul zilelor în celula închisorii. Mai era ura pe care Mafia i-o inspira lui Hunter. Mai era creierul unui soldat profesionist și hotărârea de a termina acel război cu o victorie.

Hunter își îndreptă umerii și își relaxă degetele pe volan, încercând să repereze drumul secundar. Acum știa unde se duce și ce trebuia să facă. Își dăduse seama de asta în momentul în care virase spre nord.

Ideea îi venise după bătălia de la Pittsfield[1]. Și acum luase hotărârea. Să trăiască și să reia lupta împotriva

1. Vezi nr. 12 din colecția MERCENAR (Hunter War), *Cruciada Morții.*

mafioților. Dar ca să trăiască, trebuia să scape de un handicap. Fața lui.

Hunter cunoștea un om priceput în astfel de treburi. Îl văzuse pe Jim Brantzen refăcând o mulțime de fețe desfigurate în luptă, iar acum Brantzen avea propria lui clinică la Palm Village, cam la o distanță de o sută șaizeci de kilometri în linie dreaptă.

Numai că Hunter nu putea să zboare ca pasărea în linie dreaptă. Acești o sută șaizeci de kilometri păreau o mie, mai ales dacă se amesteca și poliția. Se încordă brusc, văzând în față începutul drumului secundar, indicat destul de prost, și vină pe drumul îngust fără să reducă viteza.

Bob Hunter, Exterminatorul, era împins spre noi orizonturi. Spera să le atingă mai înainte ca lumea să se întoarcă împotriva lui pentru a-l strivi.

Departe, în spatele lui, străluceau farurile unei mașini. Apăsă la maximum pe pedala acceleratiei și încercă să-și amintească cât mai bine drumul care se întindea înaintea lui. Gonea spre viață. Sau spre moarte.

CAPITOLUL II

Julian (Deej) DiGeorge se plimba de colo-colo prin mica bibliotecă din vila sa de la Palm Springs, aruncând priviri îngrijorate spre telefon și spre ceas.

Se apropie de o fereastră cu obloanele închise și privi afară printr-o fantă. Văzu spatele a doi dintre cei mai buni

oameni ai lui care făceau de pază în parc. Deej mârâi satisfăcut și se întoarse din nou cu fața spre cameră.

De ce nu suna porcăria aia de telefon? Lou ar fi trebuit deja să fi terminat treaba și să-i fi comunicat asta cu cea mai mare mulțumire. Deej știa că nu putea să fie sigur de moartea lui Hunter până când nu primea confirmarea telefonică. Nenorocitul ăsta...

DiGeorge se înfioră fără să vrea și se întoarse la fereastră. Era multă vreme de când Deej, patronul Mafiei de pe coasta de vest, nu mai tremurase de teama unui om. Acum îi era frică și o mărturisea... lui însuși. Bineînțeles, bineînțeles că îi era frică. Trebuia să fii imbecil ca să nu-ți fie frică când un psihopat ca Hunter se afla în libertate.

La un pas de panică, Deej își întoarse privirea spre ușă când auzi că cineva apasă pe clanță, apoi bătu ușor. DiGeorge făcu un ocol, trecând pe la birou de unde scoase un revolver argintiu, apoi se îndreptă spre ușă.

— Mda? zise el.

— Tată, ce faci încuiat acolo? Dragoste cu camerista? întrebă cu o voce amuzată o tânără femeie.

DiGeorge roti cheia în broască și deschise ușa. Andrea DiGeorge — o brunetă frumoasă cu șolduri provocatoare și părul lung — intră în bibliotecă, văzu revolverul în mâna tatălui ei și râse ușurel.

— Ți-e frică de lup? întrebă ea.

— Nu atâta timp cât îl am în mână pe Charles-Henry, răspunse serios DiGeorge, agitând revolverul.

Fata se strâmbă amuzată.

— Evident, Charles-Henry e o armă înspăimântătoare la un stand de tir... dar pun prinsoare că în afara lui n-a omorât până acum nici măcar o muscă. Zău, tată, dacă...

Deodată sună telefonul și Andrea își pierdu imediat interlocutorul. Ochii lui DiGeorge străluceau de bucurie. Se

repezi la telefon lăsând-o pe fată cu gura căscată. Ridică receptorul și zise cu o voce gâfâită:

— Mda?

— Tu ești, Deej? întrebă vocea tristă a lui Lou Pena.

— Cine te-ai fi așteptat să-ți răspundă?

Se opri și aruncă o privire spre ușă. Andrea plecase. Se trânti pe marginea biroului. Nu avea nici o îndoială în privința tonului de om învins din vocea lui Pena.

— Ce s-a întâmplat, Lou? întrebă DiGeorge.

Urmă o tăcere scurtă în care DiGeorge presupuse că Pena își căuta cuvintele.

— A... a scăpat, Deej, zise el cu o voce posacă.

— Ce vrei să spui cu... a scăpat? izbucni DiGeorge.

— Exact ce-am spus. A fugit. Julio și alți câțiva au plecat după el dar avea un avans serios. Nu știu.

— Ce nu știi?

— Nu știu dacă vor putea să-l prindă din urmă. Avea un avans mare și o mașină rapidă. Ăăă... Ralph Scarpetti a murit. La fel și Al Reggnio. Iar alți doi-trei sunt răniți, nu prea grav. Și eu m-am ales cu o zgârietură.

DiGeorge înjură domol în receptor, apoi puse ușurel revolverul pe birou.

— Și ne-a ars două din mașini! Din cauza asta mi-a trebuit atâta timp să telefonez. A trebuit să trimit pe unul din băieți după o mașină.

Ochii lui DiGeorge își pierdeau din strălucire. Se desfăcu la gât și se legănă încet pe marginea biroului. Apoi zise:

— Frumoasă reușită! Trimit cincisprezece tipi să lichideze un amărât și mă aleg cu doi morți, șase răniți și două mașini...

Vocea i se sugrumă. Trase iar de guler.

— Ascultă, Deej, tipul ăsta nu e un amărât, protestă Pena. E o întreagă armată. A tras în aer cu rachete luminoase și ne-a

descoperit fără protecție. La dracu! Nu pot să-mi închipui de unde a știut că venim! Nu făceam zgomot și era un întuneric beznă. Și pe urmă, nu știu de unde, „paf!", niște torțe coborând ca niște parașute peste capetele noastre. Și a deschis focul cu o mitralieră enormă. La dracu! Noroc că a mai rămas cine să-ți povestească. Tipul ăsta nu e un amărât, Deej, așa să știi!

— Mda, bine, OK. Unde ești acum?

— Într-o cabină telefonică la nord de Santa Monica. Cred că ne-am cărăbănit la timp, pentru că ne-am petrecut pe drum cu o mașină a poliției cu girofarul în funcțiune și sirena la maxim. Presupun că cineva...

— Nu mai presupune, Lou, și adu înapoi ce oameni ți-au mai rămas.

— Păi... Auzi...

— Mda? zise DiGeorge suspinând.

— Am pus la cale niște chestii. Am vorbit cu Patty. Pune oameni pe toate străzile. I-am spus să nu-i scape nimic. Stațiile de benzină, stațiile autobuzelor, intersecțiile, totul. I-am spus... ăăă... Deej, sper c-am făcut bine, i-am spus că nu contează banii. Vrem cu orice preț să punem mâna pe Hunter. E bine?

— E bine, Lou, răspunse DiGeorge suspinând din nou. E foarte bine. Dar mai întâi aș vrea să te întorci aici. Vreau să pun la punct un plan de campanie fără nici o hibă. Nu mai vreau să se mai facă tâmpenii.

— OK, Deej. Ăăă... Îmi pare rău.

DiGeorge puse încet receptorul în furcă și se uită cu tristețe la telefon, apoi murmură:

— N-ai pentru ce, Lou. N-ai pentru ce.

*

* *

Hunter angajă mașina într-un viraj strâns pe drumul sinuos al muntelui, depăși partea de sus a trecătorii și o porni la vale. În depărtare clipeau punctele luminoase ale unui sat. Se uită la ceas și își zise că luase un avans important, chiar și cu ocolurile făcute pe drumurile mici de munte.

Dar nivelul benzinei scădea. O mașină puternică consuma mult în timpul unei deplasări de două ore cu o asemenea viteză. Probabil că ceea ce văzuse în depărtare era Palm Village. Se întrebă dacă mai avea destulă benzină ca să ajungă acolo, căci pe drumul acela pustiu nu întâlnise nici o stație de benzină.

Durerea pe care o simțea la gleznă îi spunea că rana din lupta de la Balboa cerea din nou îngrijiri. Se simțea epuizat, gata să accepte soarta pe care i-o hărăzise destinul. Știa că va muri de o moarte violentă. Dar când? De ce nu imediat? De ce să-și mai prelungească viața?

Din adâncul disperării ieși la suprafață un acces de orgoliu. Firește, știa pentru ce avea să-și prelungească existența. Un om nu-și alegea locul și momentul morții, ci un loc unde să lupte.

Hunter îl alesese pe al său. În rest, trebuia doar să se bată cât putea mai bine și până la capăt. Resemnare sau filozofie? Hunter scutură din cap. Nu o accepta pe nici una. Pentru Hunter, filozofia nu era decât un joc al spiritului. În fond, orice om își trăia viața sau și-o petrecea făcând compromisuri. Hunter și-o trăia pe-a lui.

Luă o nouă curbă și micșoră imediat viteza la apropierea de o intersecție luminată care se aflat drept în față. Pe un panou scria MOTORINĂ CAFENEA. Săgeata arăta spre o căsuță veche cu o singură pompă la colțul intersecției.

Hunter apăsă încetișor pe frână și conduse mașina prin praf înainte de a opri în fața pompei. Deschise portiera și coborî încet din mașină, sprijinindu-se ușor pe piciorul cu

glezna rănită. În umbra casei erau parcate alte două vehicule. Alta, la capătul rampei de acces, cotea spre drum.

Șchiopătând ușor, Hunter ocoli mașina și intră pe ușa din spatele casei. Etajerele de pe peretele din fund ofereau un sortiment trist de conserve. Un joc mecanic străvechi ocupa un colț întunecat. Tejgheaua grosolană avea patru taburete. O femeie între două vârste stătea în spatele tejghelei, purtând un șorț pătat de grăsime. Două dintre taburete erau ocupate de doi bărbați trecuți de șaizeci de ani. Amândoi aveau pe ei salopete murdare, beau bere la sticlă și păreau foarte interesați de apariția lui Hunter. Dar, când le zâmbi, amândoi întoarseră capul.

Hunter se apropie de tejghea și îi zise femeii:

— Am nevoie de benzină.

— Va trebui să v-o pompați singur, zise ea cu o voce cultivată, care suna foarte ciudat în locul acela.

— Foarte bine, răspunse Hunter. Aș vrea și o cafea.

Femeia scutură din cap.

— Îmi pare rău, nu mai am. O bere n-ar fi bună?

Hunter zâmbi dar refuză cu o mișcare a capului. Apoi făcu un pas spre ușă.

— Nu ieși, tinere, zise o voce în spatele lui.

Hunter se opri, cu mâna pe clanța ușii, și privi peste umăr. Unul dintre bătrânii de la tejghea era întors spre el și îl privea cu atenție.

— Am spus să nu ieși, repetă bătrânul.

— De ce? întrebă Hunter simțind că i se zbârlește părul de pe ceafă.

— Vezi mașina aia de-afară, de la margina drumului?

Hunter încuviință și se depărtă liniștit de ușă.

— Înăuntru sunt trei oameni, îi spuse bătrânul. Au fost aici adineauri și au pus întrebări despre tine. Cred că acum te așteaptă.

— Ce te face să crezi că s-au referit la mine? întrebă Hunter.

Ochii bătrânului îl măsurară din cap până în picioare.

— Te-au descris foarte bine. Și sunt înarmați.

— Cum ți-ai dat seama de asta?

— Tot așa cum mi-am dat seama că ai o armă sub haină. Și mai au și o pușcă. Am văzut-o pe bancheta din spate când au sosit. Părerea mea e că nu sunt polițiști.

— Nu sunt, îl asigură Hunter întorcându-se spre ușă.

— Camioneta mea e în spate, zise bătrânul cu o voce încordată.

— Serios?

Hunter încerca să pară calm și liniștit în timp ce scruta mașina de la intersecție.

— Dacă vrei să-ți lași mașina aici, poate că voi putea să te trec cu camioneta mea.

Hunter se gândi la propunere.

— Oricum voiam să plec, adăugă bătrânul.

— Pe bancheta din spate a mașinii mele se află o valiză. Am nevoie de ea.

Bătrânul coborî de pe taburet.

— Voi ieși, voi ridica capota și voi băga furtunul pompei în rezervor, zise el. Vor crede că facem plinul. Pot intra în mașină din partea asta?

Hunter calculă unghiul vizual dintre cele două mașini. Dacă mafioții rămâneau în mașina lor, nu puteau să vadă între clădire și mașina lui Hunter, mai ales dacă aceasta avea capota ridicată.

— Mă voi ocupa de valiză și ne întâlnim în spate, propuse el.

Bătrânul dădu ușor din cap în timp ce trecea pe lângă Hunter și ieși pe ușa din față. După câteva secunde, capota mașinii fu ridicată și Hunter nu mai putu să vadă cealaltă

mașină. Ieși repede, se aplecă în interiorul mașinii și luă valiza, apoi ocoli în grabă clădirea.

O camionetă, care probabil că data de pe vremea lui Moise, se afla pe drumul de pământ bătătorit din spatele cafenelei. Hunter așeză ușor valiza în partea descoperită din spate a camionetei și urcă în față. Se instală pe podea și își pregăti pistolul.

Imediat ce se instală, bătrânul urcă la volan și porni motorul fără o vorbă. Ocoliră clădirea zdruncinându-se și se apropiară încet de șosea, oprindu-se chiar în fața mașinii care stătea la pândă.

Hunter îl văzu pe bătrân salutându-i cordial pe mafioți, apoi trecu în viteza întâi și camioneta traversă intersecția scârțâind din toate încheieturile.

— Abia dacă s-au uitat la mine, zise bătrânul râzând. Erau prea ocupați să te vadă urcând în mașină.

Hunter numără până la zece, apoi se urcă pe banchetă. Intersecția dispărea după o curbă și drumul în fața lor cobori în pantă.

— Ar fi mai bine să obții de la relicva asta toată viteza posibilă, domnule, îl sfătui el pe cel de la volan. Tipii ăștia n-au să-și petreacă toată noaptea uitându-se prostește la o mașină goală.

— Nu m-am mai distrat în halul ăsta de la Anzio! zise aventurosul bătrân. Crezi c-au să tragă când vor veni? Când își vor da seama că i-am tras pe sfoară ca pe niște idioți?

— Așa cred, răspunse domol Hunter. Ar trebui să mă lași să cobor în primul loc propice. Dacă te prind din urmă, spune-le că te-am amenințat cu arma.

— La dracu! În viața mea n-am fugit de netrebnici. Și să știi, băiete, că ăștia sunt niște netrebnici.

Bătrânul își șterse buzele cu dosul mâinii.

— Până la Palm Village sunt vreo cincisprezece kilometri, adăugă el. Cred că pot să te las acolo. Oricum, tot mergeam la Palm Village.

Hunter scoase portofelul și luă două bancnote de cincizeci de dolari pe care îi vârî în buzunarul bătrânului.

— Nu ești obligat să faci asta.

— O sumă modestă, zise el. Trebuie totuși să-ți spun că... acești netrebnici din urma noastră... sunt ucigașii Mafiei.

Bătrânul zâmbi.

— Oh, știu asta! Și pe tine te cunosc. De o săptămână nu mai dau la televizor decât poza ta.

Hunter aruncă o privire prin geamul din spate.

— Atunci... cred că înțelegi ce faci.

Bătrânul dădu viguros din cap.

— Și încă cum! Știu și ce faci. Aș vrea să știi că o sumedenie de oameni sunt de partea ta. Ești un erou național... Știi asta?

Hunter zâmbi din nou. Mângâie ușurel mânerul pistolului și se întoarse într-o parte ca să poată vedea mai bine drumul în spatele lor.

— Ar trebui să mergi mai repede, zise el cu o voce preocupată.

— Mai mult nu mai poate. Nu mai e chiar atât de tânără, ca și mine!

Hunter se uită cu disperare la acul vitezometrului. Viteza era cât se poate de potrivită dacă voiai să admiri peisajul. Trase piedica pistolului și căută cu privirea locul în care să ducă lupta. Răgazul Exterminatorului părea să se fi terminat.

CAPITOLUL III

Trecuse puțin de miezul nopții când vechea camionetă se opri lângă o intersecție la vest de Palm Village. Silueta lungă care coborî din mașină luă o valiză din spate și îl salută milităreşte pe omul de la volan. Bătrânul îi zâmbi și hodoroaga se îndepărtă gâfâind.

Șchiopătând ușor, Hunter porni pe o alee mărginită de copaci și se pierdu în noapte. Se opri la zece metri de intersecție, se așeză în spatele unui copac și se instală pe valiză, așteptând răbdător.

După câteva clipe, un alt vehicul se opri la intersecție, apoi părăsi încet caldarâmul și se strecură pe marginea drumului. Farurile se stinseră. O portieră se deschise, apoi și a doua, apoi ambele se închiseră fără zgomot. O voce groasă zise:

— Mda, aici s-a oprit. O să vedem. Tu urmărește camioneta.

Accelerarea progresivă a mașinii îi semnala plecarea.

*
* *

Hunter se ridică suspinând ușor, agăță o lanternă mică de tot de crengile unui copac, o aprinse, puse valiza dedesubt,

apoi se îndreptă cu rapiditate și prudență spre partea din spate a șirului de copaci care mărginea intersecția.

Doi oameni veneau spre el, câte unul din fiecare parte a aleii. Mai mult îi simți apropiindu-se, decât îi văzu sau auzi. Se ascunse în spatele unui copac, lăsându-i să-l depășească. Cei doi văzuseră cu siguranță lumina slabă a lanternei și se îndreptau încet spre ea.

Hunter zâmbi când îi văzu pe cei doi ucigași trecând pe lângă el și întorcându-i spatele în timp ce se apropiau de lanternă, formele lor conturându-se cu claritate pe fundalul mai luminos. Se ținu după ei fără să facă zgomot. Cele două siluete erau acum foarte vizibile în apropierea sursei luminoase, puțin aplecate în față și cu pistoalele în mână.

Unul dintre cei doi ucigași scoase un strigăt de surpriză când văzu forma valizei de sub lumină. Cele două pistoale bubuiră și valiza se prăbuși pe o parte cu un zgomot înăbușit.

— Stai, stai! strigă o voce. L-am împușcat!

— Atunci ce rost are lanterna asta?

— Întorceți-vă, le sugeră o voce în spatele lor.

Cei doi ucigași se întoarseră și traseră din nou fără să vadă ținta. Un răpăit domină celelalte zgomote și le impuse tăcerea. O voce strigă:

— Dumnezeule mare! Frankie... Dumnezeule!

Arma lui Hunter bubui din nou. Exterminatorul făcu câțiva pași înainte și examină cele două cadavre. Se consideră satisfăcut.

Hunter nu pierdu timpul cu morții. Luă lanterna, valiza și se întoarse repede la intersecția drumului principal. Acolo se ascunse în spatele tufișurilor și aștepta. Aprinse o țigară și trase liniștit din ea, ținând fumul preț de câteva secunde, apoi suflându-l afară sacadat.

La al treilea fum, orizontul începu să strălucească, anunțându-se sosirea unei mașini. Hunter stinse țigara și își verifică arma.

După câteva clipe, un automobil venind în viteză dinspre est frână cu zgomot la intersecție, oprind pe marginea drumului, puțin mai jos față de poziția lui Hunter. Omul de la volan lăsă motorul să meargă și farurile aprinse, ieși în drum și strigă încetișor:

— Frank? Cholli? Aveți grijă! Nu mai era în camion!

Hunter se apropie de vehicul prin spate.

— Mă întreb unde-ar putea să fie, zise el cu o voce răgușită.

Omul răspunse:

— Habar n-am, cred...

Omul se încordă brusc, aplecându-se în mașină și încercând să se întoarcă spre Hunter în același timp. Patul puștii se încurcă în bara de direcție. Dezechilibrat, grotesc, încercând cu disperare să elibereze pușca, omul strigă:

— Hunter! Nu! Eu...

Ceea ce avea de gând să spună se pierdu în detunătura armei lui Hunter. Glonțul trecu prin mâna ridicată și lovi osul craniului, între ochi. Omul se nărui, corpul său se legănă pe portieră, apoi căzu la pământ, pe caldarâm.

Hunter îl făcu să se rostogolească mai departe, împinse pușca peste cadavru și urcă în mașină. Dădu înapoi până la intersecție, luă valiza, o aruncă pe bancheta din spate, apoi porni pe drumul pricipal îndreptându-se spre Palm Village.

*

* *

Peste puțin timp intra în zona rezidențială de la periferia orașului, și ajungea în dreptul camionetei cu care călătorise recent. Vehiculul părăsise drumul, urcase pe trotuar și intrase într-un copac. Lângă el, în iarbă, zăcea o formă omenească.

În apropiere era oprită o mașină a poliției și pe marginea drumului stătea un polițist.

Polițistul îi făcu semne lui Hunter cu o lanternă pentru ca acesta să-și continue drumul, deși pe drum nu mai erau alte vehicule. Reducând viteza și trecând prin mijlocul unei mulțimi de curioși și gură-cască, Hunter auzi un bărbat exclamând:

— Dar ăsta e bătrânul Harry Thompson!

— A fost izbit cu patul puștii, zise altcineva.

Hunter simți cum îl cuprinde furia și opri lângă polițist. Avu grijă să-și țină fața în umbră și întrebă:

— Sunt răniți?

Tânărul polițist dădu din cap exasperat și zise repede:

— Circulați, vă rog. Trebuie să rămână destul loc pentru ambulanță.

— Trăiește?

— Cred că da. Circulați. Nu pot lăsa drumul să se blocheze!

— La un kilometru de-aici am auzit împușcături, zise Hunter. Chestiile astea s-ar putea să fie legate.

— O să vedem, îi promise polițistul. Circulați, vă rog!

Hunter apăsă pe accelerație și părăsi repede scena. Încheietura degetelor era albă din cauza crispării pe volan, singurul semn al furiei, îndreptată în mare parte împotriva lui. Nu avusese nici un drept să-l amestece pe bătrânul acela în necazurile lui.

Dar tristețea era un lux pe care Hunter nu și-l putea permite. Se străduí să-l uite pe bătrân, se îndreptă spre cartierele centrale și abandonă mașina într-o parcare publică cufundată în întuneric. Porni mai departe pe jos spre partea de est a orașului, schimbând des valiza dintr-o mână în alta și oprindu-se frecvent ca să-și maseze glezna.

Trecuse cu mult de miezul nopții când găsi imobilele modeste dintr-un mic parc, care formau clinica *New Horizons Sanitarium*. Examină cu interes firma discretă, sperând că numele acela va avea pentru el o semnificație simbolică. Expresia *new horizons* — orizonturi noi — îi era familiară. Jim Brantzen o folosise deseori vorbind despre specialitatea lui chirurgicală.

Dar Brantzen nu era un om ușor de înțeles. Deși rupsese tradiția militară stabilind o legătură amicală cu un om de trupă, între ei existaseră totdeauna niște bariere de netrecut. Hunter îi salvase viața lui Brantzen — de două ori — și între ei exista acea complicitate care se naște dintr-o datorie importantă. Dar...

Hunter nu știa cum va fi primit. Avea să ceară o intervenție ilegală — apela la chirurgie ca să nu ajungă la închisoare —, și asta însemna să ceri foarte mult unui om respectat în profesia lui. Prietenia nu avea nici un amestec aici. Mai era și pericolul personal pe care îl reprezenta Mafia. Hunter știa prea bine cât de mult primejduia viața celor cu care intra în contact. Avea vreun drept s-o facă?

Se uită din nou la firmă și se gândi la problema lui. Putea să-și construiască orizonturi noi pe mormintele prietenilor? Până acum muriseră șapte, poate chiar opt.

Undeva, în noapte, se auzi sunetul unei sirene. Hunter se înfioră și se depărtă de firmă. În momentul acela, în fața clădirii centrale se făcu deodată lumină și se deschise o ușă.

Apoi o voce familiară îi zise:

— Stai să-ngheți afară toată noaptea sau intri?

CAPITOLUL IV

Căpitanul Tim Braddock, de la LAPD — *Los Angeles Police Department* —, coborî din mașină și bătu ușor cu piciorul pietrișul parcării privind spre vila de pe plajă.

Carl Lyons, tânărul sergent detectiv care fusese cu Braddock de la începutul cazului Hunter, al cărui nume de cod era *Hardcase*, ocoli casa și se îndreptă spre vehiculul căpitanului.

— E o certitudine, căpitane, zise domol Lyons.

Braddock mârâi, merse până la marginea pietrișului și se lăsă în genunchi ca să examineze o urmă adâncă lăsată în nisip.

— Parcă ar fi de la o semiremorcă, nu? îl întrebă el pe Lyons.

Tânărul se lăsă și el în genunchi lângă șeful său și puse mâna pe urma lăsată de roată.

— Mda. Am văzut și în partea laterală a vilei. Și mai e și o plasă de camuflaj. Așa au ascuns-o.

— Ce altceva ai mai găsit? întrebă Braddock ridicându-se.

Lyons se ridică și el cu un zâmbet cinic.

— Destule ca să mă conving că baza lor a fost aici, zise el. Două bazooka cu douăzeci de încărcături de proveniență militară. Explozibili, grenade, bombe fumigene, toate armele

ofensive pe care le poți imagina. Un teren de tir și un atelier de armurier, acolo, sub falezele de pe plajă... Ah, da!

Băgă mâna într-un buzunar și scoase un plic pe care i-l întinse lui Braddock.

Căpitanul deschise plicul și aruncă o privire rapidă la fotografiile pe care le găsi înăuntru.

— Vila DiGeorge, din Beverly Hills, îi explică Lyons. Din toate unghiurile. După câte se pare, Hunter își pregătește atacurile cu minuțiozitatea unui militar. Am impresia că au studiat foarte bine terenul înainte de a porni la acțiune.

Braddock încuviință clătinând din cap în tăcere. Porni spre casă și puse fotografiile la loc înapoindu-i plicul lui Lyons.

— Înregistrează-le și du-le la laborator imediat ce ne întoarcem, zise el. Poate că mai descoperim ceva. Vom avea nevoie de dovezi concrete pentru o condamnare.

— Cum a fost audierea? întrebă Lyons.

Dăduseră ocol casei. Braddock examina plasa agățată pe o construcție din lemn.

— Blancanales și Schwartz?

Braddock mârâi.

— I-am putut inculpa pentru câteva învinuiri minore. Deținere ilegală de arme, folosirea ilegală a unui emițător radio. Sunt deja liberi pe cauțiune.

Lyons se încruntă surprins.

— Dar aveam o serie de acuzații care nu...

— Acuzațiile nu sunt inculpări, Carl. Ar trebui să știi asta. Adevărul e că îl au pe bătrânul Johnny Grant de partea lor. Și... în fine, știi prea bine cum se întâmplă lucrurile.

— Grant e cel mai scump, zise Lyons.

Sergentul îl urmă pe căpitan în curtea interioară. Braddock strânse o serie de ținte găurite și le studie cu interes.

— S-ar zice că cineva a verificat felul de a ținti al mai multor carabine.

— De unde au luat bani ca să angajeze un avocat ca John Grant? insistă Lyons.

Braddock suspină.

— Oh, la dracu! Presupun că de la zâna lor bună! Nu-mi cere să răspund la întrebări stupide, Carl. Știm prea bine că Hunter șterpelește regulat lovele de la mafie.

— Doar mă întrebam și eu, răspunse Lyons cu un ton calm.

— Atunci mai bine întreabă-te altceva, zise Braddock. Am aflat că a apărut o pensie pe numele copiilor Fontenelli, în New Jersey. În cazul în care ai uitat, Fontenelli a fost primul mort din grupul lui Hunter... în timpul atacului din Beverly Hills.

— N-am uitat, murmură Lyons.

Își amintea de un bărbat care stătea în salonul lui, discutând serios cu un băiețel blond.

— Ceea ce ne face să credem că Hunter e fidel morților și... tinerilor.

— Exact, mormăi Braddock. Și nu voi lăsa nimic de-o parte. Voi ordona anchete și asupra familiilor celorlalți morți... În fine, morții lui Hunter. Mă îndoiesc că simpatia lui se va revărsa și asupra familiilor victimelor. În orice caz, dacă Hunter începe să distribuie lovele, e sigur că va fi destul de viclean pentru ca beneficiarii să poată intra în posesia lor în mod legal. Ceea ce înseamnă că e obligat să respecte anumite obligații legale, iar aceste obligații ar putea să ne indice unde se află în acest moment.

Lyons clătină din cap, vrând să arate că înțelesese, dar adăugă:

— După noaptea aceea, aș zice că urmele lor devin din ce în ce mai rare.

Braddock se încruntă și se uită fix la lunga alee care lega casa de șosea.

— Cum îți imaginezi scena? îl întrebă el pe Lyons.

— Ei bine... începu Lyons săltându-și pantalonii și venind lângă căpitan întinzând brațul pentru a indica diferite locuri despre care avea să vorbească. Am găsit tot felul de aparate electronice la toate intrările posibile în parc. Presupun că aici e mâna lui Schwartz. Totuși locul e înțesat cu microfoane și, după părerea mea, securitatea lor era perfect asigurată. Nu știu cum au putut oamenii lui DiGeorge să-l descopere pe Hunter, dar l-au descoperit. Au declanșat alarmele și Hunter îi aștepta. Au fost găsite două rachete luminoase cu parașută arse lângă alee. Tipii de la laborator încă mai examinează mașinile calcinate. Primele rezultate indică faptul că a deschis focul cu o carabină de calibru mare, probabil carabina Mauser care se află acolo.

Lyons trecu prin fața căpitanului pentru a-i arăta mitraliera de la celălalt capăt al curții interioare.

— Dar asta e chestia cea mai simpatică. Uite ce-a făcut. Arma e reglată în așa fel încât să funcționeze ca acoperire. A lăsat-o să tragă, a sărit în mașină și a dat peste ei ca să evadeze. Am găsit urme adânci aici unde probabil că a părăsit aleea ca să ocolească vehiculele incendiate.

Braddock înjură cu jumătate de glas și se lăsă într-un genunchi ca să examineze mitraliera.

— Zilnic dau peste tipi din ce în ce mai periculoși, zise el ridicând privirea spre tânărul sergent. Să presupunem că noi l-am fi găsit primii. Câți oameni ne-ar fi costat cucerirea acestui loc?

Lyons se strâmbă surprins.

— Nu cred că Hunter ni s-ar împotrivi, zise el cu un ton serios.

— Ah, nu? mormăi Braddock, ridicându-se și legănându-se ușor pe călcâie. Mă îngrijorezi, Carl, adăugă el gânditor. Într-o zi o să ai încredere în cine nu trebuie...

— Nu e o problemă de încredere, îl întrerupse tăios Lyons. Am stat față în față, am vorbit cu el. Nu e genul obișnuit de...

— Obișnuit sau nu, Bob Hunter e un om disperat, îi tăie vorba Braddock. Îl prinzi la înghesuială și el scapă trăgând în tine, cum a făcut aici ieri seară. Crezi că i-a întrebat de sănătate pe tipii ăștia înainte de a începe să-i toace?

— Nu cred...

— Atunci nu mai spune nimic! zise furios Braddock. Fac eforturi mari, Carl — foarte mari —, să uit că Hunter a scăpat de la Balboa cu mașina ta.

Lyons se înroși de furie, îi întoarse spatele căpitanului și plecă spre casă. Căpitanul se uită după el încruntat, apoi suspină și zise cu o voce ostenită:

— Dar nu reușesc, Carl. Nu reușesc.

Un alt lucru pe care căpitanul nu reușea să-l uite era scopul pe care și-l fixase de atâta amar de ani. Majoritatea cunoscuților de la Palatul de Justiție ar fi pronosticat că Tim Braddock va reuși să-și atingă scopul. Nici un alt ofițer nu era atât de bine plasat ca el pentru a-i succeda în funcție actualului șef al poliției.

Într-o zi *Big Tim* va deveni *Big Chief*. Dar acum, un soldat dezertor, care părea a crede că se poate război ca în Vietnam pe străzile americane, punea serios în pericol speranțele lui Tim Braddock.

Braddock trebuia să-l prindă pe Hunter. Un eșec azi, când toată națiunea era pe recepție, ar fi făcut un rău imens previziunilor polițistului. Îl va prinde pe Bob Hunter!

Braddock se întoarse la mașină, deschise portiera și se așeză la volan. Luă microfoul emițătorului, apăsă pe buton

pentru a transmite pe frecvența *Hardcase* și intră în legătură cu centrul de control.

— Aici Braddock, zise el scurt. Nu mai e decât cenușă. Mă întorc.

Imediat i se spuse:

— Locotenentul Foster vrea să vă vorbească.

— Foarte bine, ascult, zise el cu o voce ostenită.

Deodată auzi glasul monoton al lui Andy Foster.

— Identificare sigură, Tim. Schimb de împușcături ieri seară lângă Palm Village. E indiscutabil lucrătura omului nostru!

— Ieri seară! strigă Braddock furios. Și de ce ni se comunică abia acum?

— Polițiștii locali n-au văzut lucrurile ca noi. Îți voi spune când vii. Instrucțiuni?

— Mda! zise Braddock. Trimite un elicopter după mine! Tu, du-te cu mașina acolo. Nu! Telefonează imediat și spune-le celor de-acolo să nu se atingă de nimic. Să nu facă nimic până nu venim noi!

— Am înțeles.

Braddock era furios. Sări jos din mașină și răcni:

— Carl! Sergente Lyons!

Lyons ieși din casă în pas alergător.

— Da, căpitane? zise el gâfâind.

— Găsește pe cineva să-mi ducă mașina. Și pe a ta la fel. Facem o plimbare cu elicopterul.

— Căpitane?

— Îți voi da o a doua șansă să pui mâna pe lepădătura asta. „Lepădătură", Lyons! Nu noul Robin Hood. M-ai înțeles?

— Da, căpitane, răspunse Lyons supus.

Lăsă ochii în jos și intră din nou în casă.

Braddock rămase afară, agitându-și cu nervozitate mâinile. Previziunile lui Big Tim încă se mai puteau îndeplini. Va pune neapărat mâna pe Hunter.

*
* *

Julian DiGeorge simțea cum îi dispare siguranța. Ridică privirea încețoșată spre Lou Pena, acum principalul său om de acțiune, și murmură:

— Ascultă-mă cu atenție. Nu vreau să-ți aud scuzele smiorcăite! Știi ce distanță e de aici până la Palm Village? Scutește-mă de scuzele tale, Lou!

— Nu știu ce să spun, Deej, zise Pena cu o voce umilă. Nu știu cum reușește ticălosul ăsta. Nu știu. Am...

— Știu ce-ai făcut, se răți DiGeorge. Ai pus mâna pe un fermier bătrân și pe o camionetă hodorogită. Și ai pierdut trei oameni. Ai pierdut, Lou!

— Voiam să spun că acum știm încotro merge. Am pus oameni pe tot drumul și...

— Bineînțeles, toată lumea știe cât de discret poate să fie. Vine aici, Lou. Cu siguranță că a și ajuns. Bineînțeles. E deja aici.

— Oh, Deej! În parc avem treizeci de tipi. Doar n-o să treacă prin ei!

DiGeorge pufni nervos, aprinse o țigară și sufla fumul spre fereastra deshisă.

— Mda. Tot așa cum n-ar fi trebuit să iasă din vila aceea de pe plajă!

Lovi cu palma în brațul fotoliului.

Pena urmări cu privirea dâra albăstruie care se întindea până la fereastră. Își schimbă poziția, tuși, apoi se ridică

pentru a aștepta cu incertitudine ordinele patronului. În cele din urmă întrebă:

— Ce trebuie să fac, Deej?

— Ești demodat, Lou, zise DiGeorge cu o voce calmă.

— Ce?

— Cred că e timpul să te retragi.

— Oh, nu! La dracu! Deej... Vreau..

— După ce-mi vei aduce capul lui Hunter.

— Îl vei avea, Deej.

— Ai face foarte bine. Ia cinci mașini, Lou. Pline cu oameni. Du-te la Palm Village și scotocește locul ăla așa cum n-ai mai scotocit niciodată în viața ta. Și găsește urma lui Hunter. Ai auzit?

— Am auzit, Deej.

— Și să nu te întorci fără Hunter! Ai înțeles?

— Am înțeles, Deej.

— Îl vreau pe Bob Hunter mai mult decât orice pe lume. Înțelegi asta, Lou?

— Înțeleg, Deej.

— Atunci, șterge-o! Ce mai aștepți?

Pena ieși imediat.

„Patronul își pierde judecata", își zise el.

Mai întâi zisese că Hunter avea să intre pe ușă, pe urmă că se afla la Palm Village. Ce-i cerea Deej? Era o întrebare stupidă și Pena își dădu seama de asta chiar în momentul în care și-o punea. Ce? Ei bine, capul lui Hunter, fir-ar să fie! Pe tavă! Iar Pena, noul pistolar-șef, ar face foarte bine să i-l aducă. Altfel, s-ar putea ca pe tavă să ajungă capul lui Pena. Ceea ce nu era deloc un gând reconfortant.

Ei bine, fir-ar să fie, pe tavă nu va fi capul lui Pena! Deej îi spusese să scotocească orașul până în pânzele albe. Îl va scotoci până la distrugere, dacă era nevoie! Lou Pena trebuia să pună mâna pe Bob Hunter. Nu exista altă soluție.

CAPITOLUL V

Jim Brantzen făcea parte dintr-o rasă de oameni pe cale de dispariție. Îi păsa prea puțin de bunurile materiale și de prestigiul personal. Pasiunea lui era să-i servească pe cei care aveau nevoie de el și să facă să progreseze specialitatea lui chirurgicală.

Dar, pentru Brantzen, chirurgia estetică era mai mult decât o știință evoluată. Era o artă, o artă foarte creatoare.

Acest chirurg de patruzeci de ani, cu un început de chelie, nu era de acord că frumusețea consta doar în aspectul fizic. Știa că frumusețea era formată dintr-un tot: caracter, spirit și aparență fizică.

Brantzen cunoștea marile perturbări pe care le putea provoca caracterului și spiritului un fizic neplăcut. Propria lui mamă fusese desfigurată într-un accident de mașină pe când el era încă un puști, într-o vreme când chirurgia estetică era abia la începuturile ei nesigure și era rezervată doar celor bogați. Văzuse o femeie, care fusese încântătoare, închizându-se în ea și murind sufletește înainte de a muri cu adevărat, devenind o singuratică disperată.

Jim Brantzen cunoștea importanța frumuseții și știa în ce măsură aceasta nu mai depindea de trăsături. După atâția ani, încă i se mai întâmpla să se trezească ud de sudoare, urmărit de hohotele de plâns ale mamei sale care îi frângeau totdeauna inima.

Căci Jim Brantzen a avea o inimă mare. De aceea ceruse să facă parte voluntar dintr-o unitate chirurgicală din zonele de luptă din Vietnam. De aceea își instalase propria clinică pe un teritoriu ostil ca să se ocupe de corpurile ciopârțite ale copiilor vietnamezi, precum și de oricine ar fi venit la el să-i ceară serviciile.

În inima aceasta era un colțișor care aparținea lui Bob Hunter. În diferite ocazii, sergentul din serviciul *Misiuni Speciale* târâse sau cărase copii răniți, parcurgând kilometri întregi de junglă, până la clinica lui Brantzen, unde deseori fusese obligat să întârzie ca să apere avanpostul de cercetașii inamici.

Brantzen recunoscuse la Hunter aceeași pasiune pentru îndeplinirea datoriei, care îl țintuia pe el în blocul operator. Deși era categoric împotriva violenței și războiului, Brantzen putea să respecte un om atât de devotat cauzei sale. Îl respectase și pe inamic și acea voință de a reuși sau de a muri, deși îi dezaproba indiferența față de viețile omenești.

Brantzen cunoștea specialitatea lui Hunter. Știa că omul fusese programat pentru a ucide, că era un asasin militar și știa pentru ce i se spunea „Exterminatorul". Dar putea totuși să-l admire. Era ceva mai tare decât el. Îl văzuse de multe ori înfruntând moartea în față și îi văzuse și durerea imensă din ochi atunci când aducea un copil rănit. Nu văzuse la el nici împăunare, nici fanfaronadă — era doar un soldat, care își făcea treaba de soladat, îndeplinind-o cu bravură și conștiinciozitate.

Da, Jim Brantzen avea o admirație profundă și durabilă pentru sergentul Bob Hunter.

Chirurgul aflase de aventurile lui Hunter de când acesta se întorsese din Vietnam. Citise în ziare despre tot ce se întâmpla și clătinase din cap cu tristețe privind știrile la televizor.

Brantzen își zicea că unii oameni aveau un simț al datoriei mult prea puternic pentru propriul lor bine. Dacă războiul din Vietnam fusese o cauză pierdută, atunci campania solitară a lui Hunter împotriva Mafiei nu putea să aibă decât tot același rezultat. Atacat din ambele părți, de justiție și de criminali, Bob Hunter nu avea decât o singură ieșire.

Uneori, Brantzen se gândea că Hunter va veni la el, alteori își zicea că nu va veni, că va muri în picioare fără să se fi gândit nici măcar o dată că ar putea să vină să-i ceară adăpost.

De aceea, Brantzen nu a fost nici mirat, nici dezamăgit când Exterminatorul s-a ivit brusc din noapte. Și-au strâns mâna cu căldură.

— Te așteptam, zise chirurgul.

— Știi pentru ce mă aflu aici, murmură Hunter.

— Mda. Vrei să te fac frumos.

— S-ar putea să te lichideze.

Chirurgul zâmbi.

— Nu va fi prea dificil.

— Înțelegi ce-ți spun, Jim, zise Hunter. Amicii mei n-ar agrea deloc terțele persoane.

Brantzen îl conduse prin holul pustiu spre apartamentul personal, nu prea mare dar suficient pentru un doctor celibatar.

— Tu te ocupi de amici, îi zise el lui Hunter. Eu n-am de gând să mă ocup decât de fața ta. Cui vrei să placi, Bob? Bătrânelor sau tinerelor?

Hunter suspină.

— Trebuie să fie chiar atât de precis?

Chirurgul zâmbi, luă un teanc de schițe de pe masă și le aruncă pe genunchii lui Hunter.

— Le-am făcut imediat ce-am auzit că te afli în zonă, zise el. Poți să arăți ca oricare dintre ei. Alege.

Hunter examină desenele. Se opri la unul dintre ele, zâmbi, apoi continuă, ca să se oprească și să revină la desenul care îl făcuse să zâmbească. Râse și bătu cu degetul în schiță.

— Ai făcut-o din memorie sau e o întâmplare?

Brantzen se aplecă înainte ca să vadă desenul. Își frecă bărbia și zise:

— Adevărat, seamănă cu... cu...

— Vechiul meu tovarăș de arme, zise Hunter. Frumoasă asemănare. Chiar poți să mă faci așa?

Chirurgul încuviință clătinând din cap cu un aer serios.

— Să știi, Bob, că nu e cel mai drăguț dintre toate, dar e cel mai logic. Aș spune chiar că e cea mai bună alegere posibilă.

— În cât timp? întrebă Hunter uitându-se țintă la desen.

— Dacă telefonez acum, asistenta mea poate să sosească la orele cinci, răspunse Brantzen. La șase putem fi în sala de operație.

Hunter dădu încetișor din cap.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, murmură el. După cât timp aș putea ieși la plimbare?

— Am putea face intervenția cu o anestezie locală, zise Brantzen. N-ai fi obligat nici măcar să te întinzi, dacă nu vrei. Dacă ești destul de tare. Dar aș vrea să te țin câteva zile pentru îngrijirile post-operatorii.

Hunter se gândi, apoi zise:

— Am fost deja rănit, Jim. De data asta trebuie să fie la fel. Nu va fi bine dacă sunt imobilizat aici zile în șir. Sunt obligat să mă deplasez tot timpul.

— Cred că ai putea, răspunse gânditor Brantzen. Dacă totuși ești destul de tare.

— În cât timp dispar cicatricele?

Brantzen zâmbi.

— Tehnica la care mă gândesc, Bob, nu va lăsa decât niște urme mici de tot, ici și colo. Cu excepția nasului poate,

care se va cicatriza ultimul. Variază în funcție de individ, dar cred că vei putea scoate capul în lume peste câteva zile, cel mult o săptămână. Dar vei avea dureri mult mai multă vreme. Lucrez cu plastic, și ar putea să apară și probleme de respingere.

Hunter se uită la ceas.

— Spui că putem începe la șase? Mai devreme nu se poate începe?

— Haita e pe urmele tale, Bob? întrebă domol chirurgul.

Hunter schiță o grimasă.

— Nu sunt departe, răspunse el. Și nu pot rămâne aici mai mult de câteva ceasuri. Va trebui să mă refac pe picioare.

— O să te doară.

— Sunt obișnuit cu durerea.

— Da, sunt sigur de asta. Bine, voi vorbi cu Marge să se grăbească, dar aș prefera să nu-i stârnesc bănuielile. Dacă mă gândesc mai bine, fața ta e destul de cunoscută publicului. Ar fi mai bine să fii pregătit când va sosi. În momentul acela nu te va mai recunoaște.

— Nu se poate fără ea? întrebă Hunter.

— Ei bine..., zise chirurgul ezitând. Vezi că...

— Te-am văzut operând singur...

— Erau cazuri urgente și condiții deosebite, zise cu nervozitate Brantzen.

— Și acum? întrebă Hunter.

Chirurgul se uită câteva clipe gânditor la Hunter. Apoi zâmbi deodată și zise:

— De acord, sergente. Să ducem victima la pregătire. Haide, bătrâne, mai repede!

Hunter se ridică și îi întinse desenul lui Brantzen.

— Victima e gata și așteaptă, doctore, zise el.

CAPITOLUL VI

Fiind într-o anumită perioadă punctul de plecare al minerilor spre *Death Valley* — Valea Morții —, Palm Village devenise un centru comercial la marginea deșertului, deservind o regiune agricolă săracă. Departe de autostrăzi și de progresul secolului XX, așezarea cunoscuse o revenire a popularității în timpul anilor cincizeci-șaizeci, când promotorii imobiliari amenințaseră cu transformarea acestei comunități liniștite într-un al doilea Palm Springs.

Consiliul Municipal se opusese, invocând legile comunității și calmase entuziasmul speculatorilor. Astfel că Palm Village a început să se mărească rațional, păstrându-și farmecul de altădată și devenise o localitate de pensionari și amatori de deșert.

Vechiul loc care se numea „Lodetown" rezistase cu vitejie tuturor asalturilor secolului XX. Era format din câteva *saloons* și vechi braserii frecventate de *cowboys* și fermierii din regiune, și producea majoritatea actelor criminale din Palm Village. Cele mai multe surveneau sâmbătă seara, după ce petrecăreții băuseră prea mult și se comportau zgomotos, dedându-se uneori la schimburi de pumni pline de stângăcie.

Lodetown se putea lăuda și cu găzduirea unui mare număr de prostituate, toate cunoscute de poliție. Fiecare era arestată duminică dimineața și plătea o amendă de douăzeci

și unu de dolari și douăzeci de cenți, după care era eliberată. Această înțelegere era eficace, admisă de fete și legea era respectată. În plus, amenzile acopereau în întregime cheltuielile cu menținerea ordinii la Lodetown.

Robert (Genghis) Cann era încă subțirel și musculos la vârsta de cincizeci și doi de ani. Înalt și cu o față ciupită de vărsat, Cann semăna cu șeriful tipic interpretat pe vremuri de Gary Cooper.

În realitate, Cann era șeful poliției locale și fusese polițist de la sfârșitul celui de al doilea război mondial. Fusese crescut la Academia de Poliție din Los Angeles și servise un timp în cadrul poliției din acest oraș. După aceea trecuse în cadrul Comitetului Portocaliu ca auxiliar, înainte de a fi chemat la armată în timpul războiului cu Coreea. La întoarcerea din Coreea ocupase locul șefului poliției din Palm Village, „Town Marshal", singurul care menținuse ordinea până atunci. Fusese actul inițial al progresului civil.

Dar asta nu fusese un progres și pentru Cann, și nimeni nu știa asta mai bine decât el. Postul de la Palm Village reprezenta locul de retragere al unui ofițer ambițios, localitatea din deșert putând să-i ofere liniștea și calmul la care aspira acum.

Cann văzuse destul sânge și destulă violență pentru o viață întreagă; nu-i mai trebuia. Evitase violența de aproape douăzeci de ani. Împreună cu soția lui, Dolly, Cann era proprietarul unei case modeste în partea veche a localității și acolo avea de gând să-și petreacă restul zilelor. În pace.

Dar, în acea dimineață caldă de 5 octombrie, Cann își dădu seama că liniștea lui luase sfârșit. Progresul nu mai ținuse cont de hotarele localității. Moartea apăruse la Palm Village în ipostaza ei violentă.

Trei gangsteri zăceau la morgă, un fermier bătrân se zbătea încă între viață și moarte la Memorial Hospital, iar

acum acest polițist important de la Los Angeles îi aducea la cunoștință că în orașul lui se afla Exterminatorul.

— Totdeauna e așa de cald aici? întrebă Tim Braddock.

Își trecu mâna peste frunte și privi cerul fără nori cu ochii pe jumătate închiși.

— Nu știu cum rezistați.

— Oh! Nu sunt decât șaizeci de grade, zise Cann mințind puțin. Încă e răcoare. Stai să vezi ce e după-amiază.

Deschise ușa micii clădiri care servea drept comisariat, tribunal, primărie, și le făcu semn vizitatorilor săi să-l urmeze.

Braddock îl împinse pe Carl Lyons înainte. Cei trei polițiști intrară într-o atmosferă răcoroasă de aer condiționant și parcurseră un culoar îngust, trecând prin fața unei uși pe care scria „City Clerk", pentru a intra apoi în biroul lui Cann. Tocmai acolo climatizarea nu funcționa. Ici și colo erau așezate ventilatoare. O ușă din geam mat cu grilaj, dincolo de gratii, dădea spre celule.

— Închisoarea? întrebă Lyons.

— Exact, răspunse Cann agitând un deget spre șirul sinistru din spatele ușii. Rareori am clienți... cu excepția serilor de sâmbătă, iar în momentul ăla mirosul e insuportabil. În fiecare luni dimineața stropesc pe jos cu trei litri de ulei de pin.

Lyons se așezase pe divanul de lângă perete, iar Braddock se cocoțase pe marginea biroului. Cann se trânti în fotoliul biroului din centru și își împinse pălăria pe spate.

— Ce te face să crezi că Exterminatorul se află în orașul meu, căpitane? întrebă el.

— O intuiție, răspunse Braddock. Câți polițiști ai aici?

— Doisprezece, zise Cann cu o voce plictisită. În afară de mine. Trei patrule prin rotație și o gardă simplă în timpul nopții.

Zâmbi cu un fel de osteneală.

— Lucrăm în fiecare sâmbătă seara, toată noaptea. Nu avem decât două mașini, dintre care numai una e în stare să patruleze. Din când în când facem numai doi de patrulă, ca să putem petrece câteva ore acasă. Mârâi și luă un trabuc.

— Te interesează și salariul oamenilor mei?

Văzând că nu primește nici un răspuns, continuă:

— Eu însumi lucrez douăzeci de ore pe zi, cu excepția zilelor când o duc pe Dolly la Los Angeles, unde bem și ne distrăm și noi.

Cann se uită un moment la trabuc apoi adăugă;

— Prin urmare, credeți că Bob Hunter i-a lichidat pe ăia care zac la morgă?

Braddock se foi stingherit și zise:

— În urmă cu o săptămână am trimis o circulară despre Hunter. Speram că vom obține întreaga cooperare a comunităților din jurul orașului Los Angeles. Dacă ieri seară ai fi semnalat o alarmă *Hardcase*, acum am fi fost cu câteva ore mai aproape de Hunter.

Cann nu luă în seamă tonul ușor dojenitor al lui Braddock.

— S-a întâmplat ca ieri să fie ziua mea de Los Angeles, explică el. Iar polițistul de serviciu nu a considerat necesară o alarmă *Hardcase*. Smulse capătul trabucului cu dinții, apoi îl puse jos și începu să mestece.

— Și pe urmă, nu era sub jurisdicția mea. Totul s-a întâmplat în afara orașului. La depărtare de trei kilometri.

Braddock aruncă o privire disperată spre tânărul sergent, apoi zise:

— Îmi dai voie să aduc o echipă din oamenii mei?

Urmă o scurtă tăcere, după care Cann zise:

— De acord. Cu anumite condiții.

— Ce condiții?

— Nu-mi demolezi orașul. Menținerea ordinii mă privește pe mine. Îl vrei pe Hunter... foarte bine, vino să-l iei,

dacă reușești. Dar nu distruge calmul orașului meu și nu-i deranja cetățenii.

— Bineînțeles, mormăi căpitanul. Asta se înțelege de la sine.

—Și îi aduci aici pe toți oamenii tăi pentru ca ai mei să-i poată recunoaște.

Braddock încuviință.

— Fără mașini oficiale, fără uniforme, și acționezi în liniște... în mare liniște.

Braddock suspină și se uită la Lyons.

— Sper că vom putea, zise el.

Cann scuipă în mână bucata de trabuc și ridică o privire încruntată spre polițistul de la Los Angeles.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că de fiecare dată când îl repetăm pe Hunter, dăm și peste o liotă de ucigași ai Mafiei.

— Nu vreau împușcături pe străzile mele, Braddock, îl anunță cu răceală Cann.

— Nici noi nu vrem, răspunse Braddock.

Se ridică suspinând și se îndreptă spre telefon.

— Pot să folosesc telefonul?

— Cu taxă inversă.

— Cum?

— Cu taxă inversă. O convorbire cu Los Angeles costă patruzeci și cinci de cenți impulsul.

Văzându-l pe căpitan că se înroșește la față, Lyons zâmbi și luă o țigară. Îi făcu cu ochiul lui Cann și aprinse țigara în timp ce Braddock forma furios numărul.

— Dumneata nu ești prea vorbăreț, nu-i așa? zise Cann.

Sergentul, suflă fumul, zâmbi și zise:

— Nu, domnule.

Își trecu degetul pe la baza gâtului și îi făcu din nou cu ochiul.

Cann, cât se poate de serios, îi făcu și el cu ochiul, apoi mușcă iar din trabuc. Pe tânăr îl găsea simpatic, dar acest Braddock... În fine, asta era altceva. Pe Cann îl durea în cot de impulsurile de patruzeci și cinci de cenți. Tânărul înțelesese și, după toate aparențele, Braddock știa și el asta, dată fiind culoarea feței sale. Dar Big Tim își dădea seama că nu va putea intra ca un cuceritor în orașul lui Cann.

Pe Cann îl preocupa altceva. Dacă Exterminatorul se afla în orașul său, nu exista decât un singur motiv valabil ca să întârzie acolo... și numai un singur loc l-ar fi putut interesa. O chestie de care mahărul venit de la Los Angeles nu avea habar. Însă el, Cann, știa. Îi plăcea acel echilibru pașnic care domnea în orașul său, și era hotărât să-l păstreze.

CAPITOLUL VII

Singura familie pe care Lou (*Screwy Looey* — Lulu Nebunul) Pena o cunoscuse vreodată era Cosa Nostra. Născut în ghetoul estic al Harlemului pe la începutul anilor douăzeci, dintr-o mamă tuberculoasă și un tată pușcăriaș, Pena fusese obligat să se descurce singur de foarte timpuriu și lucrase pentru diferiți locuitori din cartier.

În timp ce mama lui murea puțin câte puțin și tatăl său vegeta în închisoare, tânărul Looey mânca și dormea pe unde apuca. Tânărul acesta încăpățânat învăță să trăiască „pe stradă" și să accepte cu recunoștință firimiturile pe care i le aruncau alții.

În cartier vieţuia un amestec de italieni, evrei şi irlandezi, unde discordia izbucnea cu uşurinţă. Micul Looey ignorase diferenţele etnice în primii opt ani ai vieţii sale — mânca de la oricine.

Viaţa lui Pena s-a schimbat brusc în timpul celui de al optulea an, când nepoata defunctei sale mame a venit din Italia ca să-l ia la ea. De la *cugina* Maria, care nu avea decât douăzeci şi doi de ani, băiatul a aflat că avea rădăcini napolitane şi a devenit foarte mândru de asta. Şi aşa a început să meargă la şcoală, unde la început i-a fost destul de greu, continuând apoi cu fascinaţie, când mintea lui tânără a devenit conştientă de lumea cunoştinţelor.

În al şaselea an de şcoală, Maria a început să trăiască cu unul dintre membrii unei bande cunoscute sub numele de „Raiderii de pe strada 108". Maria l-a luat cu ea pe Looey în acest nou mediu şi, fără ştirea ei, băiatul — avea paisprezece ani — a încetat imediat de a se mai duce la şcoală şi a devenit, cu jumătate de normă, un membru al bandei, sub aripa protectoare a lui Johnny (Third Leg — Al Treilea Picior) Saccitone, amantul Mariei.

Cam în această perioadă, războiul dintre bande şi intrigile sordide din lumea criminală aveau să impună definitiv familiile din Cosa Nostra.

Pena a petrecut şase luni la şcoala de reeducare la vârsta de paisprezece ani şi alte patru luni la vârsta de cincisprezece ani. A doua oară, tânărul a omorât alt „pensionar", în cursul unei bătăi cu cuţitul pe stadion. După aceea, s-a prefăcut nebun cu atâta succes, încât a fost transferat la spitalul de stat, de unde a fost eliberat la vârsta de şaisprezece ani.

Conform regulilor societăţii sale, Pena a evitat din acel moment să mai aibă de-a face cu justiţia şi a devenit oficial membrul unei „Familii" pe la vârsta de douăzeci şi unu de ani. De atunci, Pena nu a intrat niciodată la închisoare sau la

spital, făcând o carieră lungă ca ucigaș sau gardă de corp a mai multor *capo* sau patroni de familie. Participase la peste douăzeci de asasinate, cu contract, când DiGeorge l-a luat cu el în California, în momentul în care acesta a devenit *caporegime* sau „locotenent" la Los Angeles de la începutul instalării acestei familii.

Porecla de „Screwy Looey" se menținuse de-a lungul anilor dar nimeni n-o mai pronunța în fața lui. Pena fusese mereu una dintre forțele familiei din Los Angeles, deși nu ocupase nici o funcție până la povestea cu Hunter și moartea „ucigașului șef" al lui DiGeorge în Beverly Hills.

Dedicat în exclusivitate muncii sale, de o lealitate fără cusur față de patronul lui, Pena primise ordin de la DiGeorge să ia locul defunctului. Dar Pena era conștient că alegerea lui se datora lipsei altor candidați. În general se admitea faptul că ceea ce-i lipsea ca judecată era compensat prin forța sa fizică, tenacitatea încăpățânată și acea lealitate fără margini. Nimeni nu se îndoia de reușita lui în acest post.

Dar Pena ținea mai mult să-i facă pe plac lui DiGeorge decât să reușească personal. Această dorință înlătura orice altă considerație. Jurase că îi va aduce șefului său capul lui Hunter „pe tavă".

*
* *

Pena ajunse la Palm Village în dimineața zilei de 5 octombrie, în prima mașină a unui convoi de cinci vehicule, și se îndreptă imediat spre parcarea publică de lângă Lodetown. Acolo se întâlni cu Willie Walker (născut Gianami), venit să obțină un permis de vânzător ambulant și care, cu câteva momente mai înainte, închiriase un birou la parterul unui imobil situat în piața din Lodetown, unde urma să fie cartierul general al unei echipe de vânzători de cărți.

Willie Walker conduse convoiul spre aleea din spatele magazinului și stătu de vorbă cu un polițist în timp ce oamenii lui Pena descărcau pachetele cu „cărți" din portbagajul mașinilor.

După câteva momente, cei douăzeci și cinci de oameni ai lui Pena erau tolăniți în atmosfera relativ răcoroasă a biroului închiriat și Walker povestea discuția avută mai înainte cu polițistul.

— A spus că putem parca pe alee, dar să avem grijă să n-o blocăm.

Pena încuviință cu o mișcare a capului și zise:

— Aș fi preferat să stăm în mașini. Cel puțin ele au aer condiționat. În birourile astea îți dai duhul de căldură.

— Asta e situația, răspunse Walker. Au o lege care spune că trebuie să ai o adresă aici ca să poți face afaceri. Fiecare permis m-a costat cinci dolari, alți cincizeci pentru închirierea birourilor pentru o săptămână și alți cincizeci de dolari pentru înscrierea la Camera de Comerț.

Walker rânji.

— Și se zice că noi suntem bandiți!

— Oamenii trebuie să-și câștige și ei viața într-un fel, Willie, mormăi Pena. Bun... împarte permisele și spune-le oamenilor să desfacă lăzile. Sub cărți avem pușcoace și toate munițiile.

— OK.

— Pune cărțile teanc, ca să arate ca lumea. Pe urmă așează câteva lăzi goale lângă fereastră, ca să-i satisfacem pe curioșii care ar putea avea ideea să încerce să vadă ce avem aici.

Pena își trecu mâna peste tâmplele asudate cu o mișcare ostenită.

— Grăbește-te, adăugă el. Și suie-i pe băieți la loc în mașini imediat ce poți. La dracu, o să crăpăm aici de căldură!

Întinse mâna.

— Dă-mi câteva cărți de vizită, le voi distribui vecinilor. Relațiile cu publicul! Cu ocazia asta o să pot arunca o privire.

Îi făcu un semn lui Walker, puse cărțile de vizită în buzunar și se îndreptă spre partea din față a magazinul cu Walker după el.

— Vreau ca în fiecare mașină să avem un pistol-mitralieră. Și pune cărțile în ferestrele din spate ale magazinului. Vreau ca toți oamenii să aibă mereu o carte în mână. Trebuie să pară o chestie reală. Și pe urmă... nu veau ca mașinile să fie masate pe alee când ne aflăm toți aici, în cazul în care ar trebui să ne cărăm rapid... Le parchezi de jur împrejur. Pune-le în așa fel încât să le putem lua repede, ca să nu fim blocați.

Walker dădu din cap ca să arate că înțelesese instrucțiunile, închise ușa în urma lui Pena și transmise fără întârziere ordinele.

După un timp, la întoarcerea lui Pena, magazinul arăta așa cum dorise și semăna cu cartierul general al unei echipe de vânzători itineranți. O hartă a orașului — pe care Walker o achiziționase cu un dolar și douăzeci și cinci de cenți de la „City Clerk" — era prinsă pe perete și fiecare teritoriu era cu grijă delimitat.

— Cât o să ne ia scotocirea cătunului ăsta nenorocit? întrebă Pena.

Willie Walker examină gânditor harta.

— Aș zice că am putea face toate casele în trei-patru ore, cinci sau șase dacă vrem să facem treaba ca lumea.

— Vreau ca totul să se facă foarte repede, răspunse Pena. În parcarea din față am văzut ceva foarte interesant.

— Mda? zise Walker, lăsând harta și întorcându-și privirea spre șeful lui.

— Mda, repetă Pena încruntându-se gânditor. Mașina lui Julio. Am trecut discret pe lângă ea. Cheile sunt în bord. Pe scaun sunt urme de sânge.

— La ce te gândești, Lou?

— M-am întrebat dacă curcanii supraveghează mașina. Pe urmă, Willie, am văzut alt lucru interesant. Doi polițiti din Los Angeles intrau la comisariat.

— Mda?

— Mda. Ești sigur că tăntălăii ăștia sunt convinși că vindem cărți?

— Da, sunt destul de sigur.

— Ar trebui să fii mai mult ca sigur, Willie.

— Bun, sunt cât se poate de sigur. Sunt convinși, Lou. Tipul nu se gândea decât să pună mâna pe cei cincizeci de dolari pentru spațiu.

Pena își frecă nasul, se uită la hartă apoi spuse:

— Să mergem. Dar vreau ca Johnny Spiffy să supravegheze mașina lui Julio. Și să fie atent la glumele curcanilor. Ai grijă să aibă o fotografie a acestui Hunter. De fapt, dă-le la toți câte o fotografie. Și, Willie...

— Da, Lou?

— Spune-le să înțeleagă bine o chestie. Ne aflăm aici ca să-l lichidăm pe acest Hunter. Nu vreau stângăcii. Dacă un tip îmi spune că l-a văzut pe Hunter, pe urmă nu poate să mai spună că l-a văzut mort... În cazul ăsta, mai bine nu s-ar mai întoarce... Înțelegi ce vreau să spun, Willie?

— Am înțeles, Lou. Să nu-ți faci griji, avem cea mai bună echipă din regiune. Hunter e al nostru.

— Trebuie, Willie. Așa a spus DiGeorge.

— Ce se întâmplă dacă polițiștii pun mâna pe el înaintea noastră, Lou?

— Atunci lichidăm și câțiva polițiști. Contractul ăsta nu prevede retragerea din fața polițiștilor, Willie. S-a-nțeles?

Aerul magazinului deveni brusc foarte rece pentru Willie Walker. Ucigașul experimentat al Mafiei dădu energic din cap și răspunse:

— Am înțeles, Lou.

CAPITOLUL VIII

Bob Hunter era instalat confortabil într-un șezlong de piele în apartamentul lui Jim Brantzen. Părul, pe care și-l vopsise blond cu câteva săptămâni înainte de a pleca din Pittfield, fusese revopsit în negru ca pana corbului, cu fire argintii la tâmple.

Pe frunte și deasupra fiecărui ochi și pe pomeți erau lipite plăcuțe mici de plastic. Benzi de același fel erau potrivite de-a lungul maxilarului și se întâlneau sub bărbie. Un plasture mare normal era lipit în partea de sus a nasului.

— Cum te simți? zise Brantzen, care abia se întorsese de la clinică.

— Presupun că foarte bine, răspunse Hunter, cu buzele strânse. Dar să nu-mi ceri să vorbesc prea mult.

— Mai vrei puțin anestezic? propuse doctorul.

Hunter scutură din cap și, ridicând în față o oglindă, își examină din nou trăsăturile transformate.

— Nu reușesc să cred că sunt eu, mormăi el. Peste cât timp mă pot lipsi de șmecheriile astea?

— Șmecheriile astea constituie un progres net față de bandajele care te-ar fi făcut să semeni cu o mumie, Bob, răspunse chirurgul. Amintește-ți că ăsta e singurul lucru care te ține pe loc.

— Mda, dar pentru cât timp?

Brantzen dădu din umeri.

— Asta depinde de puterea ta de recuperare. Poate o săptămână. Poate două. Principiul presiunii a înlocuit suturile, Bob. E mai bine decât cusutul, crede-mă. Dacă le deranjezi, ai să te alegi cu niște cicatrice urâte de tot. Lasă-le să-și facă treaba și vei fi frumos și roz ca poponețul unui nou-născut.

— E greu de crezut că e chiar atât de simplu, zise cu un ton înțepat Hunter, ale cărui buze erau încă înghețate de anestezie.

— Dar nu e chiar atât de simplu, zise Brantzen zâmbind. După ce va dispărea efectul anesteziei, vei avea impresia că ai fost burdușit cu lovituri de ciomag. Am scos puțin os de ici și de colo, mai ales de la nas, și în altă parte am adăugat plastic. E moale, Bob, și s-ar putea să se deplaseze. Dacă ți se va întâmpla asta, vino repede înapoi și mă voi ocupa de tine. Acestea fiind zise, tehnicile de azi sunt complet diferite de ce se făcea înainte, acum câțiva ani. S-ar putea, dacă ai vrea, să te fac la loc cum ai fost... Dacă o să ai chef vreodată.

— Sau ai putea să mă transformi din nou?

Chirurgul încuviință.

— Bineînțeles. Evident, nu trebuie să ne jucăm prea mult cu natura, zise el zâmbind. Ar trebui să vezi ce i se poate face unei fete care n-are sâni sau șolduri, sau... nu există nici o limită.

Hunter încercă să zâmbească și el, dar își dădu seama că mușchii feței nu reacționau.

— Acum ai să-mi spui că poți rezolva problemele masculine, mormăi el.

— Îți repet că nu există limite, Bob, zise cu seriozitate Brantzen. Chestiile pe care ți le-am făcut sunt o joacă de copil în comparație cu lucrările de restaurare pe care le fac aici. La tine n-a trebuit să reconstitui nici un țesut... Doar am modificat un unghi-două. Totuși trebuie atenție. Dacă

te neglijezi, totul poate să se strice. Trebuie să urmezi întocmai instrucțiunile pe care ți le-am dat.

— Nu vor rămâne cicatrice care să mă trădeze?

— Nu, dacă urmezi instucțiunile. Cel puțin nimic care să poată fi văzut de cei care nu sunt specialiști în chirurgie estetică.

Hunter se uită din nou în oglindă.

— E fenomenal, zise el. Chiar și cu șmecheriile astea, semăn ca două picături de apă cu desenul. Dar e numai o mască, nu-i așa? Un alt fel, dar totuși o mască. Nu eu sunt cel din oglindă.

Brantzen încuviință cu o mișcare a capului și zise:

— Dacă vrei să vorbim tehnic, atunci e o mască. Dar e o mască cu care poți trăi toată viața.

— Sau să mă lupt, zise domol Hunter.

Chirurgul lăsă ochii în jos și își împreună mâinile, cuprins de o emoție tăcută.

— Bănuiam că o să gândești astfel, murmură el.

— E mai mult decât un gând, Jim.

Hunter lăsă oglinda pe genunchi.

— E un angajament. N-am de ales. Lupt până la victorie sau până când sunt ucis.

— E la fel ca în Vietnam, zise Brantzen cu tristețe.

— Aproape, zise Hunter.

— Cei umili vor moșteni pământul, zise chirurgul zâmbind cu gravitate.

— Mda, mârâi Exterminatorul. Dar nu mai înainte de a-l fi civilizat violenții.

Se strâmbă și duse mâinile la față ca să-și pipăie ușurel pometii.

— Începi să simți reacția? întrebă Brantzen.

— Ah! Asta e? zise Hunter strâmbându-se. Am crezut că m-a lovit cineva cu un ciocan.

— Mă anunți când simți un concasor. Te voi ajuta în perioada dificilă.

— Nu vreau droguri, îl preveni Hunter.

— Altceva nu merge, Bob.

— Atunci o să mă lipsesc.

Hunter se ridică din fotoliu clătinându-se.

— Trebuie să am mintea limpede.

— Ca să nu devii prea umil, nu?

Brantzen nu voise ca acest comentariu să fie prea sarcastic. Totuși fusese.

— Exact.

Hunter își verifică pistolul-mitralieră, strânse din dinți la un nou val de durere, apoi puse un nou încărcător.

— Sunt aici de prea multă vreme, zise el.

— Nu poți pleca în starea asta!

— Am învățat să-i simt, Jim. Sunt aici, poți fi sigur de asta.

— Cine? întrebă chirurgul care cunoștea răspunsul.

— Haita, haita Mafiei. Sunt aici. Știu asta.

Brantzen suspină și adăugă:

— Mda, presupun că ai dreptate. Au venit deja. Nu voiam să-ți spun dar... ei bine..., dacă vrei să pleci, nu sta de vorbă cu vânzătorii de cărți.

— Asta e șmecheria lor?

Hunter își strângea bagajul.

— Asta e șmecheria lor. Cei doi tipi care au venit n-au fost prea abili. Au oferit o serie de cărți pentru sala de așteptare cu condiția să le permit să-mi vadă pacienții. I-am spus că n-am pe nimeni momentan. Ceea ce, de altfel, e adevărat. Apoi ei...

— Au înțeles ce-i aici? întrebă Hunter.

Brantzen scutură din cap.

— Mă îndoiesc. Păreau să creadă că e vorba de un sanatoriu sau de o casă de odihnă. Au început să pună

întrebări despre împușcăturile de ieri seară... Voiau să știe dacă „babacii" mei fuseseră deranjați... Întrebări de genul ăsta. Cred că încercau să mă facă să mă contrazic, pentru că le-am spus că sunt singur. Probabil că am răspuns satisfăcător. I-am văzut apoi intrând în casa din față.

— I-ai văzut și ieșind? întrebă Huner.

Brantzen scutură capul fără să spună nimic.

— Arată-mi casa. După care vreau să-mi arăți cum pot ieși de-aici fără să fiu văzut din acea casă, și apoi...

Cineva bătu ușor la ușă, întrerupându-l pe Hunter. Exterminatorul se lipi de perete în timp ce Brantzen răspundea. Hunter zări o femeie drăguță în uniformă albă care anunță:

— Șeful poliției ar vrea să vă vorbească, doctore. L-am condus în birou unde...

Brantzen răspunse:

— Vin imediat.

Apoi închise ușa.

— La dracu! șopti el. E Cann.

Deodată răsunară voci enervate și ușa se deschise. În încăpere intră un bărbat înalt în uniformă kaki, ținând în mână o pălărie cenușie cu boruri mari.

— I-am spus asistentei că nu e vorba de o vizită oficială, doctore, zise el cu o voce calmă.

Îi zâmbi amical lui Brantzen, apoi îl fixă pe Hunter, care rămăsese lipit de pererte, trecu rapid cu privirea peste umflătura care trăda arma ascunsă sub haină și se întoarse la doctor înțelegând că era cuprins de panică.

— Toată lumea să stea liniștită, zise Cann zâmbind. N-am venit să fac pe eroul.

Se uită scurt la Hunter.

— Nici ca să îngrop unul, adăugă el.

— Sunt... sunt cu un pacient, Genghis, zise Brantzen.

— Văd.

Cann își aruncă pălăria pe masă și se trânti într-un fotoliu. Scoase un trabuc din buzunar și mușcă o bucată din el, uitându-se fix la Hunter.

Hunter se întoarse lângă șezlong și se așeză, aproape lungindu-se pe perne, cu haina încă pe braț.

— Totul e în regulă, Jim, murmură Hunter.

— Bineînțeles că totul e în regulă, zise polițistul. Am venit așa, în vizită. Ni se întâmplă să stăm ore în șir la palavre. Nu-i așa, doctore?

Brantzen dădu din cap cu răceală, apoi se îndreptă spre un scaun și se așeză pe marginea lui cu mâinile împreunate pe genunchi.

— Amândoi detestăm violența, zise Cann râzând domol.

Smulse altă bucată din trabuc, care îi umflă ușor falca, apoi se aplecă spre Hunter.

— Pare ciudat, nu? Un polițist care nu vrea să audă decât de liniște și pace! Dar... ăăă... menținerea ordinei e singura meserie pe care o cunosc. Așa că... am venit în deșert pentru a găsi aici ceea ce caută majoritatea oamenilor. Liniștea.

Râse din nou.

— Sunt un ofițer al păcii...

Ochii lui strălucitori se îndreptară spre chirurg.

— Tocmai despre asta vorbeam serile trecute, doctore! Îți amintești?

Brantzen dădu din nou din cap.

— Ai un oraș foarte liniștit, Genghis, zise el încordat.

— Exact! Și așa vreau să rămână.

Privirea i se îndreptă spre Hunter.

— Ați comis crime în orașul meu, domnule?

— Nu, după câte știu, răspunse Hunter.

Cann agită capul fiind, după toate aparențele, de aceeași părere.

— Așa îmi ziceam și eu.

Suspină, răsuci trabucul și adăugă:

— Bineînțeles, violența pare totdeauna că se întinde, că se revarsă peste regiunile liniștite. Aș vrea ca asta să nu se întâmple aici. Intenționați să petreceți un timp în orașul nostru, domnule?

— Tocmai plecam, îl anunță Hunter.

Cann se ridică din fotoliu.

— Pot să vă conduc undeva cu mașina?

Hunter și Brantzen schimbară o privire. Chirurgul făcu un semn afirmativ.

— Urmează întocmai instrucțiunile mele și totul va fi bine. O pungă cu gheață bine uscată va reduce umflăturile și durerea. Dar nici un pic de umezeală. Lasă plăcile până când cad singure. Dacă observi o inflamare în jurul lor, du-te imediat la doctor.

Se ridică repede și luă valiza lui Hunter aflată într-un colț al încăperii.

— Te voi ajuta.

— Am lăsat mașina în spate, zise Cann.

Ieși primul. Hunter îl urmă de aproape, pipăindu-și încetișor fața.

Brantzen își prinse din urmă pacientul, mergând alături de el în hol. Îi întinse lui Hunter o pereche de ochelari de soare cu lentile mari și zise:

— Ia ăștia. Vor ascunde majoritatea pansamentelor.

Hunter îi mulțumi, apoi adăugă cu glas scăzut:

— Ce e cu tipul ăsta?

— Habar n-am, șopti Brantzen cu o voce răgușită. E curios. N-am putut niciodată să-l descifrez. Cred că știe cine ești.

— Asta e evident, murmură Hunter. Vom vedea ce-o să iasă și din asta. Încă o dată, mulțumesc Jim. Și ocupă-te de plicul ăsta!

Chirurgul agită brusc capul și zise:

— Acum o oră am telefonat la spital. Bătrânul o să scape.

— Cu atât mai bine. În cazul ăsta, va avea nevoie de bani.

Se opriră pe palier. Cann plecase înainte și deschidea portiera din față. Hunter strânse mâna prietenului său.

— Jim... nu știu cum să-ți mulțumesc.

— Ai făcut asta cu mulți ani în urmă. Dar fii atent la Cann. Nu se știe niciodată ce-are în cap.

— Am cea mai bună impresie posibilă despre Cann, zise Hunter.

Luă de jos valiza și plecă spre mașină. Cann îi luă valiza și o puse pe bancheta din spate. Hunter îi făcu cu mâna binefăcătorului său, apoi urcă în față.

Cann ocoli mașina și se instală la volan.

— Unde mergem? zise el domol.

— Hotărăște singur, răspunse Hunter cu o voce încordată. Orașul dumitale e plin de indezirabili.

— Mie-mi spui! zise Cann suspinând, în timp ce pornea motorul.

Concasoarele începeau să se ocupe de fața lui Hunter. Se uită pe fereastră cu un fel de disperare, văzând cum dispar clădirile clinicii *New Horizons*. Hunter își zise că orizonturile se deplasau tot timpul pentru un om fugărit. Se întreba ce va găsi la capătul drumului.

— Te las în afara orașului, zise Cann. Nu mă interesează unde te duci pe urmă. Poți să te duci și în iad, dacă așa vrei, din moment ce nu e în orașul meu și să-ți tragi după tine toți demonii.

— Nu trebuie să-ți faci griji, zise Hunter. Au obiceiul să mă urmeze.

— Cred că ai și tu o vină în treaba asta.

— Și eu cred la fel.

Dar demonii lui Hunter aveau obiceiul și să-i întindă capcane.

Mașina poliției făcuse turul clinicii și se deplasa pe strada umbrită care mărginea proprietatea spre sud, când un Chrysler se ivi brusc de pe un drum privat, blocându-le trecerea. O a doua mașină se așeză de-a latul străzii la vreo douăzeci de metri în spatele lor, în timp ce Cann apăsa pe frână ca să-și oprească vehiculul. Doi oameni se năpustiră de sub bolta casei opuse clinicii și o porniră brusc la fugă pe gazon cu pistoalele în mână.

— Nenorocitul ăsta de Braddock! izbucni Cann.

Haina lui Hunter dispăruse deja, eliberând pistolul-mitralieră.

— Nu sunt polițiști! zise Hunter care se lăsă în jos pe scaun cu mâna pe mânerul portierei.

Mișcările bruște îi provocau un val de junghiuri. Efectele anesteziei dispăreau cu rapiditate.

Mâna lui Cann se lupta cu încheietoarea tocului în care avea revolverul, când deasupra capotei Chrysler-ului apăru un pistol-mitralieră și o voce fonfăită strigă:

— Vrem să-ți vedem pasagerul afară în stradă, unde putem să-l examinăm. Ușurel, ușurel. Ieșiți cu mâinile ridicate.

Hunter aruncă o privire spre Cann și deschise portiera.

— Doar n-ai să ieși... șuieră Cann.

— Așa să fie, zise Hunter.

Cann deschise portiera și o împinse câțiva milimetri.

— Gata!

Se aruncă într-o parte spre Hunter, apăsând la maximum pe pedala accelerației. Mașina se năpusti înainte, parcurgând un semicerc ciudat, cu parbrizul și geamurile laterale transformându-se în țăndări sub impactul gloanțelor pistolului-mitralieră.

— Descurcă-te! strigă Cann în momentul în care mașina poliției se ciocni de Chrysler.

Pistolul-mitralieră amuți imediat.

Hunter să trezi pe jumătate aruncat afară din mașină. Portiera lui era blocată de Chrysler, iar Cann trăgea cu pistolul prin parbrizul spart. Din spate izbucniră alte împușcături, găurind mașina.

— M-au nimerit! bombăni Cann. La dracu!

Hunter se rostogoli sub mașină, se târî sub cele două vehicule, și ieși pe cealaltă parte a Chrysler-ului.

Un bărbat gras, cu fruntea plină de sânge, părăsi locul de la volan cu mare greutate și fu gata să pună piciorul pe pieptul lui Hunter. Hunter îi trase un glonț în gură, în timp ce grăsanul se uita la el, și fu nevoit să se ferească de căderea cadavrului.

Omul cu pistol-mitralieră stătea îngenuncheat în rigolă, sângele curgându-i dintr-o fractură deschisă a cotului. Mafiotul încercă să ridice arma cu celălalt braț. Hunter îl ciurui de la pubis la gât, măturând rapid spațiul cu arma lui. Apoi se târî spre pistolul-mitralieră abandonat.

Cann era lungit pe bancheta din față și trăgea sporadic în spate. Cei doi oameni care veniseră în fugă dinspre casă stăteau la adăpost la vreo cincisprezece metri de Hunter, pe partea stângă. Unul dintre ei striga, dând ordine celor din a doua mașină.

Hunter ridică pistolul-mitralieră, trase rafale lungi în cea de a doua mașină, găsind un punct sensibil. Flăcările țâșniră din capotă și mașina fu cuprinsă brusc de foc. O siluetă în flăcări se îndepărtă de focar în momentul în care mașina făcea explozie.

— Foc! strigă Cann începând să tragă spre copaci.

Hunter lăsă arma mafiotului și o luă pe a lui, încercând o mișcare pe flanc. Cei doi oameni își părăsiseră adăpostul ca să fugă spre casă. Hunter simțea că Genghis Cann participa la mișcarea lui, părăsind rămășițele vehiculului și traversând cu rapiditate strada spre șirul de copaci.

Răpăitul pistolului-mitralieră fu acoperit de bubuitul brusc al unei puști. Unul dintre fugari se prăbuși în plină cursă, murind pe loc. Pușca bubui din nou și al doilea mafiot care alerga fu aruncat la pământ, agitat de tresăriri spasmodice. Cann reveni pe stradă — două dâre de fum ieșeau din țevile puștii — și se uită tăcut la Bob Hunter.

Hunter puse un încărcător nou la pistolul-mitralieră și porni spre polițist.

— Tragi bine pentru un ofițer de pace..., zise el cu o voce domoală.

Cann zâmbi și aruncă o privire spre câmpul de luptă pentru o estimare rapidă.

— Dumnezeule mare! Totul s-a petrecut atât de repede! zise el cu o voce emoționată.

Partea dreaptă a cămășii sale kaki era plină de sânge.

— Ești grav rănit? îl întrebă Hunter.

— Doare rău dar nu cred că e grav, răspunse ofițerul. O să mă întorc la doctor ca să arunce o privire.

Se întoarse la mașina poliției.

— Crezi că Chrysler-ul mai merge? îl întrebă el pe Hunter.

— Nu pare prea bușit, răspunse celălalt.

— OK. Ce-am spus e încă valabil. Descurcă-te. Îți dau un minut. Pe urmă va trebui să mă folosesc de aparatul meu de emisie-recepție. Dar ai grijă! Dacă mai vii încă o dată aici, te lichidez!

Se așeză lent la volan și căută microfonul.

— Eu, bătrâne, îți admir curajul. Dar nu dau nici o para chioară pe viitorul tău. Indiferent că ai sau nu o față nouă.

— Mulțumesc, zise Hunter.

Luă valiza de pe bancheta din spate, o urcă în Chrysler, urcă la volan și se dezlipi încet de mașina poliției, părăsind scena cu scrâșnet de cauciucuri. În oglinda retrovizoare,

Hunter îl văzu pe Jim Brantzen alergând pe peluza din fața clinicii cu o trusă în mână.

Hunter viră la colțul străzii și acceleră. Durerea și tensiunea își făcură efectul. Își trecu mâna peste coate, în interiorul cămășii. Scoase degetele roșii de sânge. Acum era și rănit. Se simțea ireal, ușor și brusc foarte slăbit.

Se luptă cu greața care îl cuprinse pe neașteptate și se strădui să se concentreze asupra modului în care va părăsi orașul. Demoni mici cu lansatoare de flăcări se infiltrau în oasele feței sale și îi provocau înțepături atroce care porneau de la nas, cuprindeau suprafața pomeților, lăsându-se apoi peste maxilare.

Prin comparație, durerea înăbușită din zona coastelor părea mai plăcută.

Își aminti de una din vorbele lui Flower Child Andromede, unul din *Death Squad*, acum mort, care spunea:

— Infernul e pe pământ.

Hunter știa unde îl va duce noul său orizont.

Spre orizontul infernului.

CAPITOLUL IX

Conform dosarelor oficiale, baia de sânge din 5 octombrie a început atunci când șeful poliției a fost oprit de un baraj ilegal în zona de est a orașului.

Știind că orășelul său de la marginea deșertului devenise locul în care redutabilul Bob Hunter era căutat de o echipă

specială a poliției din Los Angeles și de ucigași aflați în solda mafiei, șeful poliției locale, Robert Cann, a declarat că la început crezuse că barajul fusese instalat de polițiștii din Los Angeles, comandați de căpitanul Tim Braddock. Dar după câteva secunde devenise evident că „picasem în plasa întinsă de mafioți".

Chestionat de jurnaliști, Cann nu a fost în stare să spună cum, numai el singur, putuse să doboare opt ucigași, înarmați cu două pistoale-mitralieră și alte diferite arme.

— Cine se mai gândește în momentele alea? adăugase Cann. Reflexele și instinctul predomină... Și eu sunt surprins, ca toată lumea, că am scăpat doar cu o zgârietură la coaste.

Câțiva jurnaliști pretinseseră în articolele lor că o parte a evenimentelor fusese în mod deliberat ascunsă, atrăgând atenția asupra similitudinilor dintre această poveste de la Palm Village și alte episoade din cariera violentă a lui Bob Hunter, Exterminatorul.

Ceea ce urmase semăna foarte mult cu raporturile normale dintre poliție și gangsteri.

Răspunzând alarmei generale dată de șeful poliției Cann, trei mașini ale echipei venite de la Los Angeles s-au îndreptat spre același loc, descoperind un al doilea grup de așa-ziși vânzători de cărți (identificați mai târziu ca fiind „soldați" din Cosa Nostra, la fel ca și cei din primul grup) care controlau un sector din apropierea locului unde avusese loc prima întâlnire.

— Aceștia (vânzătorii) au tras primii, a declarat sergentul Carl Lyons de la Los Angeles. Altfel nu i-aș fi recunoscut. După toate aparențele, respectivii auziseră împușcăturile provenind de la atacul împotriva șefului poliției Cann și, crezând că era vorba de o întâlnire cu Hunter, au încercat să ne îndepărteze de locul respectiv. Mă aflam în mașină împreună cu ofițerul Hank Edwards. Am încasat de aproape

rafale de arme automate și Edwards a pierdut controlul mașinii. Ne-am răsturnat și cred că asta ne-a salvat. Erau cinci și aveau un arsenal considerabil. Vehiculul răsturnat a constituit un adăpost iar aparatul de emisie-recepție încă mai funcționa. După câteva secunde am primit întăriri. Trei dintre gangsteri au fost doborâți pe loc, altul a fost rănit la picior iar al cincilea a încercat să fugă cu mașina. Dar a intrat direct în vehiculul căpitanului Braddock la prima intersecție și a murit pe loc. Căpitanul s-a ales cu un umăr ușor deplasat. Cred că numai omul care a fugit din lupta cu Cann a scăpat. Din păcate, nu-i cunoaștem identitatea.

Rezultatele înfruntării de la Palm Village: 12 mafioți morți, 1 inculpat; 3 polițiști ușor răniți; două mașini particulare distruse; 1 vehicul al poliției din Palm Village ușor avariat; două vehicule ale echipei din Los Angeles foarte avariate. Urmarea a agravat consecințele.

În timp ce majoritatea ofițerilor de poliție se afla în locurile unde au avut loc înfruntările precedente, un agent din Palm Village a fost interesat de comportarea unui bărbat care stătea într-un Lincoln Continental de culoare închisă, model recent, garat de la începutul dimineții în parcarea municipală. Agentul remarcase că bărbatul supraveghea tot timpul o mașină aproape identică trasă lângă el. Al doilea vehicul primise o contravenție, dată chiar de agentul respectiv.

— De fiecare dată când mă interesam de această mașină pentru depășire de staționare, tipul devenea foarte agitat, a declarat mai târziu agentul. Până la urmă m-am apropiat și l-am rugat să coboare din mașină. Voiam să-i văd permisul de conducere ca să-l pot identifica mai târziu. Dar când l-am văzut de aproape, m-am gândit că era mai bine să-l percheziționez. Arăta cam suspect. Ei bine, a ieșit din mașină furios la culme, neînarmat, cel puțin la început. Dar a încercat

să mă lovească cu genunchiul. M-am ferit. Dar am primit un genunchi în stomac de mi-a tăiat răsuflarea. L-am lovit cu bastonul de cauciuc peste cot în timp ce eram căzut într-un genunchi. După care m-am pomenit nas în nas cu o țeavă de revolver. Nu știu cum nu mi-a distrus fața. Era atât de aproape când a tras încât am simțit arsura prafului de pușcă și acum am probleme mari cu ochii. Pare neverosimil dar nu m-a nimerit. Am auzit glonțul șuierându-mi în ureche și am crezut totuși că m-a nimerit. Nu puteam să văd mare lucru și fața mă durea foarte tare. M-am prăbușit... cu fața în mâini. Apoi mi-am dat seama că nu eram chiar rănit și m-am ridicat imediat. Tipul traversa strada în fugă. L-am văzut dând colțul, mergând spre Lodetown. L-am urmărit. A intrat într-un magazin vechi dezafectat, *Brown Mercantile*, ducându-se la ceilalți tipi care vindeau cărți. Vorbisem cu ei cu câteva ore înainte și mi se păruseră OK! Ei bine, alergam spre comisariat ca să aduc întăriri când l-am întâlnit pe Gene Perkins, unul dintre agenții noștri. Gene nu era în timpul serviciului și era la cumpărături cu nevasta. M-a trimis la comisariat și a rupt-o la fugă spre *Brown Mercantile*. La comisariat n-am găsit pe nimeni. După unu-două minute l-am chemat pe șef prin radio. Și pe urmă cred că am leșinat. Doctorul a zis că aveam o mică comoție cerebrală datorată acelei împușcături.

Declarația polițistului Gene Perkins lămurea urmarea relatării de mai sus:

— Am văzut o mașină mare și neagră ieșind încet de pe aleea din spatele magazinului *Brown Mercantile* în momentul în care ajungeam la fața locului. Eram pe jos, fără uniformă, dar totdeauna sunt înarmat. Am un revolver special pentru când nu sunt de seviciu, pe care îl port într-un toc la subsuoară. Nevasta mea mă tachina mereu pentru că eram înarmat. Bun, m-am arătat și am făcut semn mașinii să oprească. Dar, în loc să oprească, mașina a dat înapoi și a

revenit cu toată viteza pe alee. Am văzut doi oameni în față și unu-doi în spate. Trag un foc în aer și le strig să se oprească. Alerg spre alee și, aproape în momentul în care ajung, îi aud ieșind din nou. Foarte repede. Înțeleg și sar pe trotuar și mă lipesc de barul lui Al. Mă aflu poate la trei metri de locul pe unde ies de pe alee. Trag în deflector și trebuie să spun că tipul are reflexe bune — frânează. Și nici măcar nu ieșise în întregime. Pe urmă dă înapoi. În timpul ăsta, eu sunt pe burtă și ei ripostează.

Imediat ce au dispărut, mă ridic ca să văd unde s-au dus. Sunt aproape la celălalt capăt al aleii și norocul face ca să fie un camion care livrează bere la Molly și care blochează cealaltă ieșire. Sunt prinși la mijloc. Atunci unul dintre gangsteri coboară din spate și strigă la tipul care descarcă berea. Omul nu-i dă atenție și își continuă treaba. Le trag atunci un glonț în radiator ca să nu se culce pe-o ureche. Apoi, tipul care răcnea la omul cu berea se apucă să-i tragă în cap cu mânerul pistolului. Cel cu pistolul urcă în cabina camionului. Ceilalți trăgeau în mine tot timpul. Tipii au chiar un pistol-mitralieră și îl folosesc, în timp ce eu sunt obligat să trag cu stânga ca să nu mă expun. Niciodată n-am tras cu stânga — s-ar putea spune chiar că a fost un noroc cu o armă atât de mică — dar îl nimeresc pe banditul de la volanul camionului. Cade pe alee. Apoi alt noroc. Să nu spunem noroc, să spunem că a fost un spirit civic. Bătrânul John Trappolino, un zidar, care locuiește în cartierul de sud și vine zilnic la Lodetown ca să bea o bere și să facă o partidă de popice la Al. De obicei trage mașina pe *Second Street*, lângă Al. Presupun că John a văzut ce se petrecea. Și sosește în acel moment cu mașinuța lui ținând portiera deschisă. Îl văd sărind ca un adolescent din mașina care continuă să meargă, urcă pe trotuar în spatele meu, intră într-o parte pe alee, se lovește de zidul de la *Village Bakery* și motorul se oprește. Aleea era acum complet blocată.

Acum e sigur că tipii din mașina neagră nu vor mai putea să plece. Ies din mașină și alerg până la intrarea magazinului *Brown Mercantile*, moment în care aud sirenele care se deplasau spre Lodetown. Am crezut că e Arthur, celălalt agent, care trimisese întăriri. Și pot să vă spun fără să-mi fie rușine că eram al nibii de mulțumit să-i aud sosind. Atunci alerg spre *Main Street*, plină de oameni care încercau să vadă ce se petrece. Asta mă cam stingherește dar ajung în fața magazinului la timp ca să văd deschizându-se ușa și capul unui tip care vrea să iasă. Trag. Nu-l nimeresc dar sparg geamul din spatele lui și asta nu e rău deloc. Cred să sunt prinși între două focuri și se întorc rapid în magazin. Atunci sosește șeful poliției și băieții de la *Hardcase* și bandiții sunt prinși la înghesuială. Dar au avut o moarte atroce. Eu n-aș vrea să mor ca ei.

În ziua de 5 octombrie, Lodetown a ars în întregime, fiecare imobil fiind distrus de focul care a scăpat repede de sub controlul modest al pompierilor orașului. Se știe că focul a izbucnit în pivnița unui imobil vechi unde la parter se afla magazinul *Brown Mercantile*, închiriat în acea dimineață unui om al Mafiei care se dădea drept vânzător de cărți.

Se presupune că focul a fost aprins de cei trei criminali neidentificați care se refugiaseră în acea clădire, poate ca să creeze o confuzie care să le permită să evadeze. Planul însă a eșuat. Cadavrele lor, imposibil de identificat, au fost găsite lângă ușa de serviciu.

În momentul izbucnirii focului, pe o stradă adiacentă, a izbucnit altă serie de împușcături între polițiști și „tipii suspecți din două mașini". Schimbul de focuri a început când căpitanul Tim Braddock a remarcat cele două vehicule care treceau prin fața incendiului, vădit ca să se „informeze". Braddock a reușit să-l identifice pe unul dintre tipi, Lou „Screwy Looey" Pena, presupus a fi de multă vreme unul

dintre ucigașii familiei DiGeorge. În acest schimb de focuri, trei dintre ofițerii lui Braddock au fost răniți, dintre care unul grav, iar un martor nevinovat, un personaj pitoresc din Lodetown, Joe Indianul, a fost omorât de un glonț rătăcit.

Cele două vehicule au reușit să scape și au fost găsite abandonate în alt cartier al orașului, cu urme de sânge.

Bilanțul era jalnic. Treizeci și două de imobile comerciale, vechi dar funcționale, au fost distruse; douăzeci și șase de vehicule particulare au ars în întregime.

E surprinzător faptul că nu a murit nimeni din cauza incendiului, cu excepția celor trei indivizi ai Mafiei. Dar Lodetown, amintire pitorească a trecutului, a încetat să mai existe. Orașul lui Cann își pierduse echilibrul.

Pe locul unde fusese Lodetown se va construi un ansamblu modern unde nu va fi loc pentru fermierii de altădată. Va exista un alt sistem de taxare; poliția din Palm Village se va moderniza, va căpăta anvergură și va fi mai puțin liniștită.

Câteva ore mai târziu, uitându-se cu tristețe la ce mai rămăsese din Lodetown, Cann îi spuse doctorului Jim Brantzen:

— Trebuia să se întâmple, doctore. Prietenul dumitale a fost catalizatorul de care avea nevoie acest oraș... de care aveam nevoie. Regret... regret pierderea de vieți omenești și de bunuri, dar... în același timp, nu regret. Dacă mai dai ochii cu prietenul dumitale, spune-i că Genghis Cann nu regretă nimic.

— Îi voi spune, dacă am să-l mai văd vreodată, răspunse chirurgul.

* * *

Pe drumul de întoarcere la Los Angeles, Tim Braddock îi anunță tânărului Carl Lyons un punct de vedere diferit:

— Îți dai seama, sergente! Acest Bob Hunter e un dezastru. Sper că n-am să te mai aud expunând meritele sociale și virtuțile acestui război pe care l-a provocat. Face să iasă tot ce e mai rău din tot ce atinge. Trebuie să punem mâna pe tipul ăsta! Trebuie să-l arestăm până nu aruncă în mare tot statul!

— Păcat, zise cu tristețe Lyons.

— Cum?

— Am spus că e păcat, repetă cu mai multă fermitate sergentul. E păcat că Hunter e făcut răspunzător de toate greșelile.

— Greșelile cui? întrebă furios Braddock.

— Greșelile noastre. Ale dumitale, ale mele, ale lui Cutărescu, ale tuturor bunilor cetățeni. Hunter nu e un dezastru, căpitane, după cum un compas nu e Polul Nord. Poți să mă dai afară dacă ții cu tot dinadinsul, dar dacă am fi fost polițiști buni... n-ar fi existat un Bob Hunter. Hunter nu e un dezastru, căpitane. E o acuzare. Și ne acuză pe noi și întreaga societate de neglijență.

— Destul! răcni Braddock.

— Să zicem, răspunse calm Lyons.

Merseră un moment în tăcere, apoi Braddock zise:

— Ești terminat, Carl. Nu cred că pot să-ți port pică pentru opiniile personale. Vreau să spun că reușesc să te înțeleg. Dar ideile tale te exclud de la sine din *Hardcase*. În seara asta îți voi semna transferul.

— Mulțumesc, zise Lyons. Dar cred că e inutil. Am impresia că nu-l vom mai vedea niciodată pe Hunter.

— Cum așa?

— Nu știu, răspunse Lyons suspinând. Am pur și simplu impresia că vedem sfârșitul unei epoci.

Braddock se foi stingherit, luă o țigară și mormăi:

— Nici vorbă. O să-l bag pe tipul ăsta la pușcărie sau îmi dau demisia.

— Sper că pensionarea va fi mai potrivită, murmură Lyons.

— Ce?

Lyons se aplecă peste volan și privi țintă drumul din fața lui.

— Gândeam cu voce tare, zise el. Cred totuși că am asistat la sfârșitul unei epoci.

— Om vedea, zise Braddock.

Sergentul Lyons avea pe jumătate dreptate. Episodul de la Palm Village marcase într-adevăr sfârșitul unei epoci pentru Exterminator. Dar a fost vorba doar de o eclipsă, nu de o extincție. Ascuns în spatele măștii, Bob Hunter avea să întreprindă acțiunile cele mai periculoase și mai aventuroase din cariera lui împotriva Mafiei.

Exterminatorul se hotărâse să se infiltreze în „familia" lui Julian DiGeorge, profitând de noua lui mască de luptă.

CAPITOLUL X

Trecuseră trei zile de la incidentul petrecut la Palm Village și Lou Pena încă nu se reîntorsese la Julian DiGeorge la Palm Springs.

În seara de 5 octombrie sosise un mesaj scurt, adus de Willie Walker, grav rănit.

— Lou mi-a zis să-ți spun că va aduce capul lui Hunter într-un sac.

DiGeorge dublase imediat garda și petrecuse câteva zile chinuit de gânduri negre.

La 10 octombrie, îl chemase la el pe Walker convalescentul și îi puse din nou întrebări despre Palm Village.

— Poate că a murit, conchise DiGeorge la sfârșitul discuției, făcând aluzie la Hunter. Poate că unul dintre acele cadavre era al lui. Poate că poliția nu vrea să spună nimic ca să ne terorizeze.

— Habar n-am, zise Willie Walker. Din câte am înțeles, Hunter nici măcar nu era în oraș. După cum am spus, am găsit mașina lui Julio, dar cred că Hunter a abandonat-o și a furat alta ca să plece mai departe. E lipsit de sens să credem că ar fi abandonat mașina și că ne-ar fi așteptat cuminte ca să-l găsim.

— Nu încerca să-l înțelegi pe Hunter, îl preveni DiGeorge. Se crede șmecher, așa că nu încerca să spui ce-ar face sau ce n-ar face. Cunoști bine orașul, Willie. Când te vei simți mai bine, vreau să iei câțiva oameni și să faci câteva cercetări rapide. Procedează cum crezi de cuviință, dar vreau răspunsuri la câteva întrebări. Vreau să știu dacă Hunter a murit. Înțelegi?

— Înțeleg, Deej, îl asigură Willie Walker.

În zilele următoare, DiGeorge începu să se mai relaxeze puțin.

La 12 octombrie dădu o fugă la Acapulco cu avionul său particular, combinând un sejur plăcut cu o discuție urgentă propusă de un asociat mexican. Subiectul principal al discuției se referea la noile măsuri de represiune luate de Statele Unite împotriva traficului de stupefiante la frontieră. Trebuia să se găsească un sistem de contramăsuri, pentru a nu submina această activitate lucrativă.

La întoarcere, DiGeorge se opri la San Diego și avu o discuție cu Anthony Cupaletto, zis *Tony Danger*, *caporegime* al teritoriului de graniță dintre California și Mexic. Îi explică noul sistem de trecere a loturilor de marijuana și de heroină mexicană.

Când Cupaletto puse discret câteva întrebări despre Bob Hunter, patronul mafiot își exprimă convingerea personală că la Palm Village avusese loc sfârșitul „turbatului Hunter". Apoi îi sugeră lui Tony Danger să se preocupe mai mult de activitățile de la frontieră și mai puțin de fantomele mitice.

— Pur și simplu, trebuie să împingem pe oamenii de afaceri să facă gură mare că pierd timp, adăugă DiGeorge. Federalii cred că ne fac probleme, au să vadă ce putem să le facem noi lor. Morales se ocupă deja de treaba asta de partea cealaltă a frontierei. Fă și tu la fel aici și lasă-i pe cei cu afaceri cinstite să facă scandal mare pe seama abuzurilor la care se dedau vameșii. Între timp, noi vom avea toată grija ca marfa să vină pe mare.

Familia își continua ocupațiile ca de obicei. În timpul întoarcerii la Palm Springs, DiGeorge se preocupă de problema delicată a „succesiunii numărului 2", un post care era vacant după ce Bob Hunter îl executase în septembrie pe Emilio Gordano. Tony Danger nici nu putea să fie considerat drept candidat. Hunter doborâse unul dintre locotenenții cei mai promițători pe care îi avea.

DiGeorge își dădea seama că trebuia să ia cu rapiditate o hotărâre ca să evite intrigile sordine. Obținerea unui titlu în Cosa Nostra însemna mai mult decât poziție și prestigiu; reprezenta putere și bănet în cadrul a ceea ce federalii numeau deja „al doilea guvern invizibil al națiunii".

DiGeorge își zicea că loviturile date de Hunter organizației aveau mai mult efect decât își închipuia. Moartea normală a unuia din eșaloanele inferioare nu pusese niciodată

probleme acelui sistem organizat și administrat cu o mână de fier.

DiGeorge nu-și mai amintea de o astfel de perioadă de mortalitate în rândurile Mafiei de la războiul dintre Maranzano și Genovese, de prin anii treizeci. Din cauza lui Hunter, ierarhia familiei DiGeorge era în mare suferință.

Nici la nivelul „soldaților" situația nu era mai strălucită.

DiGeorge zâmbi cu amărăciune gândindu-se la Screwy Looey Pena care devenise ucigaș șef. Screwy Looey fusese totdeauna un bun soldat. Și DiGeorge nu se îndoia nici măcar o clipă că Pena va fi totdeauna un bun soldat, leal până la moarte, dar nu avea anvergura unui *capo*.

Cum își va înlocui DiGeorge oamenii morți?

De ani de zile, familia nu mai primise noi membri și în organizație nu exista sânge tânăr. Sigur, existau angajați tineri, dar nu se putea în ruptul capului să acorde un „titlu" unui angajat!

DiGeorge își puse în gând să propună ca acest subiect să fie discutat de *Commissione*, marele consiliu care guverna activitățile tuturor „familiilor". Până atunci, trebuia să se descurce singur cu problemele lui de succesiune.

Primirea făcută lui DiGeorge la 15 octombrie fu concludentă. Șase mașini, dintre care un Cadillac blindat, îl așteptau într-un hangar. Comitetul reunise douăzeci și șase de membri și era condus de un „soldat" cu păr lung căruia i se spunea *Little John* Zarecky.

Impresionat și intimidat de prezența unui om atât de important, Zarecky raportă lui DiGeorge bâlbâindu-se că Pena nu dăduse nici un semn de viață și că Willie Walker plecase de două zile însoțit de o echipă. Garda palatului rămăsese fără comandant, drept pentru care această sarcină îi fusese încredințată lui Little John.

DiGeorge îl ușură imediat de această responsabilitate și i-o încredință lui Philip Honey Marasco, o gardă de corp de patruzeci și doi de ani care îl însoțise în Mexic.

În felul acesta, nimeni nu-i aduse la cunoștință lui DiGeorge ce se petrecuse în absența sa, în timp ce convoiul de mașini se îndrepta spre vila de la Palm Springs; și tot așa Julian DiGeorge ignoră existența unui bărbat pe nume Frank Lambretta. Asta până la confruntarea uimitoare care avu loc în curând pe marginea piscinei.

*
* *

Piscina și curtea interioară constituiau domeniul privat al proprietății, o rezervă cerută cu mare insistență cu puțin timp înainte de fata lui DiGeorge, Andrea DiGeorge d'Agosta, o tânără văduvă care detesta prezența gangsterilor în casa familiei.

Andrea, care nu avusese habar de activitățile criminale ale tatălui său, ajunsese chiar să-l disprețuiască și aproape că nu-și mai vorbeau de când DiGeorge fusese amenințat cu moartea ca patron al Cosa Nostra din cauza mașinațiilor lui Hunter.

DiGeorge nu fu surprins să-și vadă fata pe marginea piscinei. Acolo își petrecea cea mai mare parte a timpului „visând", cum spunea DiGeorge. Dar ceea ce-l surprinse și îl șocă fu faptul că fiica lui era aproape goală și se afla în compania unui bărbat la fel de dezbrăcat.

— Putoare! răcni DiGeorge.

Bărbatul respectiv nu avea pe el decât un slip umed și stătea întins pe spate. Andrea, numai în bikini, era lungită peste el. Tânăra femeie ridică privirea spre tatăl ei și strigă:

— Tată! Nu te uita!

— Ce să nu mă uit! răcni DiGeorge. Scoală-te și pune ceva pe tine!

Fata exclamă cu o voce sugrumată de jenă:

— N-am să mă mișc până când n-ai să te întorci!

— Așa, ai? răcni iar nefericitul tată. Îți arăți curul oricărui idiot care trece pe drum, dar tatăl tău trebuie să întoarcă capul!

Se întorsese deja cu spatele dar, furios la culme, se legăna nervos de pe un picior pe altul, strângând pumnii.

— Cine e idiotul ăsta? strigă el.

Vocea fetei tremură când îi spuse:

— N-am să-ți răspund câtă vreme vei fi în starea asta. Iar Frank nu e deloc idiot. Ba chiar o să ne căsătorim și... și...

Își pierdu complet vocea și agăță cu greu partea de sus a costumului de baie.

Mică de înălțime — un metru șaizeci și cinci —, cântărind patruzeci și cinci de kilograme, tânăra femeie avea acea calitate extraordinară care face ca femeile italiene să devină simbolurile feminității în lumea întreagă.

„Complicele" ei, așa cum îl va numi mai târziu, nu avu nici o reacție când ea vorbi de căsătorie. Se ridică cu ușurință și îmbrăcă o pereche de blugi albi, apoi se îndreptă spre tatăl furios.

— Mă numesc Frank Lambretta, domnule DiGeorge, zise el cu o voce calmă.

DiGeorge se uită la el cu ochii încețoșați de mânie. Văzu un bărbat zvelt de treizeci și cinci de ani, musculos, bine făcut și prea frumos. Poate un play-boy. Palm Springs era plin de astfel de bărbați.

DiGeorge se simțea umilit din cauza indiscreției fetei sale. Mârâi dezgustat și-i administră un dos de palmă fulminant bărbatului din fața lui. Era clar că bărbatul prevăzuse această reacție, dar primise lovitura fără să clipeas-

că. Pe pielea netedă a obrazului rămase urma a patru degete: un mușchi al maxilarului se încordă și un nerv tresări sub ochi.

— Cred că ai considerat că merit asta, zise bărbatul.

Vorbea lent, menținându-și cu greu sângele-rece.

— Dar să fie prima și ultima lovitură pe care mi-o dai. Ăsta e sfatul meu.

— Mda, mda, bombăni DiGeorge. Nu mai pot de frică de sfaturile tale!

Fata reușise să-și acopere sânii și se îndreptă spre tatăl ei mânioasă.

— Ești nebun! Complet nebun! izbucni ea. Sări la bătaie pentru un lucru nevinovat ca ăsta, tu care ești un ucigaș, un hoț, un...

Gemând de furie, pentru că fusese enervat peste măsură, DiGeorge ridică mâna s-o pălmuiască. Fata văzu cum se apropia lovitura, nu mai zise nimic și țipă. Dar bărbatul care se numea Lambretta reacționă și mai rapid. Îl prinse de mână pe DiGeorge și îl imobiliză tremurând, în timp ce ochii acestuia îl fulgerau plini de turbare.

Cei doi bărbați se uitară un moment unul în ochii celuilalt, și lupta tăcută continuă până când Lambretta murmură:

— Dă-i pace puștoaicei, Deej.

— Nu mai spune! șuieră DiGeorge.

— Să zicem că e vina mea, zise Lambretta fără să-i dea drumul la mână. Am obligat-o. Așa că, las-o baltă.

— Dă-mi drumul!

— Dacă îți dau drumul și încerci s-o lovești îți fac vânt în piscină. Nu te purta ca înapoiații.

Lambretta îi dădu drumul și făcu un pas în spate, zâmbindu-i vag tatălui furios.

— Știi cu cine vorbești, cretinule? izbucni DiGeorge.

Lambretta clătină afirmativ din cap.

— Da, știu cu cine stau de vorbă. Și confirm ceea ce am spus: dacă ai nevoie de o baie ca să te calmezi, atunci pregătește-te, Deej.

Dându-și seama brusc că intrusul relaxat îi spusese de câteva ori Deej, DiGeorge se uită țintă la interlocutorul său și îl întrebă:

— De ce-mi spui Deej? Cum te cheamă?

Destinzându-se brusc, Andrea izbucni într-un râs nervos. DiGeorge îi aruncă o privire furioasă, bătu din picior și deschise larg brațele.

— Haide, vino! zise el. Vino.

Fata se refugie în brațele lui și începu să plângă cu capul pe umărul lui. „Logodnicul" se întoarse în locul unde stătuse la plajă, se așeză și luă un pachet de Pall-Mall. Aprinse o țigară, apoi își puse șosetele și pantofii. DiGeorge și fiica lui se apropiau de el, braț la braț, zâmbind cu stinghereală.

— Poate că e nevoie de o chestie ca asta ca să spargem gheața, îi zise DiGeorge fiicei sale. De săptămâni întregi nu mai suntem prieteni.

Îl împinse pe Lambretta cu piciorul și zise:

— Nimeni nu zice că e amuzant să fii o văduvă tânără! Pe când ceremonia? De cât timp vă cunoașteți?

— Încă n-am fixat data, tată, răspunse repede Andrea.

— Ați face bine să vă grăbiți, zise cu umor DiGeorge. După câte am văzut eu, nu mai e de așteptat.

Cu țigara în gură, Lambretta schiță un zâmbet și se ridică. Își puse cămașa pe el și întinse mâna.

— Suntem prieteni? întrebă el cu simplitate.

— O strângere de mână pentru viitorul socru! protestă DiGeorge.

Se feri de mâna întinsă, îl prinse pe Lambretta în brațe și îl sărută zgomotos pe obraz.

Andrea chicoti și zise:

— Mă duc să pun ceva pe mine.

Apoi o șterse spre casă.

DiGeorge se uită în urma ei, apoi zâmbetul îi dispăru și făcu imediat un pas în spate, privindu-l pe intrus cu o privire pătrunzătoare.

— Interesul tău e să ai un dosar fără pată, domnule viitor ginere, zise el cu o voce amenințătoare.

Bob Hunter zâmbi prin „masca Lambretta" și zise:

— Poți să te uiți la mine oricât de aproape vrei, tată.

CAPITOLUL XI

În mediul demodat al mafiei, orgoliul și respectul constituiau încă baza relațiilor umane.

Rareori se întâmpla ca un *capo* să-l insulte pe cel mai neînsemnat subordonat, și era o faptă gravă, care l-ar fi putut aduce în fața tribunalului gangsterilor, dacă lovea un alt mafiot. Era strict interzis să te atingi de femeia unui alt bărbat din organizație.

Bob Hunter cunoștea acest cod ciudat — ciudat mai ales din cauza cadrului său violent și brutal. Nu ar fi ales niciodată deliberat acest gen de introducere pentru a face cunoștință cu Julian DiGeorge; știa prea bine nu poți câștiga prietenia unui *capo* insultându-l.

Hunter era conștient de asta dar acum se întâmplase și poate că fusese cea mai bună prezentare.

Andrea se schimbase repede — acum purta bluză și pantaloni — și reveni în curtea interioară în momentul în care tatăl ei părăsea scena pe altă ieșire. Fata se uită cu timiditate la bărbatul care își zicea Frank Lambretta și îi zise:

— Bietul tata, aș fi putut să-l scutesc de asta.

— N-o să moară din atâta lucru, zise Hunter zâmbind. Dacă pot eu, poate și el.

Ea râse și se așeză pe un șezlong, cu privirea la Hunter.

— Îți datorez scuze, zise ea. Și mulțumiri. Îmi pare rău că a trebuit să folosesc chestia cu căsătoria. M-am gândit la tata. Dacă...

— Nu-i nimic, o întrerupse Hunter. Poate să rămână o vreme așa.

Fata dădu din cap cu un aer serios.

— Voiam să spun că dacă vrei să intri în joc o vreme, aș fi scutită de multe necazuri. Tata are concepții învechite despre acest gen de lucruri.

Hunter îi zâmbi cât putea el de frumos.

— Te invit la cină?

Andrea scutură din cap.

— Obligațiile familiale te constrâng să cinezi aici. Orele opt, și la cravată, te rog.

— La opt, repetă el.

Ea se ridică și veni în brațele lui, oferindu-i gura. El o sărută. Ea suspină printre buze și se ghemui la pieptul lui.

— E cald, zise ea. Nu te gândi la cină. Poate că pe urmă vom putea merge în altă parte.

Hunter îi mângâie fundul, îi dădu drumul și se îndreptă spre ieșirea folosită și de DiGeorge. Întoarse capul să-i spună „la revedere" dar fata intrase deja în casă.

Ieși, trecu pe sub o arcadă și se îndreptă spre parcare. Un bărbat mic și solid purtând un costum subțire, pe care Hunter nu-l mai văzuse în cele câteva zile de când venea la

vilă, dădea ocol clădirii și se îndrepta spre una dintre mașini. Bărbatul se opri și se uită țintă la Hunter.

— Cine ești?

— Sunt sigur că vei afla fără să-ți spun, răspunse cu amabilitate Hunter.

Se instală la volanul unui Mercedes superb, porni motorul și părăsi parcarea.

Bărbatul în costum de vară încă se mai uita după el când Mercedesul se opri la poarta mare de la intrare pentru identificare. Operațiunea devenise o simplă formalitate de la prezența zilnică a lui Hunter-Lambretta pe proprietatea lui DiGeorge.

Așteptă să parcurgă un kilometru înainte de a-și privi fața în oglinda retrovizoare. Atinse ușor carnea lovită și scrâșni din dinți când atinse locul în care îl lovise DiGeorge. Fusese nevoit să facă un mare efort ca să nu reacționze la acea durere insuportabilă. Spera să nu-i fi produs nimic interior. Totul mergea prea bine pentru ca acum să i se strice fața.

Da... totul mergea bine.

Se gândi la Andrea cu un sentiment de plăcere și regret. Era, bineînțeles o legătură fără viitor... Nu avea de ce să se simtă vinovat că avea relații cu ea din interes. Fata era pregătită să accepte o legătură cu Hunter sau cu un altul... Atunci, de ce nu cu Hunter? Se folosea de ea, firește, dar și ea făcea la fel. Era cât se poate de clar.

Andrea ținuse neapărat ca DiGeorge să-i găsească în ținuta aceea sumară. Se folosea de Hunter ca să-i facă rău tatălui ei. Foarte bine. Și Hunter se folosea de ea pentru același motiv, în același scop.

*

* *

Hunter ajunse la hotel și urcă direct în camera lui, făcu un duș, îmbrăcă un costum subțire și își puse „hamul" revolverului. Apoi coborî în hol, făcu un semn recepționerului — un bărbat de patruzeci de ani cu zâmbetul mereu pe buze — și puse în fața lui o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Când ți s-au cerut informații despre mine? îl întrebă Hunter.

Omul de la recepție se uită la bancnotă apoi la client.

— Cineva mi-a cerut informații despre dumneavoastră, domnule Lambretta? întrebă el cu un ton nevinovat.

— Bancnota pune întrebarea.

— Mi se pare...

Recepționerul agită nervos degetele și zâmbi malițios.

— Mi se pare că, cu mai puțin de o oră în urmă, un bărbat părea foarte interesat de dumneavoastră, domnule Lambretta.

— Ce i-ai spus?

Ochii recepționerului reveniră la bancnota de douăzeci de dolari. Zâmbi apoi adăugă:

— Ei bine, ce-ar fi fost de spus? Că ați venit aici. Că plătiți în bani peșin, nu cu carte de credit. Că sunteți un om liniștit, nu vă băgați în treburile altora și...

Se uită la Hunter cu un aer implorator.

— Și pariez o sută de dolari pe gloabe în fiecare dimineață la amabilul „bookmaker" local, adăugă Hunter.

Recepționerul aruncă o privire la stânga și la dreapta fără să-și piardă zâmbetul.

— Nu trebuie să vorbim de anumite lucruri, domnule Lambretta, zise el nervos. Aș prefera să treceți sub tăcere unele dintre... ăăă... relațiile dumneavoastră.

Hunter luă înapoi cei douăzeci de dolari, făcu un pas în spate și își descheie haina, arătându-i revolverul, în timp ce scotocea prin buzunar și scotea mai multe bancnote prinse cu un elastic. Puse la loc cei douăzeci de dolari și luă o

bancnotă de cincizeci de dolari pe care o lăsă să cadă în fața recepționerului. Acesta își întoarse privirea de la revolver și fixă noua bancnotă. Își umezi cu nervozitate buzele și zise:

— Zău că nu văd...

— Nu vreau să vezi, zise Hunter cu un ton amabil. Și nu e nevoie să stau aici și să mă joc cu bancnotele. Aș putea să te apuc de guler și să-ți trag câteva palme. Te-ai gândit la asta?

După toate aparențele, gândul acesta trecuse și prin mintea recepționerului. Imediat începu să vorbească pe un ton de conspirator:

— Bărbatul acela voia să știe cine sunteți și cu cine aveți relații, domule Lambretta. Am crezut că nu aveți nimic de ascuns. I-am spus de câtă vreme sunteți aici, și că păreți a fi un domn liniștit și bine educat. Ah! Și cred că i-am spus că D'Agosta a venit să vă ia de aici de două-trei ori. Am fost cumva indiscret? Sper că nu. D'Agosta e o tânără foarte drăguță... mult prea tânără ca să fie văduvă. Zău, e mare păcat!

— I-ai spus de cai?

— Da, domnule. Oh, dar sunt singur că nu e nimic grav! Am mai plasat bani și pentru acest domn.

— Atunci cine e?

Buza de sus a recepționerului tremură.

— Un domn Marasco. Cred că i se spune *Honey* Marasco. Un nume ciudat pentru un om corpolent ca el, dar e...

— Și i-ai vorbit de scrisorile pe care le primesc?

Fața recepționerului se încordă.

— Am... ăăă... Marasco este un asociat al lui Julian DiGeorge, domnule Lambretta. Știți, cu siguranță, că domnul DiGeorge este tatăl... Așa că, având în vedere aceste considerații, n-am văzut nimic rău în a...

— I-ai vorbit de scrisorile mele!

— Da, domnule. I-am spus că ați primit scrisori din Florida și din New Jersey. Am gre...

— Nu, las-o baltă, îl întrerupse Hunter.

Puse bancnota de cincizeci de doleri în mâna jilavă a recepționerului. Apoi zâmbi în timp ce traversa holul spre ieșire. Acoperirea funcționa.

CAPITOLUL XII

— Tipul ăsta e un bandit de două parale, *bambina*, îi zise DiGeorge fiicei sale.

Nu-i plăcea să folosească cuvinte italiene în vorbirea curentă, dar spunea *bambina* ca să accentueze relația lor tată-fiică. Andrea înțelegea acest gest de psihologie familială.

Conflictul dintre generații nu era nicăieri mai evident ca în familia lor. Mama și fiica părăsiseră de multă vreme domeniul discuției raționale. Mama petrecea cea mai mare parte a timpului călătorind, bântuind hotelurile de lux de pe riviera italiană.

Între tată și fiică, acest *bambina* era cuvântul de armistițiu, stabilit de la prima bătăiță a Andreei la vârsta de trei ani. Deci acest cuvânt era semnalul pentru îngroparea securii războiului, potolirea unui orgoliu rănit, pregătirea drumului pentru anunțarea unei vești proaste, ceea ce DiGeorge credea că va face acum.

— Nici măcar nu are contacte ca lumea, continuă tatăl necăjit. E un singuratic, un amărât, un ucigaș de doi bani și un vagabond pe care oricine poate să-l cumpere. Nu-mi place

că-ți spun asta, dar ar trebui să fii mai atentă cu persoanele pe care le aduci aici, draga mea. Un linge-blide ca el poate să-i cauzeze tatălui tău o grămadă de probleme. Și apoi, tipii de teapa lui sfârșesc totdeauna cu un glonț în ei și o văduvă înlăcrimată. Și ar putea să te tragă și pe tine în căderea lui. Nu vreau să spun că aș vrea să-ți aleg eu prietenii, dar... în fine... ascultă-mă, *bambina*, acum știi că tatăl tău trebuie să fie foarte, foarte atent.

— De unde ai informațiile astea? întrebă Andrea cu o voce uimitor de calmă.

— Știi bine că activitatea mea mă obligă să cunosc tot felul de lucruri.

— Da, îmi dau seama, tată, zise cu răbdare Andrea. Dar de data asta informatorii tăi se înșeală. Frank e... ei bine, nu știu cum își câștigă existența și nici nu-mi pasă! Îl găsesc formidabil și asta e tot ce mă interesează.

Ochii i se îngețoșară și se pregăti să atace punctele sensibile ale tatălui său.

— La urma urmelor, unde aș fi fost eu acum, dacă mama ar fi cerut referințe despre tine acum treizeci de ani?

— Vai! vai! vai! gemu DiGeorge.

Lovi cu cotul în perete și strânse pumnii de câteva ori.

— Nu vrei să fii deloc înțelegătoare, *bambina*, zise el. Vrei să-l îndurerezi pe tatăl tău. Bine, sunt îndurerat. Dar nu pentru ce-am făcut pentru mama ta sau pentru tine. Știi ce? Am făcut câteva lucruri de care n-am chef să vorbesc; nu e om care să nu spună chestia asta. Dar vremurile s-au schimbat, lumea s-a schimbat; nu mai e loc pentru ucigași amărâți. Crezi că tatăl tău nu s-a gândit totdeauna în primul rând la fericirea soției și a copilului său. Nu? Te-ai gândit la asta?

— Ne-ai fi tăiat gâtul și mamei și mie, dacă frații tăi de sânge ți-ar fi cerut-o, și știi foarte bine că ăsta e adevărul!

Chiar și acum, Cosa Nostra e totdeauna pe primul loc. E mai importantă decât familia, patria și chiar Dumnezeu. Lealitatea față de „acest lucru pe care-l avem", nu-i așa, tată?

Andrea îl lovise rău de tot. Pălise la față când fata lui spusese „Cosa Nostra". Izbucni într-un râs nervos.

— Hei! De unde ai mai scos și scornelile astea? Ți-a spus cineva basme? Cine i-a spus fetei mele basme din fosta noastră țară?

Andrea se uita la el cu răceală.

— Nu sunt basme și nici nu vin din fosta patrie. Originea e newyorkeză și datează de prin anii douăzeci-treizeci. Acum face parte din domeniul public, tată. Nu m-ar mira dacă aș auzi că a apărut și în manualele de școală. Iar tu ce-ai vrea să mă faci să cred? Ar trebui să te aliniezi. Mafia și Cosa Nostra sunt același lucru, toată lumea știe asta, și tu faci parte din ea până în vârful unghiilor. Știu cine ești și ce ești. Așa că scutește-mă de numărul cu *bambina*, ca să-mi spui că fiica unui gangster nu trebuie să se mărite cu un gangster. La așa tată, așa fiică. N-ai ce face, așa că resemnează-te.

Julian DiGeorge nu era supărat, nici măcar vexat. Îi era frică și era trist.

— Bine, ai vrut să-l îndurerezi pe tatăl tău, l-ai îndurerat, zise el cu voce joasă. Bine, nu mă supăr. Cred că prefer ca totul să fie la lumina zilei; cel puțin acum văd loviturile înainte de a le încasa. Ai perfectă dreptate, *bambina*. Deej nu făcea nici două parale până când Mafia n-a făcut cineva din el. Ai dreptate. N-am primit o educație bună ca tine, și nici n-am halit icre negre la micul dejun.

Ridică brațele și se învârti în loc, privind luxul din jurul lui de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima dată.

— O casă ca asta... când eram puști, o casă ca asta era pentru mine o poveste cu zâne. Nu trebuie să uiți că tot ce posezi datorezi acelui lucru pe care-l avem, "Cosa Nostra".

Da, ea te-a hrănit, te-a îmbrăcat, iar tatăl tău îi este leal pentru că și el îi datorează ei totul. Și dacă ai avea un dram de minte, ai fi măcar puțin recunoscătoare în loc să spui porcării. Și nu uita că ești prea inteligentă ca să-i spui stupidități tatălui tău. Ceea ce ai spus în legătură cu gâturile tăiate e exact. Asta poate să i se întâmple oricui, chiar și ție, fetei unui *capo*. Așa să știi! Credeai că o să neg? Ei bine, Deej nu neagă nimic. În locul tău, domnișoară ingrată, eu aș fi foarte atentă ce spun despre prietenii tatălui în fața altora. OK? Da, Deej e puternic! Sunt cel mai important la vest de Phoenix, dar nu sunt Dumnezeu, *bambina*. Când ordinul vine de sus, e suprem; un contract e un contract, fără să intereseze pe nimeni că e fata lui cutare sau nevasta lui cutărică.

Deej se ridică din fotoliu, se apropie de fata lui și se uită fix la ea cu o privire disperată.

— Această conversație e o josnicie pentru un tată și un copil. N-o să se mai repete, nu-i așa, *bambina*?

— Nu, tată, n-o să se mai repete, răspunse încetișor Andrea.

— Îi vei spune acestui Lambretta să se ducă la naiba.

Andrea suspină.

— Da, tată. Vine la cină. Îi voi spune atunci.

— Vrei să-i spun eu? întrebă cu blândețe DiGeorge.

— Da. Da.

Avea ochii plini de lacrimi. Sări din fotoliu și părăsi camera în fugă, strigând:

— Îmi pare rău, tată!

DiGeorge luă o scrumieră grea de sticlă și o aruncă de perete cu toată puterea.

— Și mie, *bambina*, zise el în camera goală.

CAPITOLUL XIII

Un valet cu o privire de oțel îl rugă pe Hunter să intre în salon. Îmbrăcase un costum clasic, dar haina nu-i ascundea bine arma pe care o purta la subsuoară.

Valetul îi propuse ceva de băut și Hunter acceptă un pahar de whisky și se instală într-un fotoliu confortabil. O scrumieră cu picior apăru lângă cotul lui drept, după care valetul îl lăsă singur. Luminația discretă producea umbre neliniștitoare pe lambriurile întunecate.

Hunter parcurse cu privirea etajerele cu cărți, privind fără să vadă volumele de care nimenui nu se atingea. Se înfioră brusc. Se simțea observat. Își aprinse liniștit o țigară, se ridică și goli paharul dintr-o răsuflare.

Hunter așeză paharul gol pe o comodă, își descheie haina și își verifică starea armei fără să se ferească. Apoi încheie din nou haina și începu să se plimbe prin încăpere.

Deodată se deschise o ușă și intrară doi bărbați. Hunter îl recunoscu pe unul dintre ei, unul dintre oamenii care păzeau vila. Un tip tânăr cu fața netedă și alura unui profesor universitar. Al doilea era un tip solid, cu un mers ușor, o față de bou, umeri mari și picioare mici. Era omul pe care Hunter îl văzuse în parcare. Bărbatul tânăr se opri în prag și lăsă să i se vadă revolverul; celălalt se opri lângă brațul drept al lui Hunter.

— Ai uitat să-ți declari scula, zise Picior Mic cu o voce cordială.

— Aș vrea să știu cui i-o dau, răspunse scorțos Hunter.

— Mă cheamă Marasco, zise cu un ton serios fortosul.

Hunter încuviință.

— De acord.

Mâna i se deplasă lent spre haină.

— Nu așa! zise repede Marasco. Apleacă-te în față, cu mâinile pe birou.

— Nici vorbă.

Hunter își permise să schițeze un zâmbet. Arătă cu privirea spre tânărul înarmat care stătea lângă ușă.

— Nu mă întorc niciodată cu spatele la un om înarmat.

Marasco fu gata să zâmbească și el.

— Bine, atunci ușurel. Pune-l pe birou.

Hunter făcu întocmai cum i se spusese. Marasco îi luă pistolul și îl puse în buzunarul hainei.

— Îl iei când pleci.

Făcu câțiva pași spre ușă, apoi se întoarse spre Hunter privindu-l cu severitate.

— Te numești Lambretta?

Hunter dădu afirmativ din cap.

— Nu ești cumva rudă cu un anume Rocky Lambretta din Jersey City?

— A fost vărul meu, răspunse cu calm Hunter. A murit în 1962.

Marasco dădu din cap, făcu alt pas spre ușă apoi se întoarse iar.

— Ești Frankie, nu?

Hunter zâmbi.

— Ce rost au toate întrebările astea? Doar îmi cunoști numele.

— N-ai lucrat niciodată la Miami sau la Saint-Pete?

— Vrei să mă așez la birou și să-mi scriu povestea vieții?

Marasco dădu din umeri și merse până la ușă.

— Domnul DiGeorge coboară imediat. Simte-te ca acasă.

— M-am simțit până să vii, răspunse Hunter sarcastic.

Marasco îi făcu cu ochiul și ieși. Tânărul îi zâmbi și ieși după celălalt închizând ușa.

Hunter își păstră aerul nepăsător și se uită un moment fix la ușa închisă, apoi se reîntoarse lângă bar și își turnă al doilea whisky. Se simțea în continuare observat dar nu-i mai era teamă că nu va putea să se poarte în mod convingător. Crescuse într-un cartier italian. Își înțelegea dușmanul, iar șederea în familia lui Sergio Frenchi la Pittsfield avea să-i fie de un ajutor inestimabil în zilele următoare.

Hunter continuă să-și joace rolul, bând whisky și plimbându-se prin încăpere. După cinci minute își făcu apariția și Julian DiGeorge.

— Ce faci la Palm Springs? îl întrebă el direct.

Hunter se prefăcu enervat.

— M-am săturat. Ascultă, a fost o glumă și n-am contrazis-o. N-am fost niciodată serios cu fata ta. Ne-am distrat puțin și atâta tot. Ai apărut pe neașteptate și am vrut s-o scutesc de o situație stingheritoare. Dar acum, ajunge!

Fața lui DiGeorge nu exprimă nici un fel de reacție.

— Răspunde la întrebarea mea.

Hunter izbucni.

— Cunoști deja răspunsurile!

— De ce te distrezi cu fata mea?

Hunter se prefăcu enervat la culme.

— Îți bați joc de mine? Ce bărbat n-ar vrea să...

Se opri brusc, se scotoci prin buzunare și scoase o țigară pe care o vârî între buze. Apoi o smulse fără să fi aprins-o.

— Ascultă, Deej, e majoră, e încântătoare și, iartă-mi expresia, nu e Sfânta Fecioară. Ne-am întâlnit în barul

hotelului meu și ne-am distrat puțin. Ne-am împrietenit. Am fost foarte surprins când am aflat că e fata ta. Acum n-o mai cheamă DiGeorge, ci d'Agosta. Nici măcar n-am știut cine e. Ne-am cunoscut acum trei zile.

Umerii lui DiGeorge se contractaseră, dar fața rămânea nepăsătoare.

— Ce te-a adus la Palm Springs?

Hunter scoase din buzunar un articol tăiat dintr-un ziar și îl puse dezgustat pe birou.

— Chiar e nevoie de întrebarea asta?

DiGeorge se apropie și luă tăietura din ziar. O desfăcu, aruncă o privire, apoi o lăsă să cadă pe birou și începu să râdă domol.

— Bănuiam.

Hunter luă înapoi tăietura din ziar, un articol despre isprăvile Exterminatorului la Los Angeles, având în prim plan o fotografie a acestuia.

— Se spune că contractul e încă valabil, mormăi Hunter.

— Și ai vrea să pui mâna repejor pe o sută de mii de dolari, zise mafiotul râzând.

— Am auzit că stai aici baricadat și mi-am zis că merită să încerc.

— Și nu te-ai gândit că idiotul ăla de Hunter ar putea să fie în Brazilia în momentul ăsta? Sau că poate a murit și a fost îngropat de polițiști la Palm Village?

Hunter mârâi disprețuitor.

— Se află aici, la Palm Springs!

Expresia amuzată dispăru imediat de pe fața lui DiGeorge.

— De unde știi?

— Deja ne-am întâlnit.

Hunter își descheie cămașa și îi arătă o urmă adâncă la subsuoara stângă.

— Un glonț de 45 mi-a făcut tranșeea asta, și pe trăgaci a apăsat Exterminatorul.

— Nu mai spune cuvântul ăsta!

— Care cuvânt?

— Nu mai pronunța porecla nenorocitului ăsta! Ia să văd zgârietura!

— Ce zgârietură! zise Hunter.

Desfăcu mai mult cămașa ca să se vadă bine cicatricea rănii.

DiGeorge plesni din limbă mirat.

— Ai avut noroc, Frankie! Câțiva centimetri mai la dreapta și...

Lăsă cămașa și studie rana cu un aer de profesionist.

— Se vindecă bine. Cât e de-atunci? O săptămână?

— Aproape.

Hunter își încheie cămașa și o băgă la loc în pantaloni.

— Mda, ai avut noroc, repetă DiGeorge. Frankie Lucky e un nume care ar trebui să nu fie uitat. Puțini sunt cei care se pot lăuda că l-au înfruntat pe Hunter și au rămas în viață. Ești sigur că era el?

Atmosfera încordată care domnise până atunci dispăru și Hunter își dădu imediat seama că era privit cu un oarecare respect.

— El era. Ne-am pomenit nas în nas la *Desert Junction*, marți seara.

— La mai puțin de un kilometru de-aici, zise cu nervozitate DiGeorge.

— Mda. Veneam aici ca să reperez locul. Presupun că și el la fel. Și, când am ajuns acolo, ne-am reperat unul pe altul.

— L-ai nimerit? întrebă imediat DiGeorge.

— Nu cred. Totul s-a petrecut foarte repede, pe neașteptate. Ne-am pomenit unul lângă altul la semafor. Îl văd și mă vede că-l recunosc, după care începem să tragem unul în

altul. Întoarce și o șterge. Eu îmi zic că se va ivi și altă ocazie și n-am chef să trag din mașină prin oraș. Și mai eram și rănit...

— Ce mașină avea, Lucky?

— Una mare... un Chrysler, mi se pare.

— Mda.

DiGeorge își pocni palmele una de alta și ocoli biroul cu un mers nervos.

— Marți seara e o săptămână?

— Da. Dar pun prinsoare că e încă în oraș.

DiGeorge duse o mână la gură și se mușcă ușor de un deget.

— Poate că l-ai rănit. Poate că se ascunde.

— E posibil.

Urmă o întrerupere zgomotoasă. Andrea D'Agosta intră furioasă în cameră cu geanta de călătorie, trânti ușa și lăsă geanta jos.

— I-ai spus prăpăditului să se ducă la naiba, tată? întrebă ea cu o voce tăioasă și puternică.

— Încă nu, bombăni DiGeorge.

Se uită la ea încruntat. Fata purta o rochie mini strâmtă, cu fente prin care i se vedeau pulpele.

— Atunci, grăbește-te, pentru că mă voi duce la naiba cu el și n-am de gând să mai pierd nici un minut în casa asta de nebuni.

Fata se uită la Hunter.

— Haide, Frank. Să plecăm.

— Nu te miști de-aici, se răsti DiGeorge. Rămâi aici!

— O să tragi în mine dacă plec și o să-mi tai gâtul dacă rămân!

Tânăra femeie izbucni într-un râs isteric și veni lângă Hunter, atingându-l cu mâna.

— Ce zici de asta, Frank? zise ea chicotind. Ce crezi tu despre un om care își amenință propria fiică cu moartea pentru cauza Mafiei? Simpatic, nu?

În mâna ei apăru un pistol mic de calibrul 22.

— Vino, Frank. Voi elibera drumul.

Reîncepu să râdă și mai tare.

— Nu fi atât de șocat, tată. Cred că e ceva în sânge. La așa tată, așa fiică. M-am născut cu dreptul de a ucide.

DiGeorge avea fața unui om care ar fi vrut să se întindă jos și să moară instantaneu. Hunter apucă revolverul și cu cealaltă mână o pălmui pe fată. Ea făcu câțiva pași dezechilibrată și căzu, cu urma roșie a degetelor lui Hunter pe obraz.

— Nu-mi vine să cred, murmură ea cu o voce dezorientată.

Hunter aruncă micul revolver pe birou, se duse la fată, sărută cu tandrețe urma palmei și o luă pe sus.

— Unde? îl întrebă el calm pe DiGeorge.

— Prima cameră din capătul de sus al scărilor, mormăi DiGeorge.

Îl urmă pe Hunter până în hol unde întâlni un Honey Marasco vizibil jenat.

Andrea se afla cu capul în jos, în brațele lui Hunter.

— Nu-mi vine să cred, repetă ea.

— E beată moartă, îi zise Hunter lui Marasco zâmbind.

Apoi îl ocoli și urcă treptele scării. DiGeorge porni după el, apoi se opri pe o treaptă și se întoarse spre Marasco.

— Oh! El e Frankie Lucky, Phil. Vine alături de noi. Nu-i așa, Frankie?

— Adevărat.

Hunter nici măcar nu se întorsese.

Lucky însemna norocos, și chiar că se putea considera norocos. Norocos că Julian DiGeorge nu putea să facă diferența dintre o rană de o săptămână și o rană de două săptămâni. Norocos că Hunter se afla totdeauna la momentul potrivit în locul propice. Și încă și mai norocos că în familia lui DiGeorge era atâta discordie.

Hunter duse încetișor fata până la pat.

DiGeorge se așeză lângă ea și întoarse capul.

— Mulțumesc, Frankie. Rămân un moment cu ea. Trebuie să ne spunem câteva lucruri. Coboară și fă cunoștință cu ceilalți. Mai târziu vom avea niște chestii de vorbit.

— Cu multă plăcere.

Exterminatorul se uită fix la *capo*. Apoi Frankie Lucky-Hunter coborî ca să se amestece cu „familia".

CAPITOLUL XIV

Detașat din postul pe care îl ocupa în cadrul Operațiunii *Hardcase*, după întoarcerea de la Palm Village, Carl Lyons își permisese zece zile de vacanță cu nevasta și fiul său, și făcuseră un periplu în peninsula *Baja California*.

Bronzat, odihnit, nerăbdător să-și cunoască noile însărcinări, Lyons își reluă serviciul la 20 octombrie. Soarta anarhistului Bob Hunter nu-l mai preocupa deloc.

Carl Lyons fusese totdeauna un „bun polițist". Și avea intenția să nu se schimbe. Nu ținea deloc ca Bob Hunter să reapară în viața lui profesională.

Prin toate birourile se vorbea de dizolvarea grupului *Hardcase* și viitorul nesigur al lui Big Tim Braddock. Aceste vești îl întristară pe Lyons, pentru că avea respect și afecțiune pentru acest căpitan dur. Pe de altă parte, Lyons avea o mare parte de responsabilitate în eșecul pe care Braddock îl avusese față de Exterminator.

Aceste scrupule îl chinuiau pe Lyons, simțul datoriei aflându-se într-o dispută cu lealitatea, dar continua să creadă că prima obligație a unui polițist era să-și păstreze simțul moral. În acest caz, urmase singurul drum deschis în timpul activității sale din cadrul Operațiunii *Hardcase*.

Îi permisese de două ori Exterminatorului să scape. Firește, Braddock nu avea habar de această mică trădare și, de altfel, Lyons nu considera deloc că acțiunile lui sunt vinovate. Viața unui om de toată isprava se ținuse într-un fir de păr, și nici viitorul lui Big Tim Braddock nu-l hotărâse să taie acest fir.

Deci, Lyons era foarte satisfăcut că nu mai făcea parte din *Hardcase*. Spera să nu mai audă niciodată în viața lui de Bob Hunter.

Luă foaia de serviciu prin care era transferat la *Vice Squad* și se duse la noul său șef. Fu primit cu căldură de noua echipă și, după o scurtă discuție, tânărul sergent se duse în sala de ședință cu un teanc de comunicate pe care trebuia neapărat să le citească.

Puțin după miezul nopții, pe când încă mai lucra, noul său coechipier, Al Macintosh, veni să-l anunțe că era căutat la telefon.

— Centralista spune că e vorba de un informator.

Lyons se uită cu descurajare la teancul de foi pe care le mai avea încă de citit.

— Nu cunosc nici un informator de la *Vice Squad*, Al. Răspunde tu, te rog.

— Tipul vrea să vorbească personal cu tine, Carl.

Lyons se încruntă mirat și ridică receptorul.

— Sergentul Lyons la telefon.

— Sun de departe, așa că să fim scurți, zise o voce înăbușită. Vreau să-mi aranjezi un contact cu un agent federal care se ocupă de stupefiante. Am informații care l-ar interesa foarte mult.

Lyons era perplex.

— De ce eu? De unde mă cunoști? De unde ai luat numele meu?

— Dintr-o sursă sigură, răspunse vocea. Trebuie să fiu prudent. Și tu la fel. Îmi aranjezi ce ți-am cerut?

— Pot să încerc.

Lyons îi făcu un semn lui Macintosh și acesta trecu în biroul alăturat și ridică receptorul altui telefon branșat pe aceeași linie.

— Spune-mi unde te pot găsi, zise Lyons. Te voi suna imediat ce va fi cu putință.

Interlocutorul de la celălalt capăt al firului începu să râdă domol.

— Să nu ne jucăm. Pot să te sun tot acolo la cinci dimineața?

— Voi încerca să fac tot ce-mi stă în putință, promise Lyons. Dar nu pot să garantez nimic.

— Încearcă. Îmi vei da un nume și un număr de telefon ca să pot spune tot ce știu. Și să nu fie vrăjeală. E ceva foarte important și nu se poate pierde prea mult timp.

— De ce nu-mi spui acum?

Macintosh se uita la Lyons prin ușă. Îi făcu cu ochiul.

Interlocutorul de la celălalt capăt al firului avu o scurtă ezitare.

— Nu cred că ai vrea să fii amestecat în treaba asta.

— Pot să transmit totul persoanei competente.

— E vorba de trecerea stupefiantelor. E vorba de Mafie, Lyons, și e ceva de o importanță uriașă. Am numele, datele, drumurile, bonurile de comandă și tot restul. E o listă prea lungă ca să fie transmisă prin telefon și nu vreau intermediari.

— Hai să ne întâlnim undeva, propuse Lyons zâmbind coechipierului său.

— Ești sigur că vrei să te bagi în treaba asta?

— Face parte din meseria mea, domnule... Domnule...

— Spune-mi Pointer. Gândește-te la chestia asta. Sun la cinci pentru întâlnire. Să nu faci prostii.

Sergentul fu frapat subit de o bănuială uimitoare.

— Sper că nu e vorba de Hunter?

Interlocutorul nu ezită.

— Se spune că Hunter a murit.

— Ah?

— Sun din nou la cinci.

— Stai puțin, aș vrea să înțeleg un lucru. Faci parte din Mafie, Pointer?

— Aș zice că da.

În momentul acela legătura se întrerupse.

Macintosh puse receptorul în furcă și veni repede lângă Lyons. Era foarte agitat.

— Ar putea să fie cea mai mare lovitură de la Valachi.

— Noroc că ai auzit totul.

Lyons renunță la lectură și se ridică de pe scaun.

— Haide să povestim totul locotenentului. Pointer a spus că sună de departe. Chestia asta mă cam pune pe gânduri. Și mă întreb de unde mi-a luat numele. Și de ce a făcut asta.

*

* *

La orele șapte și jumătate, în dimineața zilei de 21 octombrie, s-a declanșat o acțiune polițienească ultrasecretă la Palatul Justiției din Los Angels. Operațiunea, al cărei nume de cod era „Pointer", era rezultatul cooperării dintre servicii. Ofițerii erau Carl Lyons și Al Macintosh de la Departamentul Poliției din Los Angeles; Harold Brognola de la Departamentul Justiției al USA; Raymond Portoccesi de la FBI-ul

din Los Angeles, precum și agenții George Bruemeyer și Manuel de Laveira de la Departamentul Antidrog.

Războiul neîncetat pe care Exterminatorul îl ducea împotriva sindicatului crimei lua acum o cotitură nouă și periculoasă.

CAPITOLUL XV

Willie Walker și echipa lui se întorseseră în urmă cu câteva zile cu un rezultat negativ în privința lui Bob Hunter și Lou Pena.

— În orașul ăla nu e nimic, Deej, îl anunță Willie Walker. Nimeni nu știe dacă l-au îngropat acolo pe acest Hunter. Am vorbit cu toată lumea, de la primar până la ciocli. Iar Screwy Looey n-a lăsat nici o urmă. Părerea mea e că Looey s-a ascuns. Sau Hunter l-a lichidat și l-a îngropat undeva unde nu știe nimeni.

Walker și echipa lui au fost trimiși să patruleze continuu prin Palm Springs. Toți vizitatorii importanți care veneau la vila DiGeorge — și erau numeroși de câteva zile — erau însoțiți de la aeroport până la proprietate de o escortă înarmată. Casa căpătase aspectul unei mici citadele.

Andrea d'Agosta era virtual în stare de arest și ieșea rareori. Se dusese de câteva ori la piscină și totdeauna fusese însoțită de gărzi.

Tensiunea crescuse în loc să dispară și, la 21 octombrie, nervozitatea lui Julian DiGeorge devenise intolerabilă. Pe

la începutul după-amiezii îl chemă la el pe Philip Honey Marasco.

— Screwy Looey începe să mă îngrijoreze în mod serios. Mă întrebam dacă ai putea să găsești pe cineva care ar putea să-i vorbească.

Fața lui Marasco rămase indescifrabilă.

— Looey ar trebui să înțeleagă că nu e bine să te îngrijoreze în halul ăsta, Deej. N-ar trebui să te forțeze să-l cauți.

— La fel gândesc și eu. Știm amândoi ce se întâmplă, Phil. Screwy Looey mă evită.

— Un tip n-ar trebui să se teamă de „familia" lui. Dar poate că o face din orgoliu. A spus câtorva oameni că nu se va întoarce fără capul lui Hunter.

DiGeorge reflectă un moment.

— Cineva ar trebui să răspândească zvonul că Screwy Looey are tot interesul să se întoarcă acasă.

Marasco înțelegea foarte bine substratul acestei conversații purtate pe un ton obișnuit. Cineva din afară ar fi putut să creadă că plângerile lui DiGeorge nu erau nici mai mult, nici mai puțin decât nervozitate exacerbată. Dar în limbajul „familiei", mesajul era la fel de clar ca un ordin. Marasco clătină din cap.

— Mă voi ocupa de asta, Deej. Trebuie să-i transmit ceva special lui Looey?

DiGeorge își privi unghiile.

— Da. Transmite-i că în chestia asta rezistăm împreună sau murim singuri. Transmite-i asta, Philip Honey.

— Bine.

Marasco bătu ușor cu degetele în birou și se îndreptă spre ușă.

— Ce-ai aflat despre Frankie Lucky? întrebă DiGeorge cu un ton calm.

Pe fața lui Marasco apăru, o secundă, un fel de emoție. Se întoarse iar spre șeful său cu un aer preocupat,.

— Totul pare adevărat, Deej. Dar... Nu știu ce să zic! Toți băieții se înțeleg foarte bine cu el. E un tip dur, dar nu caută să se impună. Nu încearcă să flateze. În fine, vreau să spun că nu caută ceartă dar nici nu-i e frică de ea. Iar băieților le place de el, îl respectă... Dar... nu știu ce să zic...

— Mda. Știu ce vrei să spui, Phil. Și pe mine mă sâcâie ceva. Nu știu exact ce. Ești sigur de povestea lui?

Sprâncenele lui Marasco erau din ce în ce mai încruntate.

— Da, totul e verificabil. Dar nu se poate spune că a lăsat multe urme. Probabil că a fost un singuratic. Până la urmă am găsit un tip din New Jersey care îl cunoaște. Numai că respectivul e la pârnaie în Florida.

— Știi ce trebuie făcut? întrebă DiGeorge.

— Da. Am pus deja în mișcare mașinăria ca să-l scoatem, dar o să ia ceva timp. Până atunci, l-am trimis acolo pe Victor Poopy. Va vorbi cu el și mâine ar trebui să fie înapoi. Atunci vom ști dacă Frankie Lucky e într-adevăr norocos.

— Să știi că mi-ar plăcea ca tipul ăsta să fie curat, zise DiGeorge suspinând.

— Și mie.

— Până atunci, îl supraveghezi tot timpul.

— OK, Deej.

— Va trebui să mărim „familia". În curând, voi pune problema asta în *Commissione*. Mi-ar plăcea să fiu nașul acestui Frankie Lucky. Așa că sper să fie un tip corect.

Marasco întoarse spatele dar se opri la ușă.

— Are niște idei foarte personale. Îl las să se miște în exterior după placul lui. Dacă Hunter mai este încă în zonă, pun prinsoare că Frankie Lucky îl va descoperi.

DiGeorge suspină.

— Mda, mda. Nu uita ce ți-am spus în legătură cu Screwy Looey.

— În zece minute se va transmite totul, Deej.

— Știi ce vreau, Phil.

— Știu ce vrei, Deej.

Cu aceste cuvinte simple, pronunțate cu un ton calm, cei doi stabiliseră preliminariile unui contract de condamnare la moarte.

DiGeorge considera că Screwy Looey Pena se comporta într-un mod irațional. Comportarea irațională însemna în general o conștiință tulbure. Julian DiGeorge, *capo,* voia neapărat să știe de ce Lou Pena continua să evite casa familială. Voia toate răspunsurile în douăzeci și patru de ore, dacă nu contractul va rămâne definitiv. În momentul acela, Philip Honey Marasco știa exact ce voia patronul lui.

*
* *

După o jumătate de oră, nimeni în vilă nu mai știa ce voia celălalt. Vestea care tulbură profund pe toată lumea sosi printr-un curier care fu lăsat pe proprietate de un elicopter închiriat. Mesagerul, un „soldat" al lui Tony Danger, fu imediat primit de *capo.*

— Ne-au jefuit, domnule DiGeorge! Peste tot! Au...

— Stai puțin, stai puțin! izbucni DiGeorge. Cine?

— Presupun că federalii. Au făcut o descindere în depozitul nostru de la Chula Vista și au confiscat totul, chiar și ceea ce era sub podea. Tony Danger era prin preajmă, abia a avut timp să fugă. Mi-a spus să vă spun că mexicanii l-au arestat pe Morales imediat după ce a trimis marfa din stocul lui. Va încerca să anunțe ambarcațiunile, dar se teme să nu fie prea târziu.

DiGeorge își trecu mâna peste frunte.

— Și ce s-a întâmplat cu ambarcațiunile?

— Habar n-am, domnule DiGeorge. Nici Tony. Asta voiam să vă spun... Tony nu știe...

— Tony nu știe niciodată nimic! Ce cantitate a fost îmbarcată?

— Oh! Tot stocul, domnule DiGeorge. Asta voiam să...

— Unde e Tony Danger în acest moment?

— S-a dus în port ca să...

— Atunci e un idiot! exclamă DiGeorge. Dacă au știut totul, asta înseamnă că știu și de port. Cu siguranță că a nimerit drept în brațele lor. Bun. Printre noi se află un ticălos. Urcă iar în morișca ta și întoarce-te la San Diego. Dacă îl găsești pe Tony Danger, spune-i că Deej zice că trebuie oprit totul, absolut totul. Spune-i că Deej vrea să dea ochii cu ticălosul, așa că să nu-i facă nimic. Pleacă imediat. Și când ieși, spune-le lui Willie Walker și lui Philip Honey să vină imediat în biroul meu.

După câteva minute, în timp ce în vilă domnea haosul, DiGeorge le spuse lui Walker și lui Marasco:

— Am un presentiment. Știam că ceva nu era în regulă. Acum cred că știu ce anume. În acest moment mă gândesc la două nume. Cunoașteți numele la care mă gândesc?

— Screwy Looey, răspunse Marasco cu un ton calm.

— Frankie Lucky, zise Walker.

— Da, dar nu trebuie să bruscăm lucrurile.

DiGeorge se uită la Marasco.

— Încercă să-l prinzi la telefon pe Victor Poopy. Poate că are noutăți pentru noi. Vom vedea dacă Frankie Lucky e norocos.

Marasco încuviință cu o mișcare a capului și se îndreptă spre telefon.

— Pune totul în mișcare, ordonă DiGeorge uitându-se la Willie Walker. Să fie scotocite toate locurile unde Screwy Looey s-ar putea ascunde. Ia legătura cu informatorii noștri

din oraș, află tot ce poți despre povestea asta, o să vedem ce-o să iasă.

Walker clătină scurt din cap și plecă.

Marasco formă numărul și se întoarse spre DiGeorge în timp ce se stabilea legătura. Convorbirea fu scurtă, Marasco mai mult ascultă decât vorbi. Apoi închise și suspină aproape cu tristețe. DiGeorge își pierdea răbdarea.

— Vești proaste? Spune!

— Victor Poopy spune că tipul nu l-a mai văzut pe Frank Lucky de cinci ani. Tipul spune că ultima dată când a auzit de Frankie Lucky, a aflat că a îmbulinat-o în Vietnam.

— A îmbulinat-o? zise DiGeorge cu o voce încordată.

— A fost ucis, Deej.

Urmă un moment de tăcere. DiGeorge căzu pe gânduri.

— Tipul din Florida e posibil să se înșele.

— Sunt doar zvonuri, admise Marasco.

— Trebuie să-i dăm o șansă acestui Frankie Lucky să se explice.

— Sper să poată, Deej.

DiGeorge suspină.

— Și eu. Mă voi ocupa de asta. Când vine Victor Poopy cu tipul ăla din Florida.

— Mi-a spus că a uns toate rotițele și că au început să se pună în mișcare. Speră că cel mai târziu mâine va fi aici.

— OK. Spune-i lui Frankie Lucky că vreau să vorbesc cu el de îndată ce se întoarce.

— Imediat ce va veni.

— Unde s-a dus?

Marasco dădu din umeri.

— Ți-am spus că are niște idei personale.

— Poate că are prea multe idei, Phil.

— Posibil. Dar a fost aici aproape toată ziua, Deej. A plecat în urmă cu o oră. Nu pot să cred că tipul ăsta e un informator.

— Ce zăpăceală! exclamă DiGeorge. Aveam o sumedenie de proiecte pentru băiatul ăsta. Știi și tu. Și-mi place de el. Dar nici chiar așa. Știi prea bine.

— Știu, Deej.

— Pregătește ceva, pentru orice eventualitate.

— Foarte bine, Deej. Și-l trimit imediat ce sosește.

— Așa.

DiGeorge își întoarse fotoliul și se uită pe fereastră cu o privire încruntată. Câțiva „soldați" înarmați se plimbau prin parc.

— Mda, Phil, așa să faci.

CAPITOLUL XVI

Carl Lyons ajunse la vila din Redlands, la est de Los Angeles, în ziua de 21 octombrie la căderea nopții. Se duse la un cinematograf în aer liber și trase mașina pe a doua alee în spatele cofetăriei.

Urmând instrucțiunile primite mai devreme, Lyons coborî din mașină și se îndreptă spre cofetărie de unde cumpără o ciocolată și floricele de porumb. Peste câteva clipe era din nou la mașină. Portiera din spate se deschise și un bărbat se strecură pe banchetă în spatele lui. Lyons continuă să se uite la ecran.

— Domnul Pointer?

— Eu sunt. Totul e în regulă?

— Ai nimerit în plin, Pointer. Am capturat douăzeci de kilograme de heroină și o tonă de marijuana.

— Strânseseră un adevărat stoc. Le era frică să le treacă pe uscat din cauza controalelor de la fontieră, zise Hunter-Pointer râzând domol.

— Dar chestia cea mai tare e că le-am suprimat filiera mexicană. În întregime.

— Ăla era drumul de sosire. Am detalii despre o rețea de distribuție. Le voi lăsa în mașină.

— Mă voi întoarce, zise calm Lyons.

Hunter aprinse o țigară.

— De acord, dar n-o să vezi nimic.

Polițistul se întoarse, cu brațele pe spetează și scrută întunericul. Nu zări decât o siluetă, un costum subțire și o pălărie care acoperea fruntea tipului.

— Am vrea să-ți cunoaștem numele, zise el încetișor.

— Va trebui să vă mulțumiți cu ce vă dau. Cunoști un oraș care se numește Blythe?

— Da. De partea noastră a frontierei cu Arizona.

Polițistul încercă să-și identifice interlocutorul. Remarcă faptul că individul purta mănuși de piele. Țigara străluci scurt în întuneric, luminând fața informatorului. Lyons avu un sentiment de decepție.

— Eram pe jumătate convins că ești Hunter.

— Și acum?

— Știu că nu ești Hunter. Vocea e destul de asemănătoare, nu și fața. Bine, Pointer. Vorbește-mi de Blythe.

— Vei găsi totul în pachetul pe care ți-l las. Acolo se află o veche bază pentru avioane B-17, dezafectată de la sfârșitul războiului. Acum servește ca aeroport particular, dar nu e mișcare prea mare. Un locotenent pe nume Gagliano a pus la cale o operațiune și se folosește de un hangar gol.

— Cum?

— Acolo e diluată heroina și pusă în pachete. Apoi e vândută en gros chiar de-acolo. Livrările se fac cu un avion particular. Toate vânzările en gros pleacă cu avionul. Nu știu nimic despre vânzările cu amănuntul, nici nu cred că fac așa ceva.

— Și cum e piața în momentul ăsta?

— Teribilă, de la incidentele petrecute la frontieră. Stocurile se strâng întruna în partea mexicană și vânzătorii cu amănuntul fac scandal mare.

— Asta înseamnă că prețurile sunt foarte bune.

— Cumpără heroina pură cam la două mii de dolari kilogramul și o revând diluată la un preț fluctuant care tocmai a atins paisprezece mii kilogramul.

Lyons fluieră ușor, impresionat.

— Fabulos!

— Da. Nu vă recomand să faceți imediat descinderea la Blythe. Probabil că și-au luat toate măsurile de prevedere după captura din dimineața asta.

— Le-am lăsat una dintre ambarcațiunui să treacă. Dar o urmărim.

— Bine lucrat. Descurcați-vă bine și veți descoperi întreaga filieră a vânzării en gros.

— Știi că ai putea foarte bine să fii Hunter, zise Lyons cu un ton calm.

Informatorul începu să râdă.

— Nu renunți, nu?

— Gândești ca el, ai același fel de a vorbi și nu lipsește prea mult ca să semeni perfect cu el.

Hunter râse din nou.

— Se spune că a fost împușcat la Palm Village.

— Nu i s-a găsit niciodată cadavrul. Ce știi despre Palm Village, Pointer?

— Operațiunea era condusă de un gangster pe nume Pena. Dar a dispărut în focul acțiunii. Organizația a început să-și pună tot felul de întrebări despre el.

— Pena se află în arest preventiv.

— Serios?

— Te interesează?

— Cred că da. Schimb echitabil?

— Nu aveam nici un motiv să nu-ți spun. Probabil că s-a auzit deja. Braddock s-a dus azi acolo și va ieși cu scântei.

— Ce vrei să spui?

— Poliția din Palm Village l-a pus pe Pena, la cererea lui după câte am înțeles, în arest preventiv ca să-l protejeze. Imediat după masacru.

Lyons începu să râdă.

— Șeful poliției din Palm Village e o „figură"! L-a ascuns pe Pena chiar la el în casă. Fără inculpare, fără nimic. Cel puțin așa deduce Braddock.

Polițistul mîji ochii și adăugă:

— Sper că n-ai să mă întrebi cine e Braddock?

— Știu cine e Braddock, răspunse calm Hunter.

— Iar eu știu cine ești. Bob Hunter.

— Ești nebun, răspunse Hunter râzând.

— Intervenția a fost o reușită, Hunter. Nu aveam habar că se putea face atât de repede. Ce acoperire ai? Poate te ajut cu ceva.

— Mulțumesc, dar ești totuși nebun.

Hunter deschise portiera și Lyons putu să-l privească la lumina plafonierei.

— Îți voi telefona pentru următoarea lovitură, zise Hunter.

— Bine. Unul dintre oamenii din echipă ar vrea toate detaliile despre masacrul de la Palm Village. Mi-a spus să-ți spun că ar aprecia foarte mult informațiile pe care i le-ai putea da.

— Cine?

— Un agent pe nume Brognola, de la Departamentul Justiției. Se ocupă de racketi.

— Toată lumea se ocupă acum de racketi. Brognola, zici? Numele nu-mi place.

— Oh, e cât se poate de legitim! Dacă are un nume italian nu înseamnă că...

— Știu, știu, îl întrerupse Hunter râzând. Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei au nume italiene.

Părăsi mașina și dispăru în noapte.

*

* *

Cu un zâmbet care îi lumina toată fața, Julian DiGeorge veni cu brațele deschise spre Frankie Lucky.

— Stai jos, stai jos, zise *capo*. Tocmai voiam să-mi torn ceva de băut. Vrei tot whisky?

Frankie Lucky surâse ostenit și se trânti într-un fotoliu.

— Da, formidabil, Deej.

Philip Marasco se aplecă ca să-i aprindă țigara. DiGeorge îi puse un whisky cu gheață între degete și se instală în celălalt fotoliu. Stăteau în triunghi, cu Hunter la mijloc.

Această ospitalitate exagerată i se păru suspectă lui Hunter. Constată că își dădea osteneala să se simtă cât mai în largul lui. Și așa și lăsa impresia, dar mintea lui estima deja diferitele direcții pe care ar fi putut s-o ia conversația.

— Nu arăți prea bine la față, Frankie, zise DiGeorge. Muncești prea mult. Pun prinsoare că azi nu te-ai odihnit deloc?

— Nu trebuie să exagerăm. Am obiceiul să mă bizui doar pe mine. În curând am să mă obișnuiesc cu ideea unei organizații în jurul meu.

— Ai impresia că te apropii de acel Hunter? întrebă domol Marasco.

— Mda și mai e ceva, zise repede Hunter uitându-se țintă la mafiot. Am auzit ceva despre un raid în Mexic!

— Se mai întâmplă, Frankie, răspunse imediat DiGeorge. Nu dăm importanță, nu e ceva grav. Ia spune-mi, chiar ai lucrat singur? N-ai fost niciodată în armată?

Hunter râse scurt și se întoarse spre Marasco.

— Ce zici, Philip Honey, patronul mă ia chiar de fraier?

DiGeorge râse și își ascunse privirea în pahar. Bău o gură, apoi se uită la Hunter.

— Numai fraierii îmbracă uniforma? Ți-ai rupt ordinul de chemare?

— Ba fraieri sunt și ăia care-și ard ordinul de chemare. Există metode mai bune. Am auzit de unii care-și plătesc un înlocuitor.

DiGeorge se încruntă mirat și se uită la Marasco. Părea gânditor.

— Da, mi se pare că am auzit și eu de chestia asta.

— Frankie Lambretta n-are nevoie de uniformă, zise tăios Hunter. Uniformă, închisoare, tot una. Mersi, nu-mi trebuie.

Făcu un gest cu mâna de parcă ar fi vrut să alunge acest subiect.

— Ascultă, Deej, am dat astăzi de o chestie pe care ar trebui s-o știi. Mai ales după acest mare raid mexican de care vorbește toată lumea.

— Serios?

DiGeorge zâmbi cu subînțeles către Marasco.

Apoi privirea i se întoarse la Hunter.

— Unde-i fost azi, Lucky?

— Despre asta voiam să-ți vorbesc. Ascultă. Am fost la Palm Village. I-am auzit pe băieți vorbind de acel Screwy Looey Pena. Ei bine, cred că se află într-o cușcă de aur.

Marasco își repezi mâna spre buzunar și scoase cu nervozitate un pachet de țigări. DiGeorge își ținu respirația.

— Ce vrei să ne spui?

— Screwy Looey s-a făcut prieten cu polițaii din Palm Village. De atâta vreme nu a apărut nici o plângere, nimic. Am înțeles că le-a cerut să-l închidă.

Marasco rupse în două țigara care căzu pe mochetă. Se aplecă s-o ia de jos și o aruncă în scrumieră.

— La dracu! murmură el.

— Ce-ți spuneam acum câteva ore, Phil? întrebă DiGeorge. Ar trebui ca cineva să stea de vorbă cu Screwy Looey.

— Ce l-a apucat? întrebă Marasco.

— Mai bine ne-am întreba cine o să-l vindece?

— Trebuie vindecat, Deej? întrebă cu calm Hunter.

DiGeorge aruncă o privire spre Marasco.

— Exact asta și vreau, Frankie Lucky.

— Lucrez mai bine singur, îl anunță Hunter.

— Îmi place felul în care lucrezi, Lucky.

Hunter se ridică și puse ușor paharul pe masă.

— Mulțumesc. Dimineața văd mai bine.

— Un om are dreptul să aleagă locul și momentul oportun pentru treaba pe care vrea s-o facă, zise DiGeorge.

— Mă duc să mă culc. Nu mă mai țin pe picioare.

— Da, du-te.

DiGeorge se uita la Marasco cu o privire încruntată.

— Continuă să lucrezi așa, Lucky, și vei avea un naș. Ce zici de asta?

— Cred că ar fi formidabil, răspunse Frankie Lucky.

După care se scuză și ieși.

DiGeorge și Marasco rămaseră singuri. După un moment, Marasco zise:

— Deci?

— E logic, asta e tot. E exact genul de tip care ar trimite pe altul în locul lui la armată.

— Este exact genul de tip care devine *capo* într-o zi, zise Marasco zâmbind. Ferește-te, Deej.

— Aiurea! Asta face parte din responsabilități, nu? Trebuie lăsat un moștenitor. Să fim realiști, Phil. Ceea ce spun nu e împotriva ta, dar cui i-aș putea lăsa ce am? Cui?

— Nu mie, asta e sigur, Deej, recunoscu cu onestitate Marasco.

— Spune oamenilor să aprindă o lumânare pentru Looey, OK?

— OK, Deej.

— Mă întreb..., zise *capo* cu o voce șoptită. Crezi că Andrea mai ține la Frankie Lucky?

Marasco zâmbi.

— Vresi să fii mai mult decât naș, Deej?

— Posibil. Mda, posibil. Ar fi grozav, nu?

CAPITOLUL XVII

Tim Braddock se aplecă în față pe scaun:

— Nu înțeleg cum ți-ai permis să te compromiți în așa hal, Genghis.

Cann își păstra calmul.

— Nu eram deloc în rahat înainte de intervenția ta, Braddock. Îl păstram pe tipul ăsta la răcoare, nu jena pe nimeni, și avea să vorbească. Acum ai băgat iar spaima în el; insistă să fie inculpat sau să i se dea drumul.

Cann se ridică și scuipă frunzele de tutun pe podea, apoi adăugă:

— Nu mi-ai arătat mandatul de arestare, Tim.

— În momentul ăsta se fac toate demersurile pentru obținerea lui.

— Pentru ce motiv? întrebă Cann dezgustat.

— La alegere. Conspirație criminală pentru început. După aceea totul, de la intimidare până la crimă cu premeditare.

— Și în ce oraș au avut loc aceste crime ipotetice, Braddock?

Căpitanul de la Los Angeles zâmbi cu o față senină.

— Conspirația a fost pusă la cale la Los Angeles și putem dovedi asta. Săvârșirea crimei sau a crimelor s-a făcut în trei, dacă nu chiar în patru comitate. Sacramento cooperează cu mine pentru acest caz. Vom distruge sindicatul crimei în acest stat, Genghis, cu sau fără ajutorul polițiștilor de provincie.

Cann rămase nepăsător.

— Mi s-a spus că operațiunea *Hardcase* a fost anulată.

— Exact. Am fost atașat special biroului procurorului districtual. Începem aici, Genghis, în orășelul tău liniștit și echilibrat. Și ai face bine să-mi explici mai întâi pentru ce ascunzi un criminal căutat de poliție în această mică vilă liniștită.

— Cine spune că e un criminal căutat de poliție?

— Să nu facem semantică.

Șeful poliției din Palm Village își împinse pălăria pe spate și își scărpină fruntea.

— Nu există nici cel mai mic firișor de probă care să stabilească o legătură între Pena și infernul care s-a revărsat peste acest oraș, și știi prea bine asta. Să nu-ți închipui nici o secundă că nu s-ar fi aflat în celulă, în așteptarea judecății, dacă ar fi existat cea mai mică probă. Este adevărat, Braddock, că găzduiesc la mine un om care face sau nu face parte din sindicatul despre care ai amintit.

Cann se ridică brusc și dădu cu pălăria de pământ.

— La dracu! M-am săturat să spun tâmpenii! Braddock, să vorbim ca doi bărbați cu capul pe umeri!

Braddock zâmbi și își aruncă pălăria la celălalt capăt al încăperii.

— Bună idee.

— Acest Pena este înspăimântat. A făcut treabă de mântuială și, mai rău decât orice, e conștient că niciodată nu va putea să lichideze un tip ca Bob Hunter. Îi e frică, e orgolios, știe că a început să îmbătrânească, iar dacă se întoarce va cădea în dizgrație. Asta e situația. S-ar putea să-l găsesc simpatic. Aș putea foarte bine să mă înțeleg cu el dacă n-aș ști ce e, și spun asta știind foarte bine ce e. Vrei să știi ce târg mi-a propus? Eu îl voi ajuta să-l lichideze pe Hunter, va intra din nou în grații și va face în așa fel încât să primesc suma de o sută de mii de dolari care s-a pus pe capul lui Hunter. Asta l-a făcut să vină la mine.

— Și cum ai reacționat?

Cann mârâi cu dispreț.

— Nu fi jignitor, Braddock. Știi foarte bine ce gândesc despre polițiștii trădători. Cu douăzeci de ani în urmă l-aș fi băgat în celulă și aș fi făcut tot posibilul să fie condamnat. Așa cum vrei să faci tu acum. Dar în deșert înveți să nu te grăbești. Aici nu e nici o diferență între o lună și un an. Încă nu i-am răspuns lui Pena. Îl țin în șah. Și stă aici liniștit. În fine, stătea până când ai venit tu.

— Și cum îl ții în șah?

Braddock se controla remarcabil.

— Negociem. Știe că nu mă interesează banii. Dar mai deține și altceva și știe asta. Înțelege-mă bine, Braddock. Tipii ăștia mi-au distrus orașul și nu pot să înghit asta. Vreau să pun mâna pe toți. Până la ultimul.

— Cum negociezi?

— Seamănă cu tratativele Păcii de la Paris. Spun ceva de genul „Ia să vedem, Lou, îți dau două degete ale lui Hunter pentru trei capete de mafioți". Iar el spune: „Să mă gândesc puțin, Genghis". Se gândește o zi sau două, pe urmă face altă ofertă. Niciodată nu e destul, așa că eu îi cer mai mult.

— Basme!

— Nu, adevărul adevărat.

— De unde e Pena atât de sigur că ai ceva să-i oferi?

Cann dădu din umeri.

— Îl trag în piept. Ți-am spus că tipului îi e frică să se întoarcă la ai lui. Cu cât va rămâne mai mult timp departe de ei, cu atât îi va fi mai greu să se întoarcă cu mâinile goale. Așa că îl țin în șah.

Braddock privea visător pe fereastră.

— E un joc idiot, Genghis, cu excepția cazului în care ai într-adevăr ce să-i oferi.

— OK, zise Cann lăsând privirea în jos. Am.

— Poate că ar trebui să-mi vorbești despre asta.

— Poate că ar trebui să te duci la naiba.

Braddock suspină.

— Cinci minute, conversația e neoficială. Pe urmă... în fine, sper că ești mai presus de orice reproș, Genghis. Dacă îl ții și pe Hunter aici....

— S-ar zice că mă amenințI, căpitane.

— Chiar așa.

Cann se aplecă și-și luă pălăria de jos. Și-o așeză pe cap și se lăsă pe spate în scaun. Băgă în gură o bucată de tutun și începu să mestece cu furie. În cele din urmă suspină.

— Cred că Hunter și-a schimbat fața aici la Palm Village.

Nervul începu să tremure pe obrazul lui Braddock. Se uită țintă la Cann cu o privire năucită.

— Unde? Cine?

— La *New Horizons.*

— Aici e un specialist în chirurgie estetică? Asta e o...? La dracu și la toți dracii! Genghis! *New Horizons*! Vrei să spui că aici e o clinică de chirurgie estetică?

— Credeam că știi, zise Cann mestecând.

Braddock se sufoca de furie.

— Cann, pentru asta o să te termin!

Cann se uita la el cu o privire malițioasă.

— Nu s-au terminat cele cinci minute.

— Cinci minute! izbucni Braddock. O să te bag cinci ani la pușcărie!

— Mda, dar mi-ai acordat totuși cinci minute, îi atrase atenția Cann.

Își scărpină noua cicatrice de la coaste, trase pălăria pe ochi și se uită cu duritate la Braddock.

— Iar eu îți dau cinci minute să-ți ridici curul din fotoliu și să te cari din biroul meu. Dă fuga și adu mandatele.

*

* *

Bob Hunter refuzase să se mute la DiGeorge, își păstrase camera de la hotelul din Palm Springs, dar beneficia de deplină libertate de mișcare când se afla la vilă. Știa, bineînțeles, că toate deplasările în casă erau observate și credea în posibilitatea existenței unor oglinzi false sau a unor tavane trucate. Ba chiar descoperise microfoane în camera lui.

Cu toate astea, Hunter reușise să culeagă informații considerabile despre organizarea sindicatului, precum cele pe care i le transmisese lui Carl Lyons.

Contactele cu Andrea d'Agosta fuseseră rare, italianca arătând față de el o ostilitate fără echivoc. Din flecărelile

„soldaților" Hunter aflase că fata nu avea decât douăzeci de ani când bărbatul ei, mai mic cu un an, se înecase în largul localității San Pedro, cu doi ani înainte ca Hunter să apară în viața ei.

Andrea era tolerată și respectată de gărzile palatului, dar Hunter credea că oamenii nu o găsesc deloc simpatică. Îi ziceau „trandafirul american", „debutanta demonică" și „rodul amar al lui Deej". Evident, aceste porecle erau pronunțate departe de urechile ei.

Hunter reuși să se integreze în mediul „soldaților simpli", deși unii dintre ei înțelegeau că nu se afla acolo decât pe perioada unui stagiu, fiind destinat unui post important sau unui teritoriu. Toți vorbeau liber în fața lui. În mai puțin de o săptămână, Hunter se putea mândri cu un anturaj considerabil, gata să-l urmeze pe drumul succesului.

Opinia tuturor era că Frankie Lucky va avea un teritoriu. Și mulți băieți care se săturaseră să câștige puțin în posturile lor de gărzi sperau să-l însoțească în Ziua cea Mare.

Hunter încuraja aceste speranțe, deși discret și selecta „soldații" care ar fi putut să-i fie de folos în caz de urgență.

După ce părăsi vila în seara de 21 octombrie, Hunter traversă curtea interioară pentru a ajunge în parcare. Acolo dădu din întâmplare peste Andrea d'Agosta instalată pe un șezlong pe marginea piscinei, acoperită cu un șal peste costumul de baie. Hunter se opri lângă ea.

— Ce mai faci, Andrea?

— Mă distrez ca o nebună, răspunse ea cu o voce tristă.

Ridică ochii spre el.

— Nu ți s-a spus că această curte interioară e interzisă gangsterilor?

Hunter zâmbi.

— Probabil că am uitat... În fine, nu, nu așa e adevărul. Speram să te întâlnesc.

— Ultima întâlnire mi-a ajuns pentru totdeauna, domnule Lambretta, îi spuse ea cu răceală.

— Îmi pare rău, Andrea.

Hunter vru să plece.

— O să-ți pară și mai rău când se va întoarce Victor Poopy din Florida.

Hunter se opri. Se întoarse încet pe călcâie și se apropie de șezlong.

— Ce vrei să spui? întrebă el cu jumătate de glas.

Andrea se uită în jur. Ridică brațele și întinse buzele spre el. Hunter se aplecă să o sărute, dar ea întoarse capul, apropiindu-și gura de urechea lui.

— Ei cred că s-ar putea să fii un intrus, șopti ea. Și pun prinsoare că au dreptate. Ești de la FBI?

Hunter o trase din șezlong, o cuprinse cu brațele și își puse gura pe pielea caldă de sub ureche.

— Ce voiai să spui cu Florida? murmură el.

— Phil Marasco a trimis acolo un om ca să vorbească cu un timp aflat la închisoare. Tipul zice că te-a cunoscut cu mulți ani în urmă în New Jersey.

Hunter o sărută pe gură. Ea gemu și îl apucă de păr.

— Scoate-mă de-aici, Frankie!

— O voi face, n-avea grijă. Dar stai liniștită. M-ai înțeles?

Ea clătină din cap și începu să plângă domol.

— E oribil să ai un astfel de sentiment pentru tatăl tău, dar îl urăsc. Îl urăsc!

— Păstrează-ți ura pentru cineva care o merită, o sfătui Hunter.

— O merită. Vreau să faci ceva pentru mine, Frank. Promite.

El o sărută din nou.

— De ce ești atât de sigură de mine, Andrea?

Ea nu luă în seamă întrebarea.

— Promiți? șopti ea.

— Ce vrei să fac?

— Află cum a murit cu adevărat Chuck.

Hunter era perplex.

— Cine e Chuck?

— Charles d'Agosta, soțul meu.

Hunter se încordă și făcu un pas înapoi ca s-o poată privi. Ea văzu privirea lui întrebătoare și dădu din cap afirmativ.

— Am auzit că s-a înecat, zise Hunter.

— Chuck era un *yachtman* extraordinar, șopti Andrea. Și știa să înoate înainte de a merge. Promite-mi că vei afla.

— Îți promit. Acum, spune-mi ce e cu povestea asta cu Florida. Cine e tipul?

— Nu știu. Dar îl aduc aici ca să-ți confirme identitatea.

— Dacă mai auzi ceva, dă-mi de știre. Descurcă-te.

Ea se înroși la față.

— Deci ești altcineva! zise ea cu un fel de înflăcărare.

Hunter schiță un zâmbet și făcu câțiva pași.

— Să spunem mai bine că nu-mi plac surprizele.

Îi trimise un sărut și traversă curtea interioară.

Pe când dădea ocol casei, din umbră se desprinse o siluetă care îi arătă două degete în formă de V. Hunter îl recunoscu pe omul care o supraveghea pe Andrea.

— O sărutare o îmbunează imediat pe femeia care iubește, zise omul râzând.

— Ai dreptate, răspunse Frankie Lucky.

Puse mâna pe umărul tânărului apoi se îndreptă spre mașină.

Băiatul îl însoți și îi ținu portiera în timp ce Hunter se urca la volan. Apoi închise portiera și se aplecă spre interiorul mașinii.

— Când o să pleci de-aici, Lucky, mi-ar părea bine să vin cu tine.

Hunter îi făcu cu ochiul.

— N-am să uit, Benny Peaceful.

Tânărul râse vesel.

Hunter întoarse, semnalizã cu farurile gărzilor de la intrare și ieși pe poarta mare.

— Frankie Lucky a plecat la vânătoare, zise unul dintre oamenii de la poartă.

— Îmi pare bine că nu mă cheamă Hunter, zise al doilea.

— Și mie la fel! exclamă primul care privea cum dispar stopurile mașinii.

CAPITOLUL XVIII

Philip Marasco îl scutură pe Julian DiGeroge în zorii zilei de 22 octombrie.

— Au plecat cinci oameni și cred că s-au dus după Pena.

DiGeorge se dezmeticea cu greu.

— Cine?

Marasco puse o ceașcă de cafea cu coniac în mâna patronului și îi întinse o țigară aprinsă.

— Willie Walker și ce mai rămăsese din fosta lui echipă. Pun prinsoare că ei știau unde se află încă de la început.

— Ar trebui să-l anunți pe Frankie Lucky.

— Am încercat. E prea târziu. Probabil că a plecat deja să-l omoare. Vrei să trimit o echipă?

DiGeorge se uită la pendulă. Bău o gură de cafea, trase un fum din țigară și se uită din nou la pendulă.

— Nu, e prea târziu, Phil. Vom vedea dacă acest Frankie Lucky e chiar atât de abil precum lasă să se înțeleagă.

— Meciul nu va fi egal, Deej, îi atrase atenția Marasco cu neliniște.

DiGeorge suspină.

— Nu sunt chiar atât de sigur. Să mai așteptăm înainte de a ne plânge morții! Dar pregătește câteva mașini pentru orice eventualitate.

Marasco se îndreptă repede spre ușă. Se opri și se întoarse, vrând să spună ceva. Dar se răzgândi și părăsi încăperea mormăind:

— Presupun că e tot ce putem face.

*
* *

Lou Pena tresări și se ridică în capul oaselor în patul în care se odihnea.

— Stai liniștit, Lou, zise o voce domoală. Eu sunt, Willie.

Se aprinse veioza. Cu un zâmbet sinistru, Willie Walker se aplecă peste pat și puse o cheie în încuietoarea cătușelor care îl legau pe Pena de cadrul metalic.

— De când ți-au pus cătușele?

— De ieri seară, șopti Pena. La dracu! Era și timpul să veniți.

Își eliberă mâna și își masă încheietura, apoi își luă repede hainele.

— Tipul a spus tot, dar polițaii de la Los Angeles vor neapărat să pună mâna pe mine.

— Poți să vorbești tare, zise Walker. L-am lichidat pe polițist.

— Și nevastă-sa?

— Și pe ea. Dar trebuie să te grăbești. Acest Frankie Lucky s-ar putea să apară dintr-o clipă în alta.

Pena se lupta cu pantalonii.

— Frankie? Cine mai e și ăsta?

— Oh! S-au întâmplat o grămadă de rahaturi de când ai plecat, zise Walker. Acest Frankie Lucky e un ucigaș de pe coasta de est. Are ordin să te lichideze.

Pena făcu ochii mari.

— Ah, nu! zise el. Deej n-o să meargă până acolo!

— Las-o baltă.

Walker se lăsă în genunchi în fața veteranului mafiot cu părul aproape cărunt și îi puse șosetele în timp ce Pena își încheia cămașa.

— Deej crede că te-ai înțeles cu polițiștii. Oamenii au aprins lumânări toată noaptea. Ba chiar au de gând să te vegheze în secret.

Degetele lui Pena păreau că amorțesc. Screwy Loocy era perplex.

— Trebuie să-i telefonez, mormăi el. Trebuie să anuleze contractul. Aproape că mi-am terminat treaba. Telefonează-i, Willie. Acum sunt pe urmele lui Hunter. Spune-i lui Deej că Hunter și-a schimbat fața aici la Palm Village. Spune-i că am avut nevoie de tot acest timp ca să aflu asta. Spune-i că îl cunosc pe tipul care l-a operat și că mă duc imediat la el ca să aflu cum arată Hunter. Spune-i toate astea, Willie, și spune-i să anuleze contractul.

Walker încuviință cu o mișcare a capului.

— Voi încerca, Lou. Dar știi și tu prea bine cum se petrec lucrurile astea. Ce ai de gând să faci? Vreu să spun...

— Îl voi căuta pe acest chirurg. Cunoști și tu clinica, sanatoriul ăla din partea de est a orașului.

— Bineînțeles! Ar fi trebuit să bănuim. Ascultă, am afară patru oameni. Nu-ți face griji, sunt de partea ta. Ia-i cu tine.

Voi încerca să-l prind la telefon pe Deej de-aici și vin și eu după voi. Dar grăbește-te. Dacă dă cineva peste polițai și nevastă-sa, iese scandalul de pe lume.

Pena își îmbrăcă haina.

— Sper că știi cât de mult apreciez ceea ce faci, Willie.

— Mda, bine, bine, zise Walker.

Îi întinse un revolver lui Pena și îi puse câteva gloanțe în buzunarul hainei.

— Haide, șterge-o!

*
* *

Hunter mergea cu mașina prin agitația matinală de la Palm Village. Trecu pe lângă masa înnegrită a ceeea ce fusese Lodetown și se opri puțin mai departe, lângă o cabină telefonică. Cercetă cartea de telefon ca să afle adresa lui Robert Cann, apoi își continuă drumul, mai merse câteva sute de metri, apoi opri pe o străduță, la câteva case de locuința lui Cann.

Scoase dintr-o cutie un revolver de calibru 38 cu țeavă lungă și răsuci butoiașul. Apoi atașă surdina, puse arma la centură și porni spre domiciliul lui Cann.

Îi găsi pe Genghis și Dolly Cann în patul lor, într-o baltă de sânge, cu gâturile tăiate. Corpurile erau deja reci. Hunter înjură și cercetă cu rapiditate restul casei, căutând un element util. Nu găsi nimic și se întoarse la mașină.

Demară și ocoli gânditor lotul acela de case, reflectând la cotitura neașteptată pe care o luau evenimentele. Apoi îi trecu prin minte un gând înspăimântător. Întoarse și porni în viteză spre *New Horizons*. Trase mașina în spatele clădirii, lângă un Plymouth de culoare închisă, cu radio-emițător.

Hunter intră fără zgomot în clinică. Se opri și ridică capul de parcă ar fi adulmecat aerul, apoi scoase revolverul de la

centură, îl verifică pe celălalt de la subsuoară și se îndreptă spre apartamentul lui Jim Brantzen.

Big Tim Braddock se afla în apartament, zăcând lângă ușă, pe o parte, pătând mocheta de sânge. Un pistol se afla la câțiva metri pe podea.

Hunter se lăsă repede în genunchi și pipăi fruntea polițistului. Era jilavă. Hunter înaintă cu prudență până la bucătărie.

Îl găsi pe Jim Brantzen, lungit pe masă, cu capul atârnând, numai în pijama. Lângă el, pe masă, se aflau pensete și clești pline de sânge. Hunter se înfioră și mârâi răgușit când examină corpul mutilat al prietenului său. Văzuse multe orori în cătunele din Vietnam, dar niciodată un interogatoriu executat cu atâta cruzime și ferocitate.

Mafioții îi smulseseră mameloanele. Torsul doctorului nu mai era decât o grămadă de carne vie. Din loc în loc se iveau coastele. Degetele mâinii drepte, degetele abile ale chirurgului, fuseseră curățate de carne. Îi lipseau lobii urechilor, nările îi fuseseră tăiate, lăsând la vedere osul nasului, iar sub ochi îi făcuseră tăieturi adânci. Dar mai rău decât toate astea, chirurgul mutilat era încă în viață... și își dădea seama de tot.

Gâfâind, cu bule de sânge formându-se în locul nărilor, chirurgul scoatea un geamăt continuu plin de durere. Pe o măsuță se afla o sticlă de whisky plină de sânge și un prosop pătat zăcea într-un lighean cu apă rece. Era evident că leșinase de mai multe ori și îl forțaseră să-și revină.

Hunter puse încet mâna pe capul prietenului său și îl susținu cu tandrețe.

— Cine a făcut asta, Jim? întrebă el cu o voce tremurătoare. Cine ți-a făcut asta?

Ochii lui Brantzen se luminară brusc. Buzele începură să se miște lăsând să apară la colțul gurii o spumă roșiatică.

— Îi... ziceau... Lou.

Hunter dădu din cap.

— Îl cunosc. O să-l lichidez, Jim.

— Știe... schița... a văzut... desenul.

— O să-l lichidez, Jim.

— Știi... știe...

Mâna dreaptă se ridică brusc, ochii se uitară țintă la oasele degetelor, apoi ochii se închiseră pentru totdeauna și Jim Brantzen muri.

Ochii lui Hunter se umplură de lacrimi.

— Dumnezeule mare! gemu el.

Așeză jos ușurel capul prietenului său și se îndreptă spre cealaltă încăpere cu un pas sacadat.

Braddock deschisese ochii și se întorsese pe spate. Hunter se lăsă în genunchi lângă el și îi deschise haina, găsind rana. Polițistul fusese împușcat în burtă.

— Cum te simți? întrebă Hunter.

— Rău, răspunse cu greu Braddock.

— De cât timp au plecat, Braddock?

— Cinci minute.... poate zece.

— Rezistă. Chem o ambulanță.

Hunter părăsi repede încăperea și intră în sala de operații. Găsi comprese și se întoarse la polițist. Îi dădu la o parte hainele și aplică compresele pe rană.

— Pun prinsoare că o să scapi.

Căpitanul se mulțumi să se uite fix la el, de parcă i-ar fi fost prea rău ca să poată vorbi.

— Cel puțin așa sper, adăugă Hunter.

Reveni în hol, telefonă după ambulanță și părăsi repede clădirea. După câteva clipe, Mercedesul său gonea spre Palm Springs.

Hunter știa unde va putea să-l intercepteze pe omul care îi torturase prietenul.

CAPITOLUL XIX

Cei șase oameni stăteau înghesuiți în mașina care mergea cu viteză maximă. Willie Walker stătea în față cu un ucigaș care se numea Bonelli și un șofer mai tânăr căruia i se spunea Tommy Edsel.

Screwy Looey Pena ocupa singur aproape toată bancheta din spate și era foarte bine dispus. Înghesuiți lângă el se aflau un anume Mario Capistrano, care tocmai fusese eliberat din închisoarea federală de la Lompoc și Harold *the Greaser* (Talianu') Schiaparelli, un italian de cincizeci și nouă de ani, care fusese deportat de trei ori dar care nu petrecuse nici măcar o noapte în închisoare.

Willie Walker își eliberă un braț și se răsuci spre spate.

— Lasă-mă să mă uit la desen, Lou.

— Nici vorbă!

Pena își bătu ușor cu mâna buzunarul hainei, plin de mândrie.

— Deej va avea dreptul să se uite primul, zise el zâmbind. La urma urmelor, ăsta e pașaportul meu pentru viață, Willie. Să nu-l șifonăm.

Walker se simți jignit.

— Uiți că noi ne-am riscat capetele ca să te scoatem din încurcătură?

— Nu uit nimic, îl asigură Pena. Să nu-ți mai treacă niciodată prin minte una ca asta, Willie. Iar Deej o să-ți poarte

pică când o să-i explic că totul făcea parte din plan. O să facă puțină gură dar o să-i treacă. Când o să vadă desenul! Nu mi-a spus el să nu mă întorc fără capul lui Hunter? Ei bine, s-a făcut!

Se bătu ușor cu mâna peste buzunar.

— Îi aduc capul lui Hunter.

— Nici măcar nu e o fotografie, remarcă Tommy Edsel. E doar un desen, nu?

— Mda, dar ce desen! Desenul unei operații chirugicale nu e numai un desen, e un plan.

— Ce s-a petrecut acolo m-a îngrețoșat, se plânse Capistrano. N-am văzut niciodată un tip transformat în cotlete.

— Mda, dar nu uita, Mario, că trebuia să vorbească, zise Pena. La dracu! Nici pe mine nu m-a amuzat. El a fost de vină.

— Dar chestia de la degete i-ai făcut-o după.

— Ca învățătură de minte, îi explică cu răbdare Pena. Trebuie să-i învățăm pe indivizii ăștia că n-au voie să ne mintă. Dar fără chestii de-astea, Mario. Azi e ziua mea și o să mă distrez. Dacă vrei să te întorci la Palm Springs pe jos, spune.

— Mă întreb ce-o fi făcut Frankie Lucky, zise Bonelli care voia mai ales să schimbe subiectul.

— Cine mai e și Frankie Lucky ăsta? bombăni Pena. Un italian aurit?

— Ai grijă, zise Willie Walker aruncând o privire spre Harold *the Greaser.*

Pena se strâmbă de râs.

— Aiurea! Willie! Harold nu e susceptibil pentru că s-a născut în străinătate. Nu-i așa, Harold?

Harold mormăi ceva de neînțeles și începu să râdă. Pena începu și el să râdă deși era evident că nu înțelesese nimic. Pena era într-o dispoziție expansivă.

— Azi toată lumea e mulțumită.

— Cu excepția lui Frankie Lucky, zise Willie Walker. Lou, tipul ăsta e rece ca un mort. Și aveai dreptate, e ucigașul aurit al lui Deej. Iar Deej a spus să facem cum putem mai bine ca să-l evităm, pentru că nu renunță la contract și că nu va renunța până când nu i se va spune sau nu i se va telefona. Și, după câte mi-a spus Deej, tipul ăsta nu pune întrebări înainte, mai întâi trage și pe urmă salută.

— N-ai spus că lucrează singur?

— E un siguratic, Lou, zise Bonelli. Mi s-a spus că nu ia niciodată pe nimeni cu el.

— Noi suntem șase, nu? zise Pena. În orice caz, doar n-o să ne lichideze de-aici și până acasă?

Șoferul aruncă o privire peste umăr.

— Acest Frankie Lucky nu are un Mercedes albastru, al naibii de rapid?

— Ba da, o mașină incredibilă, răspunse Walker. De ce?

Capul lui Tommy Edsel se legăna de la stânga la dreapta. Privea drept înainte pe drum dar arunca o privire și spre alt drum care cobora din munți, șerpuind în dreapta lor.

— Cred că el e, zise Tommy cu o voce sinistră.

Toți își îndreptară ochii spre drumul de munte, de care îi despărțeau vreo cinci sute de metri.

— Ai ochii mai buni decât ai mei, Tommy, zise Pena care își lipise fruntea de geam.

— Uită-te mai departe, zise Tommy Edsel, al cărui cap continua să se legene. Îl vezi, nu-l mai vezi. Caută un fulger albastru. Acum! L-ai văzut? La dracu! El e, e Frankie Lucky! Și cu ce viteză merge!

În mașină răsunară exclamații înfricoșate și Pena răcni:

— Gata! Gata! Lăsați gura! Dacă e el — deși probabil că e altcineva — amintiți-vă că suntem șase și că el e unul singur. Ne va urmări așteptând să i se ivească șansa. E sigur că nu va încerca să ne lichideze pe drum.

— Cu Frankie Lucky, nimic nu e sigur, zise Walker.

Pena își umezi buzele, afectat de panica însoțitorilor săi.

— Unde se unesc drumurile astea?

— Dincolo de următoarea curbă, zie Tommy Edsel. Acolo unde drumul virează spre munte.

— Ei bine, trebuie să ajungem acolo înaintea lui!

— Asta încerc și eu să fac, zise omul de la volan. Dar grămada asta de fiare nu e Mercedes!

Pena și Walker încercau să coboare geamurile, iar ceilalți, foarte tulburați, voiau să-și pregătească armele.

— Aveți grijă unde trageți! strigă Pena.

*

* *

Hunter recunoscuse mașina mare a Mafiei în momentul în care îl zărise Tommy Edsel. De sus, Exterminatorul avea o vizibilitate perfectă. Vedea câmpiile dinspre nord și orizontul la sud. Nu se zărea nici o altă mașină; pustiu cât vedeai cu ochii.

Făcu un calcul mental. Va ajunge cu zece secunde înaintea lor la intersecție; aceste zece secunde vor fi suficiente.

Conducerea mașinii în astfel de condiții îl solicitase fizic și mental. Serpentinele nu se mai sfârșeau. Nu avusese timp să se gândească la ce lăsase în urma lui la Palm Village... și era mai bine. Sub calmul său interior se acumula o furie imensă, greu de conceput la acel om lipsit de emoții. Execuțiile din trecut fuseseră îndeplinite totdeauna cu o răceală detașată, în timpul misiunii intrau în acțiune instinctele de soldat și luptător.

Hunter nu omorâse niciodată dominat de furie, nici atunci când își răzbunase familia. Dar acum furia încerca să-l copleșească, gata să țâșneaacă... și o dată cu ea toată forța și ferocitatea Exterminatorului.

CAPITOLUL XX

Mercedesul frână la intersecție scrâșnind din toate cauciucurile. Hunter coborî chiar mai înainte ca mașina să se fi oprit complet. Aruncă pistoalele pe rambleu și se aplecă din nou în interiorul mașinii, apăsând cu o mână pe pedala de ambreiaj și trecând cu cealaltă în viteza întâi. După care smulse pedala accelerației, dezvelind brațul metalic pe care îl bloca apăsat la maximum. Motorul puternic începu să urle, amintindu-i lui Hunter de zgomotul avioanelor cu reacție înainte de a-și lua zborul.

Hunter se lăsă să cadă în genunchi pe caldarâm, schimbă mâna care ținea ambreiajul ca să țină portiera cu mâna stângă. Știa că nu putea conta decât pe ochii lui; nu putea să audă apropierea celeilalte mașini din cauza zgomotului făcut de motorul Mercedesului.

Vedea la trei lungimi de mașină dincolo de intersecție; avea nevoie de reflexe perfecte și de alegerea momentului propice în care să treacă la acțiune.

Observă o mișcare în câmpul lui vizual. Hunter se aruncă în spate și dădu drumul mașinii. Mercedesul fu proiectat înainte ca o săgeată care pornește din arc și portiera se trânti la câțiva centimetri de capul lui Hunter. Hunter își continuă rostogolirea cu armele în mâini.

— L-am întrecut! strigă triumfător Pena.

— Mai bine! zise Tommy Edsel. La o sută șaizeci și cinci pe oră nu pot să opresc brusc!

Apoi intrară în intersecție și zăriră mașina albastră ascunsă pe celălalt drum. O clipă, Pena se întrebă ce făcea tipul în genunchi lângă mașină. Apoi degetul lui apăsă pe trăgaciul armei în timp ce Tommy Edsel frâna instinctiv.

Dar fulgerul albastru se dovedi mai rapid decât reflexele lui Tommy Edsel. Piciorul lui mai era încă pe pedala acceleratiei când cealaltă mașină se năpusti în intersecție cu un huruit strident.

— Atenție! urlă Willie Walker.

Dar Mercedesul izbea deja aripa dreaptă din față a vehiculului. Elanul mașinii mari a mafioților făcu Mercedesul să se învârtească, după care o mai izbi o dată cu un șoc cumplit.

Willie Walker fu aruncat pe deasupra capului lui Bonelli și se lovi de parbrizul din fața lui Tommy Edsel. Harold *the Greaser* urlă ceva în italiană când Pena și Capistrano căzură peste el.

Șofer extraordinar, Tommy Edsel luptă vitejește cu forța centrifugă care antrena cele două vehicule, apoi Mercedesul se desprinse, lăsând mașina mare să se ducă înainte. Roțile din spate, deschizând calea, trecură pe deasupra rambleului și se înfundară în nisip, iar mașina intră în prima rostogolire laterală.

*

* *

Hunter zărise într-o fracțiune de secundă fețe îngrozite, după care mașinile se ciocniră și intrară într-un vârtej pe drumul principal. Alergă după ele, dar rămăsese la o oarecare distanță când Mercedesul devie și se făcu praf în deșertul accidentat.

Părea că totul se petrece cu încetinitorul. Mașina mare a mafioților făcu o curbă lentă și părăsi drumul la o sută de

metri mai încolo. Roțile din spate se înfundară în nisip, iar mașina începu să se rostogolească, cu efectul curios că reveni spre intersecție, aruncând în toate părțile corpuri dislocate.

Hunter numără șase rostogoliri, după care mașina se opri cu roțile în sus — grămadă de fiare torturate.

Tommy Edsel încă mai era agățat de volanul strivit când Hunter se apropie de mașină. Sângele îi curgea din gură și stătea suspendat de centura de siguranță.

Bancheta din spate se deplasase în întregime. Mafiotul părea că are pieptul spart de volan, dar întoarse capul spre Hunter și se uită la el cu capul în jos. Hunter îi trase un glonț între ochi și dădu ocol vehiculului răsturnat.

Bonelli era blocat într-un colț deformat al tablei, indiscutabil mort. Hunter îi degajă cu forța capul și îi trase și lui un glonț între ochi. Apoi continuă căutarea corpurilor împrăștiate.

Cel mai aproape era Willie Walker. Îi lipsea o parte din craniu și avea picioarele îndoite într-un mod ciudat la spate. Hunter fu nevoit să se mulțumească să-i plaseze un glonte acolo unde avusese ochii.

Urmă Harold *the Greaser* Schiaparelli. Acesta era pe jumătate decapitat și avea tăiată mâna dreaptă. Hunter îi expedie un glonț între ochii rătăciți.

Mario Capistrano zăcea lungit pe nisip. Plângea uitându-se la coastele albe care îi ieșiseră printr-o parte a bustului. Hunter îl împinse pe spate.

— Închide ochii.

Apoi îi făcu cadou al treilea ochi care nu putea să fie închis.

Lou Pena era în genunchi și se uita cum se apropia Hunter. Îi lipsea brațul drept începând de la cot. Avea nasul spart și doi dinți îi ieșiseră prin buza de jos.

— Am capul lui Hunter... îl am, zise el cu o voce răgușită.

— Serios?

Hunter îi trase un glonț între ochi. Prinse cadavrul ciopârțit în momentul în care se prăbușea în față, îl scotoci în buzunare găsind desenul lui Brantzen în dreptul inimii lui Pena.

Hunter aprinse un chibrit și dădu foc la schiță, apoi împrăștie cenușa fină pe nisip în timp ce se întorcea spre drum.

Examină Mercedesul și ajunse la concluzia că era irecuperabil. Desfăcu rezervorul și lăsă să curgă benzină pe nisip până la o distanță prudentă. Apoi mai aprinse un chibrit și îl apropie de urmele de benzină.

Flăcările parcurseră repede drumul inflamabil spre rezervor.

Hunter pornise deja spre Palm Springs și nici măcar nu întoarse capul când auzi explozia. Își zise că o țară pășea cu stângul dacă un om ca Jim Brantzen putea să fie făcut bucățele de gunoaiele pe care le lăsa în urma lui.

Și mai erau încă multe ca ele în fața lui, dincolo de orizont.

Moartea se îndrepta pe jos spre Palm Springs.

CAPITOLUL XXI

Soarele era aproape la zenit când Hunter ajunse șchiopătând la Palm Springs, opri un taxi și ceru să fie dus la hotel. Recepționerul se uită la el cu mirare văzând în ce hal arăta.

— Ați avut un accident, domnule Lambretta?

— Mi-am pierdut mașina. Telefonează să mi se aducă alta, exact la fel ca prima.

Recepționerul rămase cu gura căscată.

— Bine, domnule.

— Și trimite-mi sus gheață.

— Da, domnule. Cu lichidele obișnuite?

— Numai gheață, răspunse Hunter cu o voce ostenită. Peste o oră voi avea nevoie de mașină.

Întoarse spatele și porni spre ascensor.

— Ăăă... domnule Lambretta, s-ar putea să fie mai greu în privința culorii Mercedesului. Vreau să spun...

— Exact la fel, îl întrerupse tăios Hunter.

Urcă în camera lui, își scoase hainele murdare și intră în sala de baie. Surprins de înfățișarea plină de praf, se uită încruntat la masca Lambretta cu care încă nu se obișnuise. Intră sub duș și rămase acolo minute în șir, spălându-și frecvent fața, înghițind apă și umezindu-și mucoasele uscate.

Când ieși din baie, pe masă îl așteptau două găleți cu gheață. Hainele murdare fuseseră luate; revolverele erau așezate pe pat lângă lenjeria curată. Își îmbrăcă slipul, luă puțină gheață pe care și-o puse în gură, apoi formă numărul privat la care suna telefonul din biblioteca lui DiGeorge.

Vocea lui Philip Marasco răspunse la prima sonerie:

— Da?

— Sunt Frank. Spune-i lui Deej că s-a făcut.

Urmă o pauză.

— OK, Frankie, o să-i spun. Unde ești?

— La hotel. Sunt frânt de oboseală. Vin imediat acolo.

Hunter auzi vag vocea lui DiGeorge, dar nu putu să înțeleagă ce spunea. Marasco reveni:

— Deej vrea să știe dacă ai desenul?

— Care desen?

— Subiectul avea la el un desen al chirurgului în legătură cu alt subiect interesant. Îl ai?

— Bineînțeles că nu, se răsti Hunter. Nu-mi petrec vremea culegând suveniruri.

La capătul celălalt al firului avu loc altă discuție imposibil de înțeles. Apoi:

— Vrea să știe unde ai lăsat contractul.

— Acolo unde muntele se unește cu deșertul, îl anunță Hunter. Acolo unde un subiect ar putea să-l aștepte pe altul.

— Bine, am înțeles. Deej spune să vii aici cât de repede poți.

— Spune-i că am făcut zece kilometri pe jos în plin soare. Spune-i că vin imediat după ce mă odihnesc.

Marasco începu să râdă.

— OK, Frankie, îi voi spune. Odihnește-te și vino. Trebuie să afli niște lucruri.

— OK.

Hunter închise, se uită la mochetă, desfăcu un pachet de țigări, aprinse una și se lungi pe pat.

— Da, voi veni, zise el vorbind singur. Să vă anunț sfârșitul...

*

* *

Căutările au fost făcute sub ordinele lui Philip Marasco, care își duse oamenii pe drumul spre Palm Village. Două mașini, fiecare cu câte cinci oameni, parcurseră traseul până la intersecție și descoperiră fără greutate masacrul făcut de Frankie Lucky.

Cei zece mafioți alergau de la un punct la altul al scenei, atingând, arătând cu degetul, reconstituind detaliile acțiunii.

Marasco scotoci fiecare cadavru, apoi vehiculul, apoi își așeză oamenii în semicerc, la o lungime de braț unul de altul,

pentru a cerceta drumul pe care îl făcuse mașina în timpul ultimelor salturi.

* * *

La întoarcere, Marasco se prezentă trist în fața lui DiGeorge.

— Dacă Lou a avut un desen, probabil că l-a înghițit. Și n-ai văzut masacrul pe care l-a făcut Frankie Lucky! În viața mea n-am văzut una ca asta.

— E lipsit de sens să nu aibă acel desen! izbucni *capo*. Trebuia să aibă ceva ca să se întoarcă aici. Presupun că nu mai trăia nici unul.

— Cam așa, zise Marasco înfiorându-se. Nimic nu mai era întreg. N-am mai văzut niciodată ceva atât de înspăimântător. Acest Frankie Lucky e un om periculos. Și, te asigur, Deej, nu se încurcă cu riscuri inutile. Adu-ți aminte că ieri seară ziceam că sunt șase contra unu.

DiGeorge dădu din cap cu un aer serios.

— N-a fost mare diferența?

— N-ar fi fost diferență, Deej, nici la doisprezece contra unu! Dacă acest Frankie Lucky dă de Hunter, tare aș vrea să văd ce se întâmplă!

DiGeorge reflecta cu privirea în gol. Își drese glasul.

— Mă întreb dacă te-ai gândit la un lucru, Phil? Mă întreb dacă îți dai seama că cineva face glume cu Deej?

Marasco se uită mirat la patronul lui.

— Ce fel de glume, Deej?

— Ce mi-a spus acest Frankie Lucky? Că s-a bătut cu Hunter? A spus că l-a văzut pe Hunter în afara orașului, că l-a recunoscut și că au tras unul în altul. Și asta la câteva zile după ce Hunter ne-a scăpat la Palm Village. Așa e?

— Ăăă... mda, dar...

Marasco se gândea intens. Deodată făcu ochii mari.

— Hei! Willie Walker a spus la telefon că Hunter și-a schimbat fața în ziua masacrului.

— Exact la asta mă gândeam și eu, Philip Honey. Deci cineva minte de îngheață apele. Mă întreb cine.

— De ce-ar minți Frankie, Deej?

— Asta mă întreb și eu, Phil. Să zicem „dacă". „Dacă" Screwy Looey a spus adevărul. Spune-mi, Phil, l-ai prins vreodată pe Lou cu minciuna? Cu o minciună importantă?

Marasco se gândi, apoi scutură din cap.

— Nu cred că Lou te-a mințit vreodată, Deej. Dar trebuie să ne gândim la o chestie. Poate că Lou credea că are ceva. Poate că cineva voia ca el să creadă asta.

— Ai cunoscut vreodată tipi care și-au schimbat fața, Phil?

— Mda. Într-o perioadă treaba asta era la modă pe coasta de est.

— Cât dura până la scoaterea pansamentelor?

— Oh! Două-trei săptămâni.

DiGeorge mârâi.

— Mda. Iar tipii pe care i-am cunoscut eu stăteau uneori cu comprese și plasture cel puțin o lună. Schimbarea feței e o chestie destul de nasoală.

— Azi, Deej, se fac transplanturi de inimă. Cu siguranță că și chirurgia estetică a făcut progrese.

— Ei bine, aș vrea ca cineva să se informeze în privința asta, ordonă DiGeorge.

— Bineînțeles, Deej.

— Până atunci, Frankie Lucky e din nou suspect. Dacă Hunter și-a schimbat moaca, Frankie nu l-a văzut în deșert câteva zile mai târziu, cu toate progresele pe care le-a făcut medicina. Dacă Hunter și-a schimbat fața, există două

posibilități. Sau l-a văzut cu pansamente, sau l-a văzut cu noua lui față. E clar, nu? Frankie Lucky n-ar fi putut să-l recunoască pe Hunter la trei zile după intervenția chirurgicală!

— Asta e clar, Deej.

Marasco avea răsuflarea tăiată.

— Dacă presupunem că Lou a spus adevărul, atunci Frankie Lucky minte.

DiGeorge suspină.

— Ei, da, Philip Honey. Spui că băiatul ăsta e un ucigaș eficace?

— Ar fi trebuit să vezi și tu ce-am văzut eu ca să-ți dai seama!

— Ar fi totuși îngrozitor, zise DiGeorge suspinând din nou. Ar fi îngrozitor dacă Frankie Lucky ar fi noua față a lui Hunter.

Marasco uită brusc să mai respire și păli brusc.

— Să nu mergem chiar atât de departe, Deej.

— Ba da, zise DiGeorge cu o voce neutră. De asta sunt *capo*, Philip Honey. Cred că da. Când vine Victor Poopy?

— La două e la *Los Angeles International*, răspunse Marasco ca un automat. Deej, poate că Frankie te-a mințit puțin. Poate că a inventat încăierarea cu Hunter ca să-ți atragă atenția.

— M-am gândit și eu la asta. Trebuie să mă gândesc la toate, Phil. Așa că, n-ai grijă, mă gândesc. Dar sunt nerăbdător să văd ce cadou ne aduce Victor.

— Eu pun prinsoare că Frankie Lucky e corect, Deej.

DiGeorge se uită la el cu un zâmbet ostenit.

— Pune prinsoare, Phil. Eu o să mă gândesc.

*

* *

Hunter se opri în fața unei cabine telefonice izolate și formă numărul secret pentru a intra în contact cu Lyons. Îl găsi. Lyons îl întrebă imediat:

— Ce știi despre evenimentele care au avut loc în dimineața asta la Palm Village?

— Destule. Să facem schimb de informații.

— Nici un schimb. Braddock e în pragul morții și s-au comis cele mai rele atrocități...

— Știu, Lyons. Braddock o să scape?

— Doctorii trag speranțe. Dar în cel mai bun caz, o vreme va fi scos din circulație.

— E un bun polițist, zise Hunter.

— Mai bun decât unii pe care-i cunosc, răspunse Lyons ironizându-se singur. De ce-ai sunat, Pointer?

— Acoperirea mea e în pericol. Am nevoie de informații.

— O secundă... Brognola e aici și vrea neapărat să-ți spună ceva. Făcea legătura între Braddock și noi, și... o secundă, Pointer.

Hunter auzi murmure, apoi declicul ridicării altui receptor.

— OK, zise Lyons. Brognola e și el pe linie. Spune-ne mai întâi ce știi. Cine sunt autorii, în afară de Pena?

— Nu le știu numele, dar le puteți identifica cadavrele. Le veți găsi la intersecția drumurilor care duc la Palm Springs. Sunt șase, inclusiv Pena.

— Toți sunt morți, zise vocea calmă a lui Brognola.

— Exact, răspunse Hunter. Acum putem vorbi și de problema mea?

— Cine i-a omorât?

— A fost un contract dublu. Julian DiGeorge a crezut că Pena îl trăda. Ceilalți au fost de partea lui Pena.

— Înseamnă că aceste asasinate n-au nici o legătură cu moartea soților Cann și a chirurgului? întrebă Brognola.

— N-am spus asta.

Lyons interveni.

— Tipul ăsta te duce cu preșul, Hal. Hunter, tu i-ai executat pe oamenii ăștia, nu-i așa?

— Cu cine vorbește? îl întrebă Hunter pe Brognola.

— Au aflat că Brantzen ți-a schimbat fața și s-au dus la el ca să afle amănunte! E cât se poate de evident, așa că nu mai umbla cu povești. Ai trecut pe-acolo, ai văzut ce i-au făcut prietenului tău chirurgul și ai plecat să-i lichidezi. Acum spui că acoperirea ta e în pericol. Ce informație a reușit Pena să transmită organizației, mai înainte ca tu să-l ucizi, Hunter?

— Stai puțin înainte de a răspunde, domnule Pointer, zise Brognola. Rămâi la telefon.

Din nou murmure. Apoi glasul lui Brognola se auzi din nou:

— Domnule Pointer, apreciem treaba pe care ai făcut-o pentru noi și nu vrem în nici un caz să te compromitem. Nu ești obligat să ne spui ceva care te incriminează.

— E foarte echitabil, zise Hunter.

— Bine, nu-ți cerem să ne spui cine ești. Dar spune-ne dacă asasinatele de la Palm Village au fost ordonate de Julian DiGeorge sau nu?

— Nu. A fost inițiativa lui Pena.

— Înțeleg. Și acum Pena și oamenii lui sunt cu toții morți?

— Exact.

— La ordinul lui DiGeorge?

— A existat un contract împotriva lui Pena.

— Înțeleg, răspunse Brognola cu o voce confuză.

Hunter suspină.

— Bun, Lyons, zise el. Nu vreau să începi să te îndoiești de informațiile mele. Ai dreptate, nu e momentul să ne jucăm de-a cine e mai șmecher. Și pe urmă, sunt deja destul de

incriminat. Sunt Hunter. M-am infiltrat în „familia" DiGeorge și l-am lichidat pe Pena în dimineața asta. Dar am făcut-o numai pentru mine. Ați văzut sau ați auzit ce i-au făcut lui Brantzen?

— Da, zise încetișor Lyons. Braddock l-a descris destul de bine pe tipul care i-a venit în ajutor. Seamănă cu tipul pe care l-am întâlnit la Redlands ieri seară.

— Mda, zise Hunter. Cum rămâne cu problema mea?

— Ce dorești?

— Am auzit că vestita *commissione* folosește o echipă specială de ucigași. Vreau să știu cine e șeful ei.

— Ăsta e domeniul tău, Hal, zise Lyons.

— În momentul de față e formată doar din zece *capo*, îl anunță Brognola.

Înșiră toate numele.

— Remarci faptul că DiGeorge nu face parte dintre ei. A plecat în urmă cu doi ani trântind ușa din cauza unei neînțelegeri în privința stupefiantelor. Dar face și el parte din când în când, când e vorba de un subiect care îl interesează. S-ar putea spune că are și el un vot valabil în Consliliu.

Hunter era foarte interesat.

— Dar există tensiuni?

— Da, există tensiuni, răspunse Brognola. Consiliul a vrut să stabilizeze prețurile. DiGeorge nici n-a vrut s-audă. El controlează un procent însemnat din traficul de droguri. Crede că stabilirea prețurilor e treaba lui și vinde en gros altor „familii" impunând singur prețurile. Da, există tensiuni.

— Mulțumesc, zise Hunter. Am la ce reflecta. Dar mă interesează mai mult asasinii Consiliului. Poți să-mi dai mai multe informații?

Brognola tuși apoi continuă:

— Se spune că frații Talifero au echipa cea mai de temut din țară. Li se spune Pat și Mike. Ei...

— Bun, am auzit de Pat și Mike. Ceea ce spui e logic. Poate salvez situația....

— Fii prudent, Pointer, îl imploră Brognola. Frații Talifero sunt extrem de periculoși. Se spune că după ce primesc ordinele, amândoi sunt ca niște rachete teleghidate, nu mai ai cum să-i oprești sau cum să anulezi contractul. Oamenii lor sunt ca un fel de echipă a Gestapoului, și nu primesc ordine decât de la Pat și Mike. Iar ei doi primesc instrucțiuni numai de la *commissione*.

— Exact de ce aveam nevoie, zise Hunter. Acum ar fi mai bine să ne luăm la revedere.

— Ăăă... Pointer, zise repede Brognola.

— Da?

— În seara asta plec cu avionul la Washington și aș vrea să intervin în favoarea ta.

— Ce fel de intervenție?

— Pentru obținerea unui fel de iertare neoficială. Înțelegi?

Hunter începu să râdă.

— Acum cine spune povești?

— Vorbește cât se poate de serios, interveni Lyons.

Brognola continuă:

— Persoane foarte, foarte importante îți cunosc eforturile. Îți bănuiam identitatea, iar acum, când ai confirmat-o... în fine, nu pot să promit nimic. Dar... cred că pot să-ți obțin o acoperire neoficială, dacă insiști să-ți continui această activitate.

— Intenția mea este să continui, zise Hunter. Doar dacă nu mor prea curând.

— Doar nu vrei să mori curând? întrebă Lyons râzând.

— Nu, dacă nu e obligatoriu.

— Putem să te ajutăm cu ceva?

— Mă îndoiesc. E treaba mea. Ăăă... v-ați putea informa despre moartea unui anume Charles d'Agosta, în jur de

douăzeci de ani, accident maritim în largul localității San Pedro?

— Un asasinat al Mafiei, Hunter? întrebă Lyons.

— Spune-i Pointer, interveni cu nervozitate Brognola.

Hunter începu să râdă.

— Ideea de asasinat e vagă. Interesați-vă.

— O voi face, zise Lyons. Altceva?

— Rugăciunea.

Lyons și Brognola începură să râdă.

— Ei bine...

— Braddock îți mulțumește, adăugă repede Lyons.

— Bineînțeles.

Hunter urcă în noul Mercedes, își verifică arma și porni spre vilă. Relațiile lui cu poliția nu fuseseră niciodată atât de bune. Se întrebă ce înțelegeau ei prin „acoperire".

— Poate o licență de asasin, zise el vorbind singur.

CAPITOLUL XXII

Omul care făcea de pază la poarta cea mare îi zâmbi cu căldură.

— Salut, Frankie. Am auzit de măcelul din dimineața asta. Au zis că a fost o treabă de măcelar. Mi-ar fi plăcut să fiu cu tine.

Fața lui Hunter își păstră expresia severă.

— Poate că vei avea ocazia, Andrew Hardy.

Îi făcu cu ochiul și își conduse mașina acolo unde obișnuia s-o parcheze. Observă că omul de pază plecase în fugă și acum susținea o conversație foarte însuflețită cu alt tip care făcea de pază.

Benny Peaceful își făcu apariția când Hunter coborî din Mercedes.

— E cineva care te așteaptă de câteva ore lângă piscină, îi zise el. Și care ar fi teribil de dezamăgit dacă n-ai trece pe-acolo.

Hunter dădu din cap. Se opri să aprindă o țigară.

— Ce se întâmplă, Benny?

— Toată casa e cu fundul în sus din cauza activității tale din dimineața asta, răspunse tânărul care ținea să-și păstreze o expresie naturală. Evident, pe mine nu m-a surprins. Eu știam de ce ești în stare, Frankie.

— Am nevoie de ajutorul tău, Benny Peaceful. Cred că și eu știu de ce ești în stare.

Benny păru că imediat crește cu câțiva centimetri. Urmând exemplul lui Hunter, începu să se uite distrat la cer.

— Spune-mi ce, Frankie Lucky, spuse el cu un ton serios.

— Un băiat ca tine poate să-și schimbe ideile atunci când trebuie, zise Hunter.

— Asta e adevărat.

— Pat și Mike ar putea avea nevoie foarte curând de un astfel de băiat.

Tânărul simți că i se taie respirația. Tresări ușor, își recăpătă echilibrul și zâmbi.

— La naiba! exclamă el. Am fost sigur că ești un tip special.

— Un băiat care știe să-și țină gura și care știe să sosească în pas alergător la momentul potrivit... poate să fie foarte util.

— N-ai decât să pocnești din degete, Frankie Lucky.

— OK. Să fii pregătit.

Hunter aruncă țigara și intră în curtrea interioară. Benny, la cîțiva pași în urma lui, se întoarse la postul lui lângă zid, cu fața radiind de bucurie. Hunter reveni fără grabă la tânărul mafiot.

— Ascultă, am luat o hotărâre. Ești de-acum secundul meu. Înțelegi?

Vestea era aproape prea brutală pentru Benny Peaceful. Buzele începură să-i tremure și respiră de câtva ori sacadat după care suspină adânc.

— Sunt omul tău, Frankie. Ce s-a întâmplat?

Hunter se apropie mai mult de el.

— Ți-am spus deja, Benny. Un băiat util trebuie să-și schimbe ideile la momentul potrivit. Deci e terminat. Te-ai prins?

Tânărul dădu din cap.

— Auzisem asta, răspunse el. Mi-am și schimbat ideile.

— Bine. Vreau să-i aduni pe ceilalți care și-au schimbat ideile. Nu trebuie să-i amesteci pe ăia buni cu ăia răi! Asta e prima ta misiune, imediat. Anunță-i pe cei care trebuie cruțați. Înțelegi?

— Dumnezeule mare! Da, știu, Frankie!

— OK. Separă-i pe tipii ăștia de ceilalți. Cei care au reflectat ar trebui să știe că ceea ce s-a petrecut în deșert în dimineața asta nu e decât un exemplu a ceea ce urmează să se întâmple. Înțelegi bine ce vreau să spun?

— Screwy Looey a primit ce merita, adăugă Benny Peaceful. Mai sunt încă destui care merită același lucru.

— Își vor primi și ei porția, n-avea grijă, zise Hunter cu un ton serios. E misiunea ta să-i dai la o parte pe ceilalți, ca să nu pățească nimic. Eu n-am timp să fac asta, așa că contez pe tine, Benny. Du-te la ei și spune-le care e situația. Spune-le să fie pregătiți și să aștepte să le faci semn.

Benny Peaceful își reținu zâmbetul de bucurie.

— Eu să le fac semn? Da, bineînțeles, Frankie.

— Organizează-ți echipa.

— Imediat, Frankie.

Tânărul plecă imediat, dispărând după colțul zidului.

Hunter dădu din cap și se îndreptă spre piscină unde îl aștepta Andrea.

— Ce voia neghiobul ăla? întrebă ea.

Hunter zâmbi.

— Trebuia să scap de el, nu?

— Nu fi așa de vesel. Te aștept de câteva ore. Am impresia că ți-a sunat ceasul, domnule Necunoscut.

Hunter se aplecă și îi atinse ușor obrazul cu buzele.

— Serios?

— Nu e momentul, zise Andrea. Victor Poopy a sosit împreună cu tipul din Florida. În momentul ăsta sunt toți în biroul tatălui meu.

Hunter își păstră zâmbetul.

— Ai aflat cum îl cheamă pe individ?

— L-am auzit pe Victor spunându-i Tony. Asta e tot ce știu. E mic de statură, slab și îi e frică. Cred că are vreo patruzeci de ani.

Hunter suspină.

— Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi, scoate-mă de-aici.

— Ești gata să pleci imediat?

Ea făcu ochii mari.

— Vorbești serios?

— S-ar putea să fie acum ori niciodată, zise el.

Fata se uită fix la el.

— Poți călători așa cum ești îmbrăcată. Lasă restul în urma ta. Știi unde vrei să te duci?

— Direct în Italia. Mă duc la mama.

— Și nu-ți pasă de ce i se va întâmpla tatălui tău?

Andrea se uită la el curioasă.

— Tata nu m-a întrebat pe mine când s-a băgat în afacerile lui.

Hunter acceptă acest răspuns.

— OK. Hai repede. Te voi ajuta să pleci. Pe urmă...

O luă pe Andrea în brațe și o ajută să se ridice din șezlong. Phil Marasco apăru în pragul ușii din cealaltă parte a curții interioare și îl strigă. Hunter ridică capul și îi făcu un semn amical.

— Te așteaptă Deej, strigă Marasco. Vino, și-a pierdut răbdarea.

Hunter îi dădu drumul fetei.

— Stai aici, mă întorc.

Fata se așeză din nou în șezlong, resemnată, și murmură cu tristețe:

— Oare?

Hunter traversă curtea interioară cu un pas rapid, ajungând lângă Marasco.

— Ce s-a întâmplat?

Marasco era nervos.

— Nu știu. Dar pe bătrân l-au apucat toți dracii. Vrea să te vadă imediat.

Porniră amândoi pe culoar fără să se grăbească spre biroul lui DiGeorge.

— I-am spus că treaba s-a făcut, bombăni Hunter. Ce l-a apucat?

— Ar fi anulat contractul dacă ar fi reușit să dea de tine, Frankie, îi mărturisi Marasco. Dar să nu-i pomenești de asta, că se enervează și mai tare.

— Un contract nu se anulează, Philip Honey, zise Hunter cu un ton tăios.

Marasco îl aprobă cu un mârâit.

— Acum vorbești ca unul din „familie".

Hunter încetini mersul, Marasco făcu la fel.

— Îmi place de tine, Phil.

— Și mie de tine, răspunse Marasco fără cea mai mică jenă.

— Știi, în Egipt, când faraonul murea, toți cei din anturajul său trebuia să moară și ei. O tâmpenie, nu? Servitorii, sclavii, toată lumea.

— Mda.

— Egiptenii își spuneau că atunci când regele se săvârșește din viață, prietenii lui trebuie să-l însoțească. Mie mi se pare o tâmpenie.

Marasco se opri.

— Ce vrei să spui, Frankie?

Hunter se întoarse spre el.

— Pat și Mike spun că un rege va muri, Philip Honey.

Marasco se albi la față.

— La dracu! Știam eu că asta trebuie să fie.

— Trag nădejde că tu nu ești egiptean, Philip Honey.

Marasco smulse o țigară din buzunar și și-o vâri între buze. Hunter îi dădu să aprindă. Mafiotul trase lung din țigară și dădu fumul afară suflându-l sacadat. Reflectă câteva clipe și zise:

— Nu sunt egiptean, Frankie Lucky.

— Îmi pare bine că aud asta.

Hunter se îndreptă cu un pas lent spre biroul lui DiGeorge. Marasco întinse mâna cu intenția fermă de a-l opri imediat.

— Stai puțin. Înainte de a intra, trebuie să știi că au un informator.

— Cine e acest informator? întrebă Hunter cu un ton calm.

— Un tip care spune că te-a cunsocut cu mult timp în urmă. Dar mai spune că ai murit în Vietnam. Asta era acoperirea ta, Frankie?

— Poate. Cum îl cheamă?

— Tony Avina. Se pare că ați crescut în același cartier. Spune că ai fost încorporat și ucis. Chestia asta ar fi jenantă pentru tine în fața lui Deej.

— Tipul ăsta face parte din Organizație?

— Nu! E o nulitate. Un pușcăriaș nenorocit.

— Ascultă, Phil, zise Hunter cu un ton confidențal. Numele meu nu e Frank Lambretta.

— Mda, asta mi-am zis și eu adineauri. Ce-ai să faci cu tipul ăsta?

— Haide să vezi!

*
* *

Enervat, Carl Lyons se plimba de colo-colo, uitându-se la Harold Brognola cu o privire furioasă.

— Hal, ar fi trăznet dacă l-am putea informa pe Hunter! exclamă el. E clar ca bună ziua că cineva l-a cumpărat pe judecătorul de instrucție. Ancheta ar fi stabilit comiterea unui asasinat.

— Știu, știu, zise domol Brognola. Dar trebuie să-ți amintești, Carl, că numele lui Lou Pena nu era atât de cunoscut în urmă cu doi ani. Nimic nu sugera că Lou Pena care conducea barca cu motor era redutabilul Lou Pena din anii treizeci. Judecătorul a judecat logic când a considerat că e vorba de o moarte accidentală. Pagubele s-au rezolvat în afara tribunalului, fără proces, fără inculpare, fără nimic. Și toată lumea a părut satisfăcută.

— Bine, dar un velier mic are prioritate față de o barcă cu motor. Procurorul districtual ar fi trebuit să intenteze un proces. Pena a tăiat velierul în două, a rămas în locul respectiv ca să se convingă că treaba a fost bine făcută, apoi a pretins

că a fost un accident nefericit, și toată lumea a fost mulțumită. Asta nu se numește dreptate, și nu-mi pasă de circumstanțe.

— Acum, da.

Brognola încerca să-l calmeze pe polițistul înfuriat.

— Nimeni nu avea acces la aceste dosare în urmă cu doi ani. Nici azi, în mod normal.

— Ei bine, trebuie să-i telefonez lui Hunter. Am o presimțire urâtă de tot. Hunter se află într-un cuib de vipere și are nevoie de tot ajutorul pe care i-l putem da. Îți dai seama că niciodată n-am avut un informator în „interiorul" Mafiei.

— Mie-mi spui! zise Brognola râzând.

— Bine. Să nu bătem câmpii, e vorba de viața omului nostru. Hunter ne-a dat numărul ăsta. Propun să ne folosim de el.

Brognola se strâmbă dezaprobator.

— Cum crezi. Sună-l dacă simți neapărat nevoia, dar nu-mi cere să fiu de acord.

Lyons desfăcu o bucată de hârtie și privi numărul de telefon. Făcea parte din pachetul lăsat ultima dată de Hunter, atunci când nu era cunoscut decât sub numele de Pointer.

„Numai în caz de Alarmă Roșie", scria deasupra numărului, iar dedesubt apărea numele Lambretta. Numărul era din Palm Springs.

— Mă întreb unde se află acest telefon, mormăi Lyons.

— Presupun că n-ai să știi până n-ai să suni.

— Aș putea să mă informez.

— Da, dar ai pierde timpul.

— Ai dreptate, zise Lyons suspinând.

Se uită la telefon cu o privire ezitantă. Apoi se apropie, ceru o linie cu exteriorul, începu să formeze numărul, apoi închise brusc.

— La naiba! Stau prost la capitolul intrigă!

*
* *

Hunter și Marasco intrară bine dispuși în biroul lui DiGeorge. Marasco rămase lângă ușă. Hunter merse mai departe, îi făcu un semn amical lui DiGeroge și se trânti într-un fotoliu de piele.

— Puțină odihnă, nimic de zis, bombăni DiGeorge. Dar nu toată ziua!

În birou se mai aflau alți doi bărbați. Hunter îl cunoștea pe unul din vedere; își zise că era Victor Poopy. Pe al doilea îl recunoscu după descrierea făcută de Andrea. Hunter se uită la el câteva momente. Urmă o tăcere plină de stinghereală, și Exterminatorul așteptă clipa dramatică.

— Salut, Tony. Am auzit că ai ieșit de la pensiunea federală.

DiGeorge respiră profund.

Victor Poopy zâmbi nervos și aruncă o privire spre patronul său. Celălalt se uita fix la Hunter cu ochi înspăimântați.

— Salut, Fr...

Glasul i se frânse. Se sufocă, tuși, își drese vocea și își trecu degetele peste ochii umezi.

— Vă cunoașteți? întrebă DiGeorge prefăcându-se surprins.

— Oamenii se mai schimbă, zise domol Hunter. Tony era o adevărată teroare. Jumătate din cartier tremura de frica lui. Mda... oamenii se schimbă.

— Da, dar tu probabil că nu te-ai schimbat prea mult, zise Marasco. Încă mai arăți ca un armăsar.

Hunter remarcă privirea de reproș pe care DiGeorge i-o adresă lui Marasco. Zâmbi.

— Nu, și eu m-am schimbat. De exemplu, azi. Uitați-vă la mine, sunt frânt, sunt mort. Și asta din cauza unui fleac de

treabă. Acum cinci ani, aș fi lichidat șase tipi cât ai clipi și pe urmă aș fi tras un chef. Acum nu mai sunt în stare.

Marasco râse zgomotos. DiGeorge îi aruncă o privire sinistră și Marasco amuți.

Victor Poopy interveni:

— Am auzit, Frankie. Toată lumea vorbește de asta. O să mă duc să arunc și eu o privire.

— Gura! se răsti DiGeorge.

Tupeul lui Hunter își producea deja efectul asupra informatorului lui DiGeorge. Tipul se uita fix la Hunter, cu o privire rătăcită, frângându-și mâinile.

— Îmi pare bine că te văd, Frankie, îngăimă el.

— Stai puțin! Stai puțin! izbucni DiGeorge.

Arătă spre Tony Avina cu un deget acuzator.

— Acum zece minute mi-ai spus că acest Frank Lambretta a plecat la război și a fost omorât! Păi, cum vine asta?

— Păi, nu știu, dom'le DiGeorge, răspunse Avina tremurând.

— Dă-i pace, Deej! zise domol Hunter. Nu vezi că e bolnav?

— Ce te-a apucat să-mi dai ordine? răcni DiGeorge. Cine te crezi!

— Și tu drept cine mă iei?

DiGeorge se uită fix la el, cuprins de o furie mută. Fiecare mișcare, fiecare cuvânt, fiecare gest, de când Frankie Lucky intrase pe ușă, era calculat ca să-l enerveze și mai tare. Și acum! Să vorbești așa, cu un *capo*, ca în prima zi cu Andrea, de parcă... O minge de gheață îi căzu în stomac, întrerupându-i gândurile. Dar își recăpătă sângele rece.

— OK. Ai pus întrebarea. Acum răspunde la ea.

Hunter se uită la Tony Avina.

— Răspunde-i, Tony. Spune-i domnului Julian DiGeorge cine sunt. Dar spune-i adevărul.

— Păi... Nu știu cine ești, Frankie, zise Avina.

Hunter se strâmbă de râs. Phil Marasco începu și el, urmat de Victor Poopy. Bărbia lui DiGeorge începu să tremure, apoi începu să râdă și el.

Hunter se ridică în picioare, bătu ușor cu o mână în perete, cu cealaltă ținându-se de burtă, executând un număr de ilaritate isterică extrem de convingător.

— La dracu! zise el. Nici eu nu știu cine sunt!

Se trânti din nou în fotoliu, își trase răsuflarea, ținându-se de burtă cu amândouă mâinile.

— Scoteți-l de-aici pe informatorul idiot! strigă DiGeorge printre hohote. Peste un minut, n-o să mai știu nici eu cine sunt!

Marasco își recăpătă brusc aerul serios.

— Stai puțin. Presupun că trebuie să-ți spun, Deej. După atâția ani petrecuți împreună, trebuie să-ți spun.

— Ce să-mi spui?

— Pot, Frankie? îl întrebă Marasco pe Hunter.

Hunter, care încă mai chicotea, încuviință.

— În legătură cu Frankie Lucky. Face parte din „familie".

DiGeorge deveni și el serios și se întoarse spre Marasco.

— Care „familie"?

— Vittorini, zise cu calm Hunter.

Râsetele amuțiră și urmă o tăcere apăsătoare.

DiGeorge se întoarse să se uite mai bine la acel Frankie Lucky căruia voia să-i fie naș pentru a-i transmite într-o zi responsabilitățile.

— Nu înțeleg, zise el cu o voce răgușită.

— Fac parte din „familia" Vittorini, îi explică Hunter.

— Aparține de Pat și Mike, adăugă Marasco.

DiGeorge deschise gura, apoi o închise brusc. Se uită la Hunter, la Marasco, apoi iar la Hunter.

— Ce se întâmplă? zise el domol. Spune-mi ce se petrece, Philip Honey.

— Știi foarte bine, Deej, zise Hunter.

— Nu, nu cred.

DiGeorge se ridicase și se îndrepta cu prudență spre birou.

— Știi ce vreau, Phil, spuse Hunter.

Marasco ajunse primul la birou și se sprijini de el. Băgă mâna în haină și o lăsă acolo.

— În fine, ce se întâmplă? zise DiGeorge cu o voce temurătoare.

— Vrei să-l duc pe Deej să se răcorească, Frankie? întrebă Marasco.

— Am impresia că asta o să-i facă bine.

Hunter se instală comod în fotoliu.

— Mda, are nevoie de aer, Phil.

— Nu poți să-mi faci asta! răcni DiGeorge.

— Dar nu facem nimic, Deej, zise Hunter care îi zâmbea lui Victor Poopy. Ei, Victor! Du-ți amicul înapoi în Florida și rămâi acolo un timp. Bronzează-te puțin. Tony are și el nevoie de asta. Iar tu...

— Ce te-a apucat să dai ordine oamenilor mei? răcni DiGeorge.

—Tipul ăsta mai e încă aici? întrebă Hunter fără să-și ia ochii de la Victor Poopy. Credeam că Phil l-a scos la aer. Nu? Mai e încă aici?

Victor Poopy merse în linie dreaptă spre ușă, împingându-l în fața lui pe Tony Avina.

— Ce tip? întrebă el cu nervozitate. Aici nu suntem decât tu, eu și Tony, Frankie.

— Așa mi se părea și mie, zise Hunter cu o voce satisfăcută.

— Nu poți să-mi faci asta! urlă DiGeorge.

— Ei, nu! exclamă Frankie Lucky-Hunter.

CAPITOLUL XXIII

Victor Poopy și Tony Avina fură gata să răstoarne pe cineva pe culoar. Hunter îi auzi scuzându-se.

Când intră Andrea, pistolul lui era îndreptat spre ușă. Fata avea în mână micul revolver pe care i-l luase cu câteva zile mai înainte.

Ea înțelese situația imediat ce aruncă o privire în cameră, apoi se uită fix la arma lui Hunter.

— Îl vreau pe tatăl meu, zise ea cu nările fremătânde.

— Cineva se ocupă chiar acum de el, răspunse Hunter.

— Iau totul de la început. Îl vreau înapoi.

— Andrea, ieși de-aici, bombăni DiGeorge.

— Nu, am ascultat la ușă. Știu ce se întâmplă.

Se uită cu ură la Bob Hunter.

— Ești mai rău decât ceilalți. N-am vrut să cred nimic din ce am auzit azi, dar totul e adevărat. Ești un asasin sângeros și crezi că ai să-mi ucizi tatăl.

— Haide, *bambina*, o imploră DiGeorge. Lasă-ne să ne înțelegem între noi. Te înșeli.

— Nu se înșeală, Deej, zise Hunter.

— La dracu! Chiar n-ai nici un simț moral față de...

Fraza îi fu întreruptă de detunătura micului revolver. O vază se făcu țăndări în spatele lui Hunter. Exterminatorul zâmbi relaxat.

— Ne amenință cu arma, Phil.

— Pot să te și lichidez! strigă Andrea cu furie. Să nu crezi că nu sunt în stare să mă folosesc de o armă.

— Nici nu cred asta, zise Hunter.

— Vino, tată.

— Potolește-te, Andrea! Tipul ăsta se distrează cu tine. Poate să te doboare mai înainte de a băga de seamă. Fugi de-aici!

— Am spus...

— Du-te, Deej, o întrerupse Hunter. N-am de gând să trag în fata ta.

— Evident, rezolvi foarte ușor. Mă lași să fug și tu te odihnești în timp ce-ți trimiți oamenii să tragă un glonț în spatele lui Deej. La colțul unei străzi. Undeva, într-o mașină. Nu plec. Rezolvăm totul aici.

— Te rog, pleacă, Deej, îl imploră Marasco.

Andrea ridică revolverul în dreptul umărului, cu brațul întins, țintindu-l pe Hunter.

— Plecăm imediat, împreună, sau încep să trag.

Hunter mai avea încă arma în mână. O devie ușor spre DiGeorge.

— Dacă mor, moare și tăticu, zise el cu simplitate.

— Deej, cară-te! insistă Marasco.

— Să știi că n-am să te uit, domnule Philip Honey Trădătorul. N-am să te uit.

— Pleacă, zise Hunter.

DiGeorge ieși. Andrea îl urmă, cu arma îndreptată în continuare spre Hunter. După ce fata închise ușa, Marasco zise:

— Ei bine!

— Contractul e încă valabil, filozofă Hunter.

Marasco își umezi nervos buzele.

— Deej nu e un clovn.. Nu va merge mai departe de primul grup de oameni, apoi se va întoarce cu ei.

— Dar nu-l las să plece, zise Hunter.

Se duse la ușile de sticlă care dădeau spre parc și le descuie.

— Nu voiam ca puștoaica să fie la mijloc.

— Sper că nu e vorba de nici o greșeală, Frankie, spuse Marasco cu un ton neliniștit. Lichidarea unui *capo* nu e o treabă care se face în fiecare zi. Poate că ar fi mai bine să întrebăm mai întâi. Ca să fim siguri.

— Ești nebun? Pe cine să întrebi?

Deschise ușile și ieși pe gazon. Marasco venea în urma lui.

— Pe cine a făcut contractul, Frankie!

— Nu ești zdravăn? Cine crezi că poate să facă un contract împotriva unui *capo*? O să te duci să-i întrebi dacă nu cumva s-au răzgândit? Tu, Philip Honey?

— Ah, nu! Nu eu, Frankie, zise repede Marasco.

Hunter trase trei focuri în aer. Câțiva oameni veniră în fugă.

— Ce s-a întâmplat? strigă unul dintre ei.

— Îl cunoașteți pe Benny Peaceful? strigă Hunter.

— Mda! Să facă semn?

— E cazul! Vreau să fie închise porțile. Nimeni să nu mai iasă.

— Nimeni, OK! strigă omul.

După care porni în fugă spre poartă, urmat de alți doi. Al patrulea rămase pe loc uitându-se la Hunter. Hunter ridică revolverul și îl împușcă.

— Hei! strigă Marasco. De ce faci asta?

Hunter se întoarse spre el încruntat.

— Aici nu mai sunt decât două feluri de oameni. Cei care trăiesc și cei care vor muri. Iar linia mediană este Benny Peaceful.

— Idiotul ăla? urlă Marasco nevenindu-i să creadă.

— Mda. Dreptate poetică nu? În haosul uriaș care va urma, ce e mai nornal ca Benny Peaceful să-i separe elegant pe unii de alții?

— Cum? Ce spui?

Marasco nu mai înțelegea nimic; mintea îi devenise deodată confuză.

— Nu înțeleg... ce... Dumnezeule mare! Ești Hunter!

Șocat, Marasco se clătina căutându-și arma.

— Exact.

Hunter îi expedie un glonț în partea de sus a nasului. Marasco căzu pe spate; teama, angoasa și trădarea dispărură de pe fața lui în momentul în care fură acoperite deodată de masca morții.

— Îmi pare rău, Philip Honey, zise Hunter.

Și era sincer. Încărcă din nou revolverul și porni în căutarea altor ținte.

Dar toată lumea trăgea în toată lumea.

O echipă de gărzi, cu pistoale-mitralieră Thompson, curăța tot ce mișca lângă poarta de la intrare. În parcare, două mașini ardeau. Tot parcul era presărat cu cadavre proaspete sau în devenire.

Hunter nu mai încercă să găsească victime, ci se concentră asupra sorții fetei lui Deej. Nu o găsi în grădină, dar se împiedică de omul care o scăpase pe faleza de la Balboa. Julian DiGeorge zăcea ca un sac de nisip spintecat, cu măruntaiele revărsate pe pământul regatului său, doborât de propriii săi asasini. Gloanțele mari îl sfâșiaseră, dar *capo* ținea chiar și acum să domine situația, încercând să-și pună intestinele la loc în pântece folosindu-se de degetele cu unghii bine îngrijite.

Hunter se gândi la Jim Brantzen, la Genghis și Dolly Cann, acea femeie cu fața calmă care nu văzuse decât o

singură dată moartea. Revăzu fața surprinsă și chinuită de durere a lui Big Tim Braddock, și își aminti de fețele ca de ceară ale părinților și sorei sale. Avu o clipă în fața ochilor imaginea grotescă a oamenilor din *Death Squad*, și se gândi la toți mafioții care muriseră de mâna lui...

Abia apoi îl văzu pe Julian DiGeorge, zvârcolindu-se pe pământul unui regat care nu meritase atâtea sacrificii, și Hunter se întrebă dacă exista un lucru care merita ceva pe lumea asta. Războiul, violența și moartea fuseseră tovarășii lui fideli aproape dintotdeauna și, deși se străduia, Hunter nu reușea să găsească în toate astea nici cea mai mică aparență de logică.

Julian DiGeorge se uită la el cu ochi tulburi și îi zise cu o voce sfârșită:

— Omoară-mă.

— În nici un caz, mormăi Hunter.

Se trase înapoi, îl părăsi pe muribund, reveni pe peluză și intră în biroul lui Deej prin ușile de sticlă.

Andrea d'Agosta se afla deja acolo, zbătându-se în brațele lui Benny Peaceful, numărul doi din noul imperiu criminal al lui Frankie Lucky-Hunter. Fata avea obrajii plini de lacrimi și își striga ura împotriva omului care era de vină pentru această răsturnare.

Hunter o ascultă până când fata nu mai avu suflu, apoi se întoarse spre Benny Peaceful.

— Ai făcut treabă bună. Acum du-te să cureți urmele. Dacă apar cumva polițaii, lucru de care mă cam îndoiesc, spune-le că Hunter a atacat vila.

— OK, Frankie.

Benny se îndreptă spre ușă, apoi se întoarse de parcă i-ar fi venit un gând care nu avea prea mare importanță.

— Ce fac, mă instalez în vilă?

— Bineînțeles, răspunse Hunter. Ia apartamentul lui Philip Honey.

Benny zâmbi și plecă.

Hunter se uită un moment la fata care plângea, apoi se depărtă de ea, ridică receptorul telefonului și formă numărul lui Carl Lyons.

— Îmi pare bine c-ai sunat, zise Lyons. Chiar mă gândeam să-ți telefonez. Mi-ai cerut să mă informez despre moartea lui Charles d'Agosta. Există mai mult de o duzină de scrisori referitoare la el în dosarele unui comitet al Congresului care activează împotriva crimei organizate, toate referitoare la legăturile lui cu imperiul criminal al lui Julian DiGeorge. Lou Pena a fost omul care...

Duse telefonul până la Andrea și îi ținu receptorul la ureche.

— Spune-i domnului să repete.

— Repetați, șopti era.

După câteva secunde apucă ea însăși receptorul.

Hunter aprinse o țigară și fumă în timp ce fata asculta vorbele polițistului. Apoi Andrea îi înapoie telefonul lui Hunter, îi mulțumi, își aranjă hainele, părul și ieși din încăpere.

Hunter, cu telefonul în mână se instală în fotoliul de la biroul lui DiGeorge.

— Ce se întâmplă acolo? îl întrebă Lyons.

Hunter era încă epuizat.

— Facem curățenie. Spune-i lui... cum îl cheamă... ăăă... Brognola? Spune-i să uite... M-am prostit.

— Acoperirea?

Hunter suspină.

— S-a zis cu ea! Ca și cu restul. DiGeorge e mort și „familia" e în zdrențe. În momentul ăsta sunt în grădină și se omoară între ei. Îți sugerez să trimiți o brigadă de infanterie

ca să supravegheze locul. Circul cel mare o să înceapă abia după ce vor afla ce-au făcut. Poate strângeți ceva.

Detectivul fluieră de mirare, apoi murmură:

— Presupun că nu există nici o posibilitate de a-ți „cârpi" acoperirea. Vreau să spun...

— Nici cea mai mică șansă. Îi putem fraieri pe imbecili din când în când dar... nu, voi lua ce găsesc în biroul lui DiGeorge și am să-ți trimit. Ultimul meu cadou, apoi voi dispărea rapid. Ăăă...Lyons, mulțumesc pentru tot.

— Lasă totul într-o căsuță de bagaje și trimite-mi cheia. Unii dintre-ai noștri îți sunt foarte recunoscători, Hunter. Din păcate, nu toți!

— Înțeleg, zise Hunter.

Închise, luă o valijoară din sertarul de jos și începu s-o umple cu tot felul de obiecte și dosare care aparținuseră răposatului Julian DiGeorge. Apoi se duse până la ușă, întoarse capul să mai privească încă o dată bârlogul mafiotului mort și ieși pe culoar.

O găsi pe Andrea lângă piscină, uitându-se fix la un cadavru care plutea pe apă.

— Vrei să pleci cu mine? o întrebă el.

Ea zâmbi plid.

— Unde?

Hunter dădu din umeri.

— Ce importanță are?

Ea încuviință cu o mișcare a capului și îi dădu mâna. Merseră împreună până la Mercedes, o instală, urcă și el și porni motorul. Merseră până la poartă. Omul căruia Hunter îi zisese Andrew Hardy se uită la el și îi zâmbi complice. Era legat la o mână cu batistă plină de sânge. Se aplecă spre Mercedes, ajutându-se cu mâna validă.

— Frumoasă treabă, nu-i așa, Frankie?

— Mda, răspunse Hunter. Spune-i lui Benny Peaceful că mă ocup eu de puștoaică. Spune-i că vreau să supravegheze totul până la întoarcerea mea.

— N-ai de ce să-ți faci griji pentru Benny Peaceful, îi răspunse omul de pază.

Hunter dădu din cap și ambreie.

Ieșiră pe poartă și se îndreptară în viteză spre șosea. Hunter își zicea că Benny Peaceful încă nu știa cât de mult ar fi trebuit să se îngrijoreze pentru el.

Evenimentele din ziua aceea vor fi supuse unei judecăți familiale. Hunter simțea un strop de milă pentru răzvrătiți, dar îi trecu repede, văzându-i pe gangsteri sub adevărata lor înfățișare, toți niște viitori Lou Pena. Lumea se putea lipsi foarte bine de ei.

Andrea aruncă o privire scurtă peste umăr când intrară pe drumul principal. Se înfioră și se apropie de Hunter.

— Nu știu cine ești, zise ea, dar m-ai eliberat din purgatoriu.

Hunter zâmbi.

— Să știi că sunt două moduri de a părăsi purgatoriul.

— Pe ce drum o luăm? murmură Andrea.

Hunter nu putea să răspundă, dar cunoștea deja drumul pe care probabil că va apuca el. O viață în umbră într-o lume de umbre. O viață care nu-și găsea adevărata dimensiune decât atunci când curgea sângele. Hunter își cunoștea drumul. Își petrecu o mână după umerii fetei și o trase spre el.

— Ridică ochii și uită-te spre orizont.

— Pentru ce? îl întrebă ea.

— Asta îți va aminti că trăiești, că viața continuă și că în următorul sfert de oră se poate întâmpla orice.

Andrea suspină și își așeză capul pe umărul lui.

Ajunseră la intersecția est-vest a drumului principal. Hunter întoarse privirea spre vest și privi apusul de soare roșu ca sângele pe fundalul deșertului.

— Ah, nu!

Viră spre est.

— N-o să mă bag în *asta*!

Dar Exterminatorul nu avea nevoie de nici un cer roșu ca să-i amintească eventualul viitor. Chiar și umbra lui avea culoarea sângelui. Dacă existau motive întemeiate pentru ca Mafia să-l deteste și să-i fie teamă de Bob Hunter, atunci înseamnă că se apropia momentul în care va trebui să facă apel la toată forța ei ca să distrugă acea amenințare constantă care o sfida.

Pat și Mike se aflau dincolo de viitorul orizont. În lumea umbrelor Exterminatorului, cerul era totdeauna roșu.

Dar, deocamdată, obținuse încă o victorie, care nu era chiar o victorie adevărată. Călătorea într-o mașină frumoasă, drumul era lung și în brațele lui se afla o femeie frumoasă.

Andrea suspină.

— Ia-mă și pe mine unde te duci tu.

— Nu mă urăști?

— Tatăl meu a murit cu mult înainte de a mă naște, Bob.

— Cum mi-ai spus?

— Îți spun cum vrei tu, șopti ea.

Hunter suspină.

— Din moment ce nu-mi mai spui Lucky!

O sărută și își dădu seama că masca lui nu era făcută decât pentru a ucide.

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter ea nu știuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter EXTERMINATORUL!

Dominat de o ură feroce EXTERMINATORUL a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde și-a instaurat regimul de crimă și corupție, Mafia va da piept cu EXTERMINATORUL.

Răzbunarea lui sună rece și necruțător:

UCIDE ! UCIDE ! UCIDE !

MERCENAR MERCENAR

Hunter își stăpâni angoasa care îi crispa stomacul și întinse mâna spre carabina echipată cu lunetă. Prinse în vizor prima țintă și apăsă pe trăgaci. Carabina bubui și ținta dispăru din raza sa vizuală.

Întoarse arma spre mașini și goli încărcătorul. Prima mașină făcu explozie și flăcările puternice se întinseră cu rapiditate spre cea de-a doua. Cineva începu să strige tot felul de ordine și împotriva vilei se dezlănțui un potop de împușcături furioase. Hunter zâmbi, lăsă arma și alergă spre pușca mitralieră de 50 mm pentru a o fixa pe foc continuu.

EDITURA

EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-92-4